Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

|||||||||||||||||||||||||||||||||||||

د کتاب نوم : بوډا او د لېوانو پلونه

لیکوال : نصیراحمد احمدي

د چاپ کال : تله ۱۳۸۵ل

د چاپ شمېر : ۱۰۰۰ټوکه

کمپوزر : شېرافضل افضل

د خپرونو لړ : ۵

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

خپل پلار ته، چې تر ځان راباندې ګران دی او په لومړي ځل یې راته وویل:

زویه! الف (ا) کوم ټکی نه لري، (ب) یو ټکی لري

او (ت) هم دوه ټکي...

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

په کوټه کې ناست وم چې دروا زه په شدت خلاصه شوه.

پلار مې چيغه کړه:

ورو!

کوچني ورور مې په وره کې نوك ونيو، د پلار له وېرې بېرته پر شا ولاړ او د کور په اوږده دهلېز کې يې منډه کړه. ور خلاص پاته شو او کوټې ته سړه هوا او ورسره د لاندې د پخې غوښې بوی راننووت. پلار ته مې وکتل، له غوسې نه په ډکو سترګو کې يې د لاټين ژيړه رڼا ښکارېده. ولاړ شوم، د وره د پورې کولو پر مهال مې د ورور وارخطا غږ واورېد:

ادې! جومات ته لېونی راغلی.

پلار ته مې مخ ورواړاوه، د تاوخانې پر تاوده ځای ناست و او د راډيو ستن يې تاووله. له کوټې ووتم، په دالان کې مې مور د ښوروا لپاره ډوډۍ وروله. ورور مې د هغې تر څنګ ناست و او تنور ته يې پښې ورغزولې وې. په قهر مې وويل:

دروازه د سړي غوندې خلاصوه!

ورور مې په بېړه راته وکتل، سترګې يې وځلېدې او په داسې غږ، لکه کوم زېرى چې راباندې کوي، ويې ويل:

جومات ته لېونی راغلی!

غږ مې يو څه پوست کړ:

ته په خپله لېونی يې!

ورور مې مور ته مخ ورواړاوه او د خواست په ژبه يې وويل:

غوښه پخه ده؟

مور مې له کټو نه د لاندې يو راايستلی بڅرى په ګوتو کې ټينګ کړ، بېرته يې په کټو کې، چې له خولې نه يې مړ تاو پورته کېده، واچاوه، ورو يې وويل:

يو څه وخت لا نور هم غواړي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دي سره يې پر کټو برغولی کېښود او بېرته يې تناره ته ور ښکته کړه. وررور مې ماته وکتل:

لالا! اجب لېونی دی، له جوماته يې ټول هلکان وايستل.

ما وپوښتل:

ولې؟ په جومات کې لويان نه وو؟

_نه، هغوی خو هر ماښام تر لمانځه وروسته کورونو ته ځي.

مور ته مې مخ ورواړاوه:

ادي! ډوډۍ يو څه وخت مه لندوه!

_ولې؟

_جومات ته ځم.

***

دباندې په وتو سره مې وار له واره په ورمېږ کې د واورې بخرکي ولوېدل. پورته مې وکتل، د ماښام په تته رڼا کې ځرخېدونکې واوره ورو- ورو راښکته کېده، له ګام سره مې کلوښـو ته واوره ورولوېده. د انګړ لرګين ور مې له ځنځيره ونيو، د وره غنجا شوه او په ليخك کې پرته واوره يې سره ټوله کړه.

جومات کور ته نږدې و او د کلي د هلکانو چيغې په اسانۍ سره اورېدل کېدلې.

لېونيه! ای لېونيه، لېونيه...!

ګامونه مې ګړندي کړل، د جومات وره وازه خوله نيولې وه او له دهلېز نه يې د هلکانو شور او زوږ راته... وره ته په رسېدو سره ناڅاپه د پښو دربی شو. پر دېوال څه شی ولګېد، پر ځمکه ولوېد او له غږ نه يې پوه شوم چې د لرګي وار و. يو هلك په منډه له وره راووت. مخکې تر دې چې ځنګ ته شم، اوږه يې زما تشي ته سيخه شوه. ما په دېوال پورې لاس ونيو، خو هلك له ځمکې يوه- يوه نيمه لوېشت پورته شو او پر ښي اړخ ولوېد. پنځه شپږ هلکان مې په ترپ تر سترګو تېر شول. ځمکې ته مې وکتل، په واوره کې د يوه غځېدلي انسان چاپ جوړ و. يو دم چوپه چوپتيا شوه، داسې لکه هېڅ چې هم نه وي پېښ شوي. يوه شېبه پر خپل ځای ودرېدم. په احتياط مې ښۍ پښه تر لخك واړوله، دهلېز ته ورننوتم، د جومات د ځنګ د کوټې دروازه خلاصه وه او له کوټې نه د لاټين تتې رڼا د بوټونو د ايسټلو ځای روښانه کړی و. ورو مې د وره خوا ته غړۍ وراوږده کړه. د کوټې پر خړ دېوال د يو بنيادم لړزانده سيوری ښکارېده، پښه مې ونيوله. پر يوه لوی عسکري بوټ مې سترګې ولګېدې، چې د تلي چاکونه يې له واورې نه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډك اوبوڼ ړنګ پروت و. د کوټې منځ مې هغه وخت سم ليدلای شوای، چې دوه ګامه لا نور هم پر مخ تللی وای. ګام مې واخيست، پښه مې پر يوه شي ولګېده او د لرګي د رغړېدو غږ چوپتيا ماته کړه. په بېړه مې سيوري ته وکتل، د پخوا په څېر لړزانده ولاړ و. ټيټ شوم، د امسا په بڼه يو غوڅ شوی لرګی مې دېوال ته ودراوه. بل ګام مې پورته کړ، د اوږدې کوټې په منځ کې يو په ونه لوړ بنيادم ولاړ و. د هغه راته شا وه. اوږد بالاپوښ يې په تن و، په ښي لاس کې يې د بوټ جوړه نيولې وه او داسې راته وايسېد، لکه ځمکې ته چې ګوري.

ورو مې وويل:

سلام عليکم!

سړي کوم غبرګون ونه ښود. دوهم ځل مې يو څه په زوره د سلام ټکی له خولې راوايست. هغه يوه جټکه وخوړه، په تېزۍ سره يې مخ راواړاوه، د څراغ رڼا يې پر نيمايي څېره ولګېده او د څېرې په روښانه برخه کې يې د ژورو ګونځو سيوري ښکاره شول. سړی بوډا و، خړه لونګۍ يې تر سر تاو وه او د ږيرې د ښي اړخ سپين وېښته يې د لاټين رڼا ته ځلېدل...

په لړزانده ګامونو رانږدې شو، بوټ ته مې وکتل، د وار په بڼه يې نيولی و. په بېړه مې وويل:

خوا مه بدوه، هلکان دي!

ده هېڅ ونه ويل، بوټ يې د خپلې جوړې تر څنګ کېښود او د کوټې په بر سر کې د تاوخانې پر تاوده ځای کېناست، سر يې وځړېد او په فکر کې ډوب شو.

پوه شوم چې سړی بې ازاره دی، ورمخته شوم، ورو مې وويل:

زه به ډوډۍ درته راوړم!

خو دی د پخوا په څېر غلی و او غولي ته يې کتل.

له جوماته ووتم، واوره په تېزۍ اورېدله. کور ته لاړم، د کوچني ورور چې مې کله راته پام شو، په بېړه يې وويل:

لېوني ونه وهلې؟

هغه ته مې ځواب ورنه کړ، له مور نه مې وغوښتل چې يوه کاسه ډوډۍ تياره کړي. په لنډه موده کې ډوډۍ تياره شوه. له دالان نه د راوتو پر وخت مې ورور ته وریاده کړه چې چای راپسې راوړي. کله چې بېرته جومات ته ورغلم، مساپر د پخوا په څېر ځړېدلی سر ناست و. د هغه تر مخ مې دسترخوان وغوړاوه. کاسه مې کېښوده او څراغ مې ورنږدې کړ. اوس يې نو ټوله څېره ښکارېده؛ ګڼې وروځې يې درلودې او په کينه سترګه ړوند و. ورو مې وويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ سرېږي، که لاس مينځې، په هغه بدنۍ کې اوبه شته!

ورو ولاړ شو، له شا مې پسې وکتل، د کميس لمن يې په بالاپوښ کې پټه وه، خو د پرتوګ په يوه پايڅه پورې يې لويه پينه ښکارېده. بدنۍ يې ورواخيسته او دباندې ووت .

شېبه وروسته چې بېرته پر خپل ځای کېناست، لاسونه يې لانده وو. له کاسې نه يې يوه کوچنۍ ګوله ورپورته کړه، لاس يې لړزېده او کله چې يې ګولې ته خوله وازه کړه، په وريو پورې يې يو غاښ هم نه ښکارېده. لنده ډوډۍ يې ښه ډېره وخوړه، خو غوښې ته يې لاس وراوږد نه کړ. ورو مې وويل:

د پسه لاندې دی.

خو د ده شونډې ونه خوځېدې.

پوهېدم چې ګونګی نه دی، ځکه ګونګيان بيا په غوږو هم نه اوري. دوهم ځل مې کوم ست ورته ونه کړ. په زړه کې راتېره شوه، شايد لېونی وي. دا وخت د وره کړپ شو، کوچنی ورور مې په وره کې ودرېد، د هغه په ښي لاس کې چايجوش او په کيڼ لاس کې يې ګيلاس ښکارېده. پوه شوم چې له وېرې پر مخ نه شي راتلای، ځکه ولاړ شوم، چايجوش او پياله مې ورنه ونيول، ورو مې وويل:

يوه برستن درسره راوړه!

دی هم په منډه دباندې ووت، ګيلاس مې له چايو ډک کړ، د بوډا تر مخ مې کېښود، يو ځل بيا په دې هڅه کې شوم چې پر خبرو يې راولم؛ ورو مې وويل:

يخني نه ده؟

د دې پر ځای چې څه ووايي، لړزېدلی لاس يې د ځنګ جېب ته کړ او ډک لاس کاغذونه يې پر غولي کېښودل. حيران شوم. په نويو او زړو کاغذونو کې يو قلم او عکس هم ښکارېده. په عکس کې مې وار له واره پر بوډا سترګې ولګېدې، چې توره دريشي يې په تن، سرتور سر او رنګه نېکټايي يې تړلې وه. سترګه يې جوړه وه او تر ځنګ يې يوه سينګار شوې پېغله د واده په سپين کميس کې ولاړه وه.

د عکس پر پاتې برخه يو کاغذ پروت و. لا مې عکس ته سم نه وو کتلي، چې د بوډا تور لاس د کاغذونو پر کوټه ور ټيټ شو اوپر غولي يې يوازې د ګوليو يو پاکټ پرېښود .

بوډا کاغذونه په جېب کې کېښودل، له پاکټ نه يې يوه ګولۍ خولې ته واچوله او د چايو غوړپ يې ورپسې وکړ. په زړه کې مې پوښتنې راولاړې شوې: �څوک دی، سوالګر دی، که شتمن؟ ښاري دی، که کليوال؟ روغ دی، که لېونی؟ د واده په جامو کې دا ښکلې نجلۍ څوک ده، مېرمن يې ده؟ سترګه يې ولې ړنده...� ناڅاپه يو درب شو،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ مې ورواړاوه، وره ته نږدې يوه بړستن پرته وه. بړستن مې د سړي پښو ته کېښوده، کاسه او دسترخوان مې راواخيست، ورو مې وويل:

پياله او چايجوش بيا په هغه تاخچه کې کېږده!

دا مې وويل او له جوماته ووتم.

***

د پلار په غږ مې سترګې رڼې شوې، په غوسه يې ويل:

يوه ورځ يې نه ده، دوې يې نه دي، غټ سړی دی.

وروسته مې د مور غږ واورېد:

خير دی، زه به ورته ووايم.

پوه شوم چې پلار مې ولې په غوسه دی. ساعت ته مې وکتل، لمر لا نه و راختلی. په بړستن کې مې پښې بندې کړې. د کوټ په لستوڼو کې مې لاسونه ننه ايستل او له کوټې ووتم. د کوټو او دالان ورونه اوږده دهلېز ته خلاصېدل. دهلېز مې د ګوتو په سرونو لنډ کړ. کله چې د دالان وره ته ورنږدې شوم، پر سپږمو مې د تودې ډوډۍ بوی ولګېد. د مور مې د وره له چولې راته پام شو، ور مې خلاص کړ او دالان ته ور ننوتم. ځړېدلې شونډې يې وخوځېدې:

پلار به دې درسره ګوري!

د خواست په ژبه مې وويل:

خير دی مورې لا وخت شته. ته يوه بدنۍ اوبه راکه چې اودس وکم!

خو دا ځل يې په غوسه راته وکتل:

تر تا خو دې هغه کشری ورور لا ښه دی، پلار يې يو ځلې ورته وويل چې د سهار جمعې ته راځه، تر اوسه يې د هغه خبره نه ده هېره کړې، خو ته غټ سړی يې، سره غرمه راجګېږې!

د مور خوابدون مې نه شوای زغملای، ژمنه مې ورسره وکړه چې له دې هيسته به تر پلار مخکې په جومات کې ناست يم. دا وخت مې ورور دالان ته راغی. د هغه په لاس کې نيول شوې چايجوش د تېرې شپې مساپر راپه زړه کړ. ومې ويل:

هغه سړي ته چا چای وروړی و؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

_هغه لېونی یادوې؟

لنډ ځواب مې ورکړ:

هو!

_لالا! هغه خو په جومات کې نه و.

مور مې وویل:

خوارکی به په دې نیم گز واوره کې چېرته تللی وي؟

په حیرانتیا مې وپوښتل:

نیم گز؟

د ځواب پر ځای یې په رڼېده اوار شوی پاستی تناره ته ورتېټ کړ. زه هم ولاړ شوم، د دالان پر یوازېنۍ خوله شوې کوچنۍ ښیښې مې ورغوی تېر کړ، انگړ تك سپین و او د زردالو د ونې پر وچو ښاخونو څلور گوتې واوره پرته وه.

د مور غږ مې واورېد:

چای دې ژر وڅښه او بام ته وروخېژه!

پاو وروسته له کوچني ورور سره یو ځای د بام پر سر ولاړ وم. اسمان برگ و او په واوره کې لیرې کلي توربخون برېښېدل. زموږ د کلي پر هر بام یو- دوه تنه ولاړ وو او واوره یې اچوله.

د ورور په غږ مې جټکه وخوړه:

لالا! راځه چې بامونه سره ووېشو، دوه یې ستا او دوه یې هم زما.

هغه ته مې وکتل، نیم بام یې تور کړی و او زه لا په نیم گز واوره کې ولاړ وم. خندا راغله، د واورې غونډوسکی مې جوړ کړ، خو مخکې تر دې چې پر هغه وار وکړم، د تره زوی مې د خپل کور له بامه راباندې غږ کړ!

ای! هلته یو څه ښکاري، دوه کارغان هم ورته ناست دي.

ورغږ مې کړ:

چېرته؟

_د دښتې خوا ته وگوره! د توت ونې ته نږدې!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورمېږ مې کوږ کړ. ده رښتیا ویل، په واوره کې یو تك تور شی برېښېده. وار له واره مې د تېرې شپې مساپر په زړه کې ودرېد اوپه چیغه مې وویل:

هله ژر کوه!

***

د ژامو مې ټکا وه، مور مې یوه بله برستن راباندې وغوړوله، تر ځنګ مې کېناسته او ویې ویل:

د ژوندو دی؟

لنډ ځواب مې ورکړ:

نه پوهېږم، خو زما په شا لا ساه پکې چلېده.

له ځان سره یې وویل:

خوارکی!

دا وخت په دهلېز کې دربی شو، دروازه په شدت سره خلاصه شوه، ورور مې په وره کې ودرېد او په ستړي غږ یې وویل:

اورلګیت، اور لګیت چېرته دی؟

مور مې وارخطا غوندې شوه:

په اورلګیت څه کوې؟

_پلار یې غواړي، د مېلمنو د کوټې بخارۍ بلوي.

_ولې؟

_هغه لېونی یې زموږ حجرې ته راووړ.

مور او ورور مې دواړه له کوټې ووتل، زه هم ولاړ شوم، پایڅو ته مې وکتل، لا لندې وې، پټو مې تر ځان تاو کړ. دباندې سوړ باد چلېده او غونډۍ- غونډۍ ورېځې یې شمال لور ته په مخه کړې وې. له واورې نه پورته شوې رڼا مې سترګې له اوښکو ډکې کړې. د مېلمنو له کوټې نه چې د انګړ دروازې ته نږدې په دېوال پورې نښتې وه، ګډوډ غږونه اورېدل کېدل.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ته ورغلم، پر غزېدلي مساپر غبرګې برستنې پرتې وې، اوږد بالاپوښ يې سر ته شاړې واړې پروت و او څو کليوالو پلتۍ ورته وهلې وې. ورور مې هم دېخوا هاخوا ګرځېده، هغه ته مې وويل:

د بامونو واورې لا پاتې دي.

پلار مې بخارۍ ته ورپو کړل او بيا يې مخ راواړاوه:

ته هم مرسته ورسره وکه، واوره درنه ده!

مخکې تر دې چې څه ووايم، د تره زوی مې وار ړومبی کړ:

کاکا! زه به ورسره لاړ شم، د ده پايڅې لندې دي او څو شپې مخکې يې دا درونډ بار پر خپلو اوږو تر جوماته راورساوه.

له دې سره يې پراته سږي ته اشاره وکړه. ولاړ شو او له ورور سره مې يوځای له کوټې ووت.

کليوال اندېښمن غوندې وو. په کوټه کې يوازې پوښتنې اورېدل کېدې:

څوک دی؟ له کومه راغلی؟ که مړ شو، نو څه به په کوو؟

په پای کې مې پلار وويل:

که هر څوک يي، اوس مو غاړې ته رالوېدلی، که يې پور پرې کړ، بيا به هغه وخت ګورو.

کليوال تر غرمې ناست وو، بيا يو ځای ولاړ شول. پلار مې د ډوډۍ ست ورته وکړ، خو دوی پاتې نه شول او له پلار سره مې يو ځای له کوټې نه ووتل.

پر سره انګار مې يو- دوه د توت لرګي کېښودل، په تاخچه کې يوه زړه مجله پرته وه، لاس مې وروغزاوه او د بخارۍ تر څنګ مې دېوال ته ايښې بالښت ته ډډه ووهله. د مجلې پاڼې مې راواړولې، يوه کيسه مې پيدا کړه. د پيل له څو کرښو نه يې وپوهېدم چې تلوسه لري او په لوستلو ارزي. کيسه په زړه پورې وه، ښه انځور يې درلود او ذهن يې ورسره ووړ. د دوهمې پاڼې په نيمايي کې وم چې ناڅاپه يوه لړزانده غږ سره خوله راباندې راوسته:

انوره زويه !

په بېړه مې سر هسک کړ. يو سرتور، ډنګر سړی د کوټې په منځ کې ناست و. څپولي وېښته يې سره سرېښ وو او يوه سترګه يې وچه راته نيولې وه.

شا و خوا مې وکتل، په کوټه کې له ما او بوډا پرته بل څوک نه و. سړي په لړزانده غږ خپله خبره تکرار کړه:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

انوره زویه!

له دې سره يې برېستنې له ځنګنو نه وښوېېدې، لکه يو ماشوم چې نوى پر پښو راغلى وي، همداسې په لړزېدلو لينګو ولاړ شو، خو مخکې تر دې چې خپل اندول له لاسه ورکړي، په چټکۍ مې لاسونه ترې تاو کړل او ورو مې پر خپل ځاى پرې ايست. لړزانده لاس يې له ځمکې پورته شو او زما پر مخ يې داسې تېر کړ، لکه د چا چې پر يوه ماشوم مينه راغلې وي. لاس يې تود و، پوه شوم چې تبه لري. ورو- ورو يې سترګه بې نوره کېده، وروسته نيمکښه شوه او بيا يې تار- تار سپين بانه سره ورغلل.

نبض مې يې وکوت، رګ يې په چټکۍ سره غورزېده…

دا وخت مې ورور له انګړ نه راغږ کړ:

ډوډۍ تياره ده.

په بخارۍ پورې مې يو- دوه نور لرګي هم پسې کړل او دمېلمنو له کوټې نه ووتم.

د کور په دهلېز کې مې د پلار غږ واورېد:

په جومات کې يې خدمت نه شو کېداى، ځکه مې کور ته راووړ .

د کوټې ور مې خلاص کړ، مور مې وويل:

هو! ثواب لري.

د غرمې ډوډۍ مې له پلار، مور او کوچني ورور سره پر يوه دسترخوان وخوړه. پاتې ورځ دوه - درې ځلې د مېلمنو کوټې ته ورغلم، خو مساپر به د تبر په څېر بېسده پروت و.

ماښام قضا چې مې کله لاټين ته اورلګيت ورته کړ، د مساپر سترګه پرانيستې راته ښکاره شوه. دى ستوني ستغ پروت و او سترګه يې د چت پښتولانو (تيرانو) ته وچه نيولې وه.

ومې ويل:

څنګه يې؟

ورمېږ يې کوږ شو، خو څه يې ونه ويل.

ورمخته شوم، پر تندي مې يې لاس کېښود، تبه يې پرې شوې وه. ورو مې وويل:

د خوړو اشتيا لرې؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی بیا هم غلی و.

ما زیاته کړه:

که دي کور- کلی دلته نږدې وي، راته ووایه، زه به یې خبر کم.

هغه یوازې مخ رانه واړاوه. ما هم څه ونه ویل او د بخارۍ په لګولو بوخت شوم. خو شېبه وروسته مې چې ورته پام شو، نو د سترګې له کونج نه یې یوه اوښکه راورغړېده او د غوږ له پاسه یې په ببرو سپینو وېښتو کې پټه شوه. په څېره کې یې د بېوسۍ نښې ښکارېدې. په خپله خبره وشرمېدم، ورو مې وویل:

پر موږ بار نه یې او اوس تلای هم نه شې، له یوې خوا په واوره کې منډ نه شته او له بلې خوا ناروغه یې .

بوډا غلی و، زه هم لاړم، هغه مې یوازې پرېښود او ماخوستن له یوې کاسې یخنې ښوروا سره بېرته د مېلمنو کوټې ته راغلم. بوډا پر خپل ځای ناست و، سترګه یې راواړوله، خو څه یې ونه ویل. کاسه مې د بخارۍ پر سر کېښوده. د لاس اوبه مې وروړې او په چیلمچې کې خړې اوبه تویې شوې. کله چې مې ډوډۍ پر دسترخوان کېښوده، پاستې ته یې لاس وروغزاوه. ومې ویل:

پلاره! یخنې ده، غوړ نه لرې.

له دې خبرې سره یې ډوډۍ بېرته پر خپل ځای کېښوده. په حیرانۍ مې ورته وکتل، سترګه یې له اوښکو ډکه وه او په څېره کې یې یو درد پروت و.

پر خپله خبره مې فکر وکړ، داسې څه مې له خولې نه وو راوتلي، چې څوك خوابدی کړي. ورو مې وویل:

ولې دې لاس ونیو؟

د لومړي ځل لپاره یې خړې شونډې وخوځېدې:

هیڅ.

بېرته یې پاستې ته لاس وروغزاوه، ډوډۍ یې وخوړه، لنډه دعا یې وکړه او په یوه سترګه یې راته وکتل:

مننه.

حیران شوم، وار له واره مې د تېرې شپې عکس سترګو ته ودرېد، ځکه د منڼې ټکی کلیوال خلك دومره نه کاروي. دوی له مقابل لوري نه د خوښۍ ځرګندولو ته د (کور ودان، خدای دې مه خواروه، خیر یوسې، موږ کمه کړه، خدای دې دردېره کړي) او داسې نور توري پر خولو راوړي. یو ځل مې بیا په زړه کې پوښتنه راولاړه شوه:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سړی څوک دی؟

لا مې په ذهن کې دا پوښتنه د ځواب لپاره سره اړوله، چې بوډا وویل:

بچیه! راسره په زحمت شوې!

ما وخندل:

څه زحمت...

په خبره کې راولوېد:

که سهار ته هوا ښه وه، درنه ځم.

نه پوهېږم چې ولې مې د زړه له تله وویل:

دا دې خپل کور وګڼه، تر څو چې نه یې روغ شوی، نه شې تلای!

خوله یې خبرو ته جوړوله، چې ما وار ورنه واخیست:

او بل واوره ډېره ده، منډ نه شته.

دا وخت مې په ذهن کې را تېر شول چې د ده د ځای د معلوملو لپاره ښه وخت په ګوتو راغلی دی؛ په خندا مې زیاته کړه:

نو چېرته به ځې؟

له دې خبرې سره یې سر وځړېد او غلی شو، خو ما نه غوښتل چې یو ځل بیا چوپتیا خوره شي، هماغسي مې په خندا مې وویل:

د کوم ځای یې؟

بې له دې چې سر پورته کړي، ورو یې وویل:

د قره باغ، د غزني قره باغ یادوم.

ما وخندل:

د قره باغ د نجونو څه اجب جمال دی + ګل په قره باغ دی.

د لومړي ځل لپاره یې ګونځې- ګونځې شونډې ویړې شوې او په خوند یې وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سندره خان قره باغي ويلې ده .

د خبرو لپاره ښه بانه راته پيدا شوې وه، ومې ويل:

هو! د خان سندرې مې خوښېږي، ښه هنرمند و.

ورو يې وويل:

پرچميانو وويشت.

په خبره کې ورولوېدم:

خو ما اورېدلي چې مجاهدينو مړ کړ.

د دې پر ځای چې څه ووايي، بالاپوښ ته يې لاس وروغزاوه او هماغه کاغذونه يې پر ځمکه کېښودل. خو دا ځل عکس پرمخې پروت و او پر شا يې ليکل شوي وو: �د ديارلس سوه دوه اتيايم لمريز کال، د ثور اتلسمه.�

له پاکټ نه يې يوه ګولۍ ورواخيسته، د چايو غوړپ يې ورپسې وکړ او په داسې حال کې چې کاغذونه يې په جېب کې اچول، ويې ويل:

نه بچيه! پرچميانو وويشت.

وپوهېدم چې سرې هېرجن نه دی او ذهن يې ښه کار کوي.

ده زياته کړه:

خان ټکسي چلوله او د کابل په دريمه کارته کې يې په خپل موټر کې توپانچه پرې تشه کړه. نهه پنځوسم کال و او کله چې يې مړی قره باغ ته راوړ، ملايانو په هديره کې پرې نښود.

ومې ويل:

ولې؟

_هغه د جهاد لومړۍ دوره وه، ملايانو ويل چې خان کاپر و او بايد د مسلمانانو په هديره کې تر خاورو لاندې نه شي. د کورنۍ غړي يې بېوسه خلك وو، نه يې زور درلود، نه ځمکه. هماغه و چې د غواوو په ګوډله (غوجل) کې يې خاك (قبر) ورته وکينده او خاورې يې پرې واړولې.

دا وخت مې کوچنی ورور د چای له پتنوس سره کوټې ته راننوت. بوډا وويل:

ورور دې دی؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډ ځواب مې ورکړ:

هو!

ورور مې دوې پيالې له چايو ډکې کړې، يوه يې د بوډا او بله يې زما مخې ته کېښوده او په خپله له کوټې ووت. بوډا وخندل:

ډېر شوخ دی!

وپوهېدم چې د تېر ماښام د هلکانو ځورول ورپه زړه شول. يو څه وشرمېدم او ورو مې وويل:

ځنګه يې کيې، هلکان دي.

بوډا پياله ورپورته کړه او سر يې په منفي بڼه وخوځاوه:

لويان هم ګرم دي.

ما د نورو خبرو تمه ورنه لرله، چې بوډا غلی شو. بې اختياره مې له خولې ووتل:

کاکا! انور څوک دی؟

ناڅاپه يې ګيلاس په لاس کې کوږ شو، يو تند حرکت يې وکړ او په چټکۍ سره يې خپله غزېدلې ښۍ پښه ورټوله کړه، د لاس په ګوتو يې لنده پايڅه، چې مړ تاو ورنه پورته کېده، د خپلې پښې له ځرمنې نه پورته ونيوله.

په وارخطايۍ ولاړ شوم. خو ده تر لاس ونيولم:

چيرې؟

په خوابدي غږ مې وويل:

د غاښونو کريم راوړم، د سوځېدنې لپاره ښه دي.

ده وخندل:

کېنه زوروره! دومره لويه خبره نه ده، چې عمر تېر شي، خپل لاس به دې لا په واک کې نه وي.

خو زه له خپلې خبرې پښېمانه وم او د هغه سوځېدل مې له خپله لاسه ګڼل. بوډا خپله ښۍ پښه تر ځنګانه لوڅه کړه، پر توره ځرمن يې يو- دوه ځايه مازې سرخې ښکارېده. څو ځله يې سوځېدلې ځای ته ورپو کړل او ويې ويل:

دې ته برسېرنه سوځېدنه وايي، دومره د تشويش وړ نه ده په خپله ښه کېږي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته یې په داسې حال کې چې خپلې پښې ته یې کتل، ورو یې وویل:

د انور نوم دې څنګه پر خوله راغی؟�

تلولی غوندې شوم:

هسې تا په تبه کې یاداوه.

یو سوړ اسویلی یې وایست. ما ورته وکتل، په سترګه کې یې اوښکې راټولې وې او غریو نیولې غږ یې مازې شونډې سره وخوځولې:

انور زما زوی دی.

تر یوې شېبې چوپتیا وروسته یې په داسې غږ، لکه څوک چې له ځان سره غږېږي، زیاته کړه:

ډاکټر انور.

په دې خبره کې یې یو ژور درد پروت و. په زړه کې راتېره شوه، زوی به یې مړ وي. عکس مې سترګو ته نېغ ودرېد، په ذهن کې مې وګرځېدل، نو هغه نجلۍ څوک ده؟ شاید دوه ودونه یې کړي وي! یو په ځوانۍ کې او بل هم د زړښت پر مهال. خو دا فکر هم د منلو وړ راته ښکاره نه شو. دا خوار بوډا او هغه ښاري ځوانه نجلۍ! هېڅ امکان نه لري، شاید هم امکان ولري...

ذهن مې ګډوډو پوښتنو ته ګډوډ ځوابونه ورکول. په پای کې پوښتنې او ځوابونه سره ګډ شول، توري په یو بل کې ننوتل، نه مې پوښتنه جوړولای شوای او نه هم ځواب...

د بوډا غږ زما فکر سره راټول کړ:

واده لرې؟

ورو مې وویل:

نه، تر اوسه لا نه. پلار مې وایي چې لومړی دې سبق خلاص که.

په بېړه یې وویل:

د څه شي سبق؟

پوهنتون یادوم. دا مې وروستی کال دی، اوس په رخصتۍ راغلی یم.

لنډه شېبه غلی و، داسې لکه فکر چې وهي. وروسته یې سر پورته کړ:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه ده، ښه ده، پلار د اولاد خير غواړي. هغه مه خوابدی کوه!

ورو مې وويل:

له ما نه مې مور او پلار دواړه خوشاله دي، تر خپله وسه يې درناوی کوم.

_هو! زويه زاړه خلك د ماشومانو غوندې دي، په کوچنۍ خبره خوشالېږي، خو ډېر کم خوابدون نه شي زغملای.

دې ته ورته خبره ما د طب په دريم کال کې له خپل استاد نه هم اورېدلې وه. هغه ويل: �څومره چې عمر تېرېږي، په هماغه اندازه د مغز حجرات هم کمزوري کېږي او انسان په وړه خبره تر روحي فشار لاندې راځي.�

په خندا مې وويل:

کاکا! ته خو د ډاکټرانو غوندې خبرې کوې.

ده وخندل:

ډاکټر نه يم، خو لږه- ډېره مطالعه لرم.

په خندا مې خبره ورغوڅه کړه:

نو زده کړې دې چېرته کړې دي؟

يوه شېبه غلی و، وروسته يې په ارام غږ وويل:

زموږ په وخت کې لېسې او پوهنتونونه نه وو، تر شپږمه ليك- لوست کېده. د ظاهرخان دوره وه، د حکومت خلك به په کليو ګرځېدل، خو کليوالو به خپل ماشومان ورنه پټول، باني به يې پيدا کولې، تاوانونه به يې پر غاړه اخيستل، رشوت به يې ورکاوه او يا به هم شتمنو خلکو، بېوزلو ته پيسې ورکولې چې د دوی د ماشومانو پر ځای د خپلو کوچنيانو نوم ورکړي. زما پلار هم نېستمن سړی و. د کلي ملك يو پسه ورورباخښنه او د ملك د زوی پر ځای، زه د مکتب خوا ته روان شوم�...

په خبره کې يې ورولوېدم:

نو د خلکو ولې له مکتب نه دومره بد راتلل؟

_هېڅ. دوی ويل چې مکتب ماشومان بې لارې کوي، کوپر ته يې باسي، دين او مذب (مذهب) ورنه اخلي.�

بوډا يوه شېبه غلی شو او بيا يې يوه سترګه راواړوله:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زويه! کلونه تېر شول، خو زمونږ فکر لا پر خپل ځای ولاړ دی؛ اوس هم ډېر خلك همدا عقيده لري، مکتبونه سوځول کېږي، ښوونکي وژل کېږي او مکتب ته د پسات ځاله وايي. دلته لا اوس هم لمر ته زولنې ورلوېږي او ځمکه د غوايي پر ښکر ولاړه ده...

بوډا پر خبرو راغلی و او ما غوښتل چې د هغه د ژوند په اړه ډېر څه واورم، خو د نزاکت له مخې مې نېغ په نېغه پوښتنه نه شوای ورنه کولای. مجبور وم چې له څنډو نه اصلي موضوع ته راشم، په خندا مې خبره ورغوځه کړه:

نو دوي ګټې مو وکړې، هم مو پسه ترلاسه کړ او هم دې مکتب ووایه!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده وخندل:

خو اصلي کار پسه وکو.

د بوډا خندا یو څه جرئت راکړ او په خندا مې وویل:

د پلار دې هم مکتب نه خوښېده، که څنګه؟

بوډا چایجوش ته لاس وروغزاوه، خو ما وار ړومبی کړ او پیاله مې ورډکه کړه، ده وویل:

معلومداره! هغه هم له بله ځایه نه و راغلی، خو هر رنګه چې و، پلار مې ښه سړی و، پر هغه ګران وم، هغه زما لپاره هم پلار و، هم مور.

په خوابدي غږ مې وویل:

مور دې مړه وه؟

ده یو سوړ اسوېلی وایست. تر زاړه پټکي لاندې یې خپلې ګوتې تېرې کړې، ککرۍ یې وګروله او ورو یې وویل:

هو زویه! مور مې نه په زړه کېږي، زه ډېر کوچنی وم، چې هغې پور پرې کړ، شاید د څلورو پنځو کلونو. په ذهن کې یوازې د هغې یو خړ تصویر راپاتې دی. څېره یې سمه نه شم سره جوړولای، رانه ړنګېږي، داسې لکه چاته چې د زاړه او سپېره پلاستیك تر شا ګورې، خو فکر کوم چې ښکلې به وه، مور تل ښکلې وي.

بوډا یوه شېبه غلی شو، بیا یې خپله خبره پسې وغزوله:

د مور له مړینې مې لا کال نه و وتلی، چې پلار مې بله کوژده وکړه. تر واده یو کال نور هم ووت، ولور نه پوره کېده، خو بیا یې له پلاره ورپاتې دوه جریبه ځمکه وپلورله او واده یې راخوندې کړ. زه ماشوم وم، هغه مهال په دې خبرو نه پوهېدم، خو وروسته مې چې ښی او کیڼ بوټ سره وپېژندل، دا خبرې راته روښانه شوې.

د پلار له واده نه مې نور څه نه دي په یاد، خو یو څه چې د انسان په زړه کې ریښې ځغلوي او تلپاتې وي، له هغه نه د مینې اخیستل دي. نه پوهېږم چې د واده لومړۍ شپه به وه، که دوهمه، خو دومره مې په زړه دي چې میرې زما ځای ونیو. زه به تل د پلار په غېږ کې خوب ورلم. خو په هغه شپه یې د لومړي ځل لپاره په بله کوټه کې ځای راته جوړ کړ، خو بیا روږدی شوم. یو- یونیم کال وروسته به بیا پر بام ویدېدم او ستورو ته به مې تر هغو کتل، چې سترګې به مې سره ورغلې. ژوند همداسې پر مخ ته. میرې به مې د پلار تر مخ د ناز په ژبه خبرې راسره کولې، خو چې هغه به نه و، په مازې خبره به یې چونډۍ رالګولې. خو پلار مې ښه و، کله ناکله به یې پلرنۍ مینه راباندې راتله او د مچولو پر وخت به یې د برېتو تېره وېښته زما پر بغورو (غومبرو) لګېدل. وروسته بیا د سهار له خوا مکتب ته تلم او ماپښین به مې له پلار سره د بزګرۍ په کارونو کې مرسته کوله. موږ پردۍ ځمکې کرلې، خو ګوزاره مو کېده.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

میره وچه (شنډه) وه او د دریو تنو خوراك مو له یوې او بلې خوا برابراوه. په دیارلس یا څوارلس کلنۍ کې مې مکتب خلاص کړ. بیا مې د پلار په غوښتنه د کلي ګورواني ونیوله. له لمر ختو سره سم به د غواوو، مېږو او پسونو په دوړو پسې روان وم او په لمر لوېدو به مې د خلکو مالونه د هغوی د کورونو تر ورونو وررسول.

په دوه ویشت کلنۍ کې مې د عسکرۍ پچه وخته. دوه کاله مې د کابل د ریشخورو په فرقه کې تېر کړل. ترخیص مې واخیست او بېرته قره باغ ته لاړم. دا ځل مجبور وم چې له یوه کاره هم مخ وانهړوم، ځکه پلار ته مې د ملا درد پیدا شوی و او درانه کارونه يې په وس نه وو پوره، بزګري ماته راپاتې شوه. ورسره مې له مزدورۍ، ختګرۍ، کاربزکنۍ او له هېڅ شي نه هم مخ نه اړاوه. سهار به په خړه له کوره ووتم، ټوله ورځ به مې په ولاړو تېره کړه او د ماښام له اذان سره به کور ته راغلم، لاسونه به مې دومره له چاودو ډك وو چې هر ماخوستن به مې د لندو وړو پټۍ پرې تړلې. بس نو ژوند و، د ګېډې د ډکولو لپاره مو باید یو څه مونډلي وای. د کلي ځوانانو به د ښه اس، اصیل ښکاري ټوپك او د غوړورو تازیانو د درلودلو فکرونه وهل، خو ما چې به د چا په لاس کې کومه سپکه او تېره بېلچه ولیده، پر هغې به مې مینه راتله. د چا چې به مزدور په کار و، نو لومړی به يې زموږ د کور ور راټکاوه، ځکه ما غښتلی بدن درلود. د بدن بوټي مې د ډېر کار له لاسه سره تاو شوي وو او زر نه ستړی کېدم. ماخوستن چې به مې سر ولګاوه، سمدستي به مې سترګې پټې شوې او نوې ورځ به هم د تېرې ورځې تکرار وه. ژوند همداسې تېرېده، زه وم او د ځمکې اړول، کرل او ربېل. ما یوازې خړه ځمکه او شنه واښه پېژندل. د پولې- پټي دښمن مې موږک و او دوست مې د ځمکې سوررنګه اوږد چینجی، خو ناڅاپه موږك په انسان بدل شو او ما د بېلچې پر ځای ټوپك ته لاس وروغزاوه...

بوډا غلی شو، لېنګي يې ورټول کړل او په لړزېدلو ګامونو دباندې ووت، خو زما په ذهن کې د هغه وروستۍخبره په تکرار ډول راګرځېده: �خو ناڅاپه موږك په انسان بدل شو او ما د بیلچې پر ځای ټوپك ته لاس وروغزاوه، خو ناڅاپه موږك په انسان بدل شو او�...

د بوډا په غږ مې جټکه وخوړه:

بچیه! چای مې ډېر سور کو، بخښنه غواړم.

په بېړه مې ورته وکتل، د لمنې یوه څنډه يې په ګنډه کې نښتې وه، خو د نزاکت له مخې مې پر خوله څه رانه وړل.

بوډا پر خپل ځای کېناست، پښې يې په برستن کې ننه ایستې او ورو يې وویل:

ستوري نه ښکاري، شاید بیا واوره واوري.

بې اختیاره مې له خولې ووتل:

ټوپك ته دې څنګه لاس وروغزاوه؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا يو سوړ اسوېلی وایست، په اشاره يې وپوهولم چې چای غواړي، پیاله مې ورډکه کړه، ده وویل:

څه درته ووایم، د اوړي يوه ټکنده غرمه وه، ما رشقي ته اوبه ورخوشې کړې وې او په خپله د پولې پر سر ورته ناست وم، څو گامه ها خوا مې د يوه اوږدژبي ننداره کوله، چې د مېږيانو د غار تر څنگ پروت و. اوږدژبی يو کوچنی مرغه دی، ځان پر مړينې اچوي، خپله اوږده ژبه راباسي او کله چې يې پر ژبه مېږيان راټول شي، ژبه ورټولوي.

ما لا اوږدژبي ته کتل، چې يو ليرې غږ مې په غوږو ننوت. له مرغه نه مې سترگې واړولې، يوه هلك منډې راوهلې. چيغې مې نه شوای صحيح کولای، خو احساس راولوېد چې ښه زېری نه راته لري. د هغه په يوه چيغه کې مې د �پلار� ټکی واورېد. دې ټکي مې زړه ولړزاوه، خو کله چې مې پوره جمله واورېده، يوه شېبه مې سترگو هم کار پرېښود، رڼا ورځ راباندې توره شپه شوه، خو په غوږونو کې مې لا د هلك چيغو انعكاس درلود:

مالكه! ای مالكه! پلار دې يې درووازه، هغه يې مړ كلي ته راوړ!

بوډا غلی شو او زه وپوهېدم چې سړی مالك نومېږي. خو ډېر ژر يې خپلې خبرې پسې وغزولې:

اه زويه! نه پوهېږم چې څنگه کور ته راورسېدم، خو کله چې د جنازې تر څنگ ودرېدم، نو پښې مې د لومړي ځل لپاره له خپله واكه ووتې، پر گونډو شوم او د بدن د انډول د ساتلو لپاره مې د جنازې کټ ونيو. ورو مې د خپل پلار له مخه د هغه خړ څادر ليرې کړ، سترگې يې پټې، څېره يې خړه او سپين وېښته يې له خاورو ډك ښکارېدل. څادر مې نور هم ورنه وښوياوه، پر ټټر يې د بنگړي يوه ماته ټوټه او تار- تار ښځينه تور وېښته پراته وو. د بنگړي ټوټه مې وپېژندله، زما د ميرې بنگړی و. له مړي نه مې پاتې څادر هم ليرې کړ، پر سپينو جامو يې وينه نه ښکارېده، پر جسد مې گوتې وتپولې. د پلار په خوله پسې مې خپل مخ ونيو، خو د هغه له خولې نه تاو نه راووت او برېتونه يې نه راچوخېدل.

يو چا تر مټ ونيولم، کله چې پورته کېدم، له سترگو نه مې يوه اوښکه ببله شوه، د پلار پر مخ مې پرېوته. يوه لنډه منډه يې واخيسته او يو دم ځای پر ځای ودرېده. په لومړي ځل مې شا و خوا وکتل، انگړ له کليوالو ډك و او څو تنه په ځړېدلو سرونو سونگېدل. په لړزانده گامونو د کوټو خوا ته روان شوم، په يوه کوټه کې د کلي څو تورسرې سره راټولې وې، په لوړ غږ يې ژړل او ښېراوې يې کولې:

خدايداده ټك له ټکه شې، د کور لوگی دې ورك شه، خدای دې مينه سپېره كه...!

خو ميره مې خړ دېوال ته ناسته وه، ټکری يې په غاړه کې پروت و، سترگې يې له سرو رگونو ډکې وې او پر بغورو يې څو تاره تور وېښته سريښ وو. هغې هېڅ حرکت نه کاوه، غاړه يې کږه وه. سر يې پر دېوال لگولی و او غولي ته يې کتل. تر مخ يې کېناستم، خو بې له دې چې راته وگوري، شونډې يې مازې سره وخوځېدې:

مالكه زويه پلار دې وليد؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لومړي ځل لپاره مې د هغې له خولې نه د زوی ټکی واورېد. زړه مې درد وکړ او د سکه مور مینه مې پرې راغله، بې اختیاره مې د هغې سر په ټټر پورې ونیو. د میرې له خولې یوه کوکه راووته. زما پر اوږه یې لاس کېښود او په لنډ وخت کې مې ټټر د هغې په اوښکو لوند شو. میرې مې د ماشوم غوندې ژړل او چیغې یې وهلې:

اه زویه! زه خواره شوم، زه کونډه شوم، زه�...

زما پلار یې په هماغه ورځ خاورو ته وسپاره او ما قسم یاد کړ چې د ده قاتل به ژوندی نه پرېږدم.

درې ورځې د کلي په جومات کې پر فاتحه کېناستم، له نږدې او لیرې ځایونو نه به ډله- ډله خلك راتلل، لاسونه به یې پورته کول او بېرته به یې خپله مخه نیوله.

هغه وخت مرګونه کم وو، تر څو ورځو پر ټول کلي د ویر لړه پرته وه، ان د کلي ماشومانو هم دا جرئت نه درلود چې د لوبو لپاره دباندې راووزي.

د پلار د مرګ په لسمه- یوولسمه د ولسوالۍ بازار ته لاړم. دا د داودخان د پاچاهۍ لومړی کال و. روسي ټوپکان نوي راغلي وو. یو کولنګ داره چره ییز ګل چاپ ښکاري ټوپك مې خوښ شو، پیسې مې ورکړې او د راتګ پر وخت مې کلي ته نږدې یوه کارغه ته نلۍ ورواړوله. هغه د چنار له سره لاندې راولوېد. بیا مې په شودیاره کې د ډاګو پر یوه مره ډز وکړ، خو کله چې د چرو دوړې کېناستې، هېڅ هم نه وو، مره په غار ننوتې وه. دې ډزو کلیوال او نږدې خلك خبر کړل، چې مالك ټوپك اخیستی او بدي یې په نیت کې ده. په سبا د کلي دوه- درې سپین ږیري په کور راننوتل او ما یوازې نصیحت ورنه واورېد. خو د بلې ورځې په سهار لویه مرکه کېناسته. په قره باغ کې ډېر قومونه پراته دي، تره کي، اندړ، خروټي، دوتاني، میاخېل او د نورو لویو او وړو قومونو مشران او مخور د کلي په جومات ننوتل. ټولو خدایداد ګرم کړ. ویې ویل چې هغه هم خپله ګرمه مني، خو زما پلار ته یې هم ګوته ونیوله، چې دی هم تر خولې تېروتی و. وروسته یې یو شاهد راوغوښت. شاهد د خدایداد دوی د کلي و او زما پلار د ده په غېږ کې ساه ورکړې وه. هغه لنډه کیسه تېره کړه:

پر خره مې غنم بار کړي وو، چې تر ژرندې یې وباسم، کله چې د خدایداد د کلا تر مخ تېرېدم، نو شور او زوږ مې تر غوږ شو. چې ورته ومې کتل، یو خدایداد و او یو هم د مالك مرحوم پلار. د دوی تر څنګ یوې برګې غوا هم په ډېران کې خوله وهله. دوی دواړه په غوسه وو، لاسونه یې د یو- بل تر خولو ورتېرول. مرحوم خپلې پیسې غوښتې او ویل یې چې غوا دومره شیدې نه کوي، لکه خدایداد چې وریادې کړې وې، خو د خدایداد دلیل دا و چې غوا درې ورځې د مرحوم پر اخور ولاړه وه، خو دوی د یوې ورځې شرط سره ایښی و. زه خرڅه کړې غوا بېرته نه اخلم. اخر مرحوم په کاوړ وویل:

ته خو لا ته یې، ستا پلار به یې هم بېرته اخلي!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدایداد هم پرې ورچیغه کړه:

له خولې سره دې پام کوه!

خو د مالك پلار ورغبرګه کړه:

ته خو پیسې یادوې، والله چې عورته (ښځه) درنه بوزم!

دا وخت مرحوم د غوږ تر څنګ یو دروند سوك وخوړ او له ځمکې نه یې مړه دوړه پورته کړه. ما جوال پرېښود، په منډه ورغلم. د هغه سر مې له خاورو راپورته کړ. مرحوم یو- دوه ځله خپله خوله خلاصه کړه او بیا یې پور پرې کړ.

د شاهد تر خبرو وروسته یوه سپین ږیري مخ راواړاوه او ویې ویل:

مالکه! ښه به دا وي چې یوه روغه وکړې، د ټوپك له خولې داسې څه نه وځي، چې په هغه کې خیر وي. بدي دې په ګټه نه ده.

په خبره کې یې ورولوېدم:

معلومداره چې په بدۍ کې خوند نه شته، ما خو تر اوسه د چا سپي ته هم په بده نه وو کتلي، خو اوس چې یې مجبوره کړم، یا به پر ما خاورې اوړي، یا به هم پر خدایداد!

یوه بل راغبر کړ:

له خدایداد سره زه غرېدلی یم، هغه هر ډول پور ته تیار دی، که یې لور غواړې، که پیسې او ټوپك، هر څه چې ستا خوښه وي!

لنډ ځواب مې ورکړ:

نه مې د قاتل لور په کار ده او نه هم د پلار وینې په پیسو پلورم!

یوه بوډا چې ما کله پخوا نه و لیدلی او له سپینو جامو، اوږدو تسبو او په ورمېږ کې له بیاتي شویو څڼو نه داسې راته وایسېده چې ملا به وي، په ارام غږ وویل:

عبدالمالکه زویه! نو چې داسې ده، خدایداد وبخښه! خدای به یې اجرونه درکي.

په کاوړ مې خبره ورغوځه کړه:

څنګه یې وبخښم، هغه چرګ نه دی وژلی، زما پلار یې وژلی، پلار!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولي مرکي خولي ماته رااوښتي وې؛ چا نصیحت راته کاوه، چا جنتونه مخې ته راته ایښودل او ځینو نورو ویل چې خدایداد د جرګې هر ډول پرېکړې ته تیار دی، خو ته سوله ومنه. خو زما یوه خبره وه. د پلار غچ (بدل) اخیستل. اخر جرګې پرېکړه وکړه چې بله ورځ به بیا سره راټولېږي او دا ځل به د سیمې تر ټولو روحاني شخصیت (اغا صیب) هم رابولي.

تر پرېکړې وروسته جرګه خوابدې ولاړه او د غرمې لپاره زموږ پاخه کړي دېګونه همداسې پاتې شول.

په هماغه ورځ مې پرېکړه وکړه چې خبره به دوهمې جرګې ته نه ځنډوم.

ماخوستن مې د ټوپك کولمو ته خواره تېل (د شاړشمو تېل) وروڅڅول. تر سر مې کېښود او سهار لا ملایانو اذانونه نه وو کړي چې له کوره ووتم.

د خدایداد دوی کلی دومره لیرې نه و، شل- پنځه ویشت دقیقې وروسته د ده کلا ته وروړسېدم، کلا له کلي نه یو څه وتلې وه. پر سر یې رانه ستوري ولاړ وو او برجونه یې په تیاره کې وېرونکي ښکارېدل. دا یوه زړه کلا وه، لوړ دېوالونه یې لرل او ما لا په کور کې دا فکر کړی و چې پر دې دېوالونو اوښتل له امکانه لیرې کار دی، خو په ذهن کې مې یوه تیاره نخشه درلوده. مخکې مې لا د خدایداد د کلا له دروازې دېرش- څلویښت ګامه لیرې له لوخو ډك اودی (ډنډ) په پام کې نیولی و. په دې اودي کې به د شپې له خوا د کاریز اوبه راټولېدې او په رڼا کې به یې پټیو ته ورپرېښودلې. داسې اودی د کوچنیو کاریزونو خولو ته نږدې جوړېږي، چې بیا په یوځلي لښتی ډك کړي او پټی ژر اوبه شي.

لاړم او د اودي پر ژۍ کېناستم. که څه هم اوړی و، خو بیا مې هم تر ځان څادر تاو کړ، ځکه د غزني د دوبي شپه هم پر سرې لړزه راوستلای شي. د ټوپك خزانه مې په یوه جنګي کارتوس ډکه کړه، دې کارتوس د مردکۍ غوندې یوه سربي چره لرله، چې تر اویا- اتیا ګزه یې ان غوایي هم چپه کاوه. ټوپك مې پر ورنو کېښود او د کلا خوا ته مې وکتل. د لوخو تر تېرو څوکو پورته تور او پنډ برجونه ښکارېدل.

زموږ په ولسوالۍ کې دا ډول زړې او برجورې کلاوې ډېرې تر سترګو کېږي. ډېری یې تر دوو مترو پلن دېوالونه لري، پر ځینو یې ان یو نیم دوه سوه کاله اوړي، خو لا اوس هم پر خپلو پښو ولاړې دي.

یو وخت د سیمې یوه عمر خوړلي بوډا د خپل پلار له خولې کیسه راته کوله، چې د دې کلاوو په ختّه کې به یې څو جوړې غوایي ګرځول، چې ښه سره ګډه او پخه شي. بیا به یې لږ ختّه وتلله، ماخوستن به یې په اوبو کې کېښوده او سهار به یې په تله کې واچوله. که به په وزن پوره وه، مانا دا چې د پخڅې د وهلو لپاره تیاره ده، که نه نو بیا به یې تر هغو غوایي په کې ګرځول، چې ښه به پخه شوه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدایداد پر کلا هم شپږ- اووه شله کاله اوښتي وو. دا کلا ده ته له پلاره او نیکه ورپاتې وه او د معلوماتو له مخې دی یوازې په کې اوسېده.

د سهار له اذان سره مې اودي ته پښې وروغزولې، اوبه سړې وې او پښې مې تر ښېدیو پورې په مله (اوبږی) کې ښخې شوې. د خدایداد په باب مې مخکې لا معلومات ترلاسه کړي وو. تر بدی راوروسته به یې توپانچه تړله او له کوره ډېر نه راووت، خو دی لمونځ گذاره سړی و. د پخوا په څېر به یې جمعه نه پرېښوده.

د سهار خړه زما لپاره هم ښه وه، تر وار وروسته په اسانۍ تښتېدلای شوای، ځکه خدایداد تربرونه لرل او ورځ راته خطرناکه وه.

یو څه انتظار مې لا نور هم وایست. د لمر ختو خوا ته اسمان روښانه شوی و او د کلا لویه دروازه له ورایه ښکارېده. ناڅاپه مې بدن زیږ شو. د دروازې ځنځیر پر دره ولگېد. ټوپك مې ورواړاوه. زه پوهېدم چې بل څوك نه دی، ځکه خدایداد یوه ناروغه مېرمن، پېغله لور او دوه کوچني زامن لرل، چې زامن یې لا د لمانځه نه وو.

خدایداد مې هم نه شو غلطولای. ما یو- دوه ځله په گنج (دځارویو د پلورلو ځای) کې لیدلی و. ده د مالونو سوداگري کوله.

د ټوپك پر کولنگ مې د ښي لاس بټه گوته ټینگه کړه. ټوپك مې تیار ونیو، د دروازې یوه پله په غنجا سره چوله شوه. کینه سترگه مې پټه کړه او په ښۍ سترگه مې د ټوپك زخه او دروازه په یوه لیکه سره راوستل. خو ناڅاپه مې بدن زیږ شو. زړه مې ولړزېد او د ټوپك خوله بې واکه رانه ټیټه شوه. لومړی مې یو گړی ولید، بیا سپین مړوند، ورپسې د تور ټکري پیڅکه او وروسته یوه دنگه نجلۍ.

بې اختیاره مې په اوبو کې گونډې ووهلې. سر مې پورته کړ، سترگو ته مې یوازې لوخې ولاړې وې، د ورمېږ په کړولو سره مې یوه چوله پیدا کړه. نجلۍ د دروازې تر مخ ولاړه وه. یو- دوه ځله یې دېخوا ها خوا وکتل او نېغه زما لور ته رارووانه شوه. بېرته مې سترگو ته لوخې په خوله ورکړې. شېبه وروسته مې پنځه- شپږ گامه ها خوا، په اوبو کې چړپا واورېده. په احتیاط مې ورمېږ کوږ کړ. نجلۍ د کاریز خولې ته نږدې ناسته وه، د څېرې یوه خوا یې ښکارېدله، ټکری یې مازې پر ککرۍ تم و. هغې تور او پېچلي وېښته لرل او تر لنډې سپینې زنې یې رنې اوبه څڅېدې.

نږدې ټوخې زما ملا لاپسې کړوپه کړه، بېرته مې لوخې سترگو ته ودرېدې. د یو ډېر نارینه غږ مې واورېد:

شېرینو بچوا! نن تنور ته ولگوه، د مور دې بیا تبه ده!

د نجلۍ نری غږ مې په زړه کې پرېوت:

همدا اوس ور ځم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهېږم چې ولې د �ځم� ټکی راباندې ښه ونه لګېد. بې اختیاره مې بیا غړۍ اوږده شوه. دا ځل د نجلۍ ټوله څېره ښکارېده. سترګې یې غټې وې، خو پزه او خوله یې واړه جوړ شوي وو. د هوسۍ د بچي غوندې معصومه او مینه ناکه راته وایسېده. سږي ته مې وکتل. خدایداد و. د واسکټ له سوریو نه یې لاسونه کښل او په تشي پوري یې یوه توپانچه ځړېده.

بېرته مې د نجلۍ خوا ته سترګې ورواړولې، زړه مې ولړزېد. هغې د لوخو خوا ته کتل. ورو مې غړۍ راټوله کړه، تر هغو مې ساه نه ایسته، چې په اوبو کې مې د ګړي د ډوبېدو ګوړ- ګوړ واورېد. ټوپك ته مې وکتل، پر ماشه ولاړ و. ما په ډېره اسانۍ سره د خپل دښمن ککرۍ سورۍ کولای شوای، هغه پنځه- شپږ ګامه لیرې اوداسه ته ناست و، خو بېواکه د میل خوله په اوبو کې رانه ډوبه شوه.

شېبه وروسته نجلۍ ګړۍ په اوږه د کور خوا ته روانه شوه، چې تنور بل کړي. خدایداد د جومات لاره ونیوله، چې خپل خدای ته پر سجده پرېوځي، خو ما د خپل کلي ملا په پام کې نیولی و، چې د خپلې مینې لپاره د قسم د ماتولو کفاره ورنه وپوښتم�

بوډا وټوخل او خبرې یې غوځې شوې.

ما غوښتل چې د هغه په اړه ډېر څه واورم، ځکه تر اوسه مې لا د خپلو پوښتنو ځوابونه نه وو موندلي، خو شپه ناوخته وه او د ساعت دواړې ستنې پر دوولسو ولاړې وې. هغه سخته ورځ تېره کړې وه او استراحت ته یې اړتیا درلوده. ورو مې وویل:

کاکا له خوبه مې وایستې!

ده وخندل:

نه بچیه! زاړه خلك هومره ډېر خوب نه کوي، خو ته ځوان یې، تاته به خوب درځي.

ده رښتیا ویل، زه به هر ماخوستن لا پر نهو بجو په بستره کې پروت وم، خو زړه مې غوښتل چې د بوډا له خولې ډېر څه واورم، بیا هم د نزاکت له مخې ولاړ شوم او بوډا ته مې وویل:

د شپې خو به اوبه نه څښې؟

ده راته وکتل:

نه بچیه! خو نن درې لمونځونه رانه قضا شول، اودس به لا وکم.

د بخارۍ له اودان نه مې بدنۍ ورډکه کړه، جاینماز مې ورته کېښود، شپه په خیر مې ورته وویل او له کوټې ووتم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سهار وختي جومات ته لاړم. جمعه ولاړه وه، خو په کتار کې مې بوډا ونه ليد. تر لمانځه وروسته کور ته راغلم. بوډا د مېلمنو په کوټه کې لمونځ کاوه. هوا سړه وه او د کړکيو پر لويو ښيښو يخنۍ ښکلي ميناتوري ګلان انځور کړي وو. بخارۍ ته مې اورلګيت ورته کړ، بوډا سلام وګرځاوه او لنډه دعا يې وکړه. ما وويل:

شپه دې څنګه وه؟

مخ يې راواړاوه:

ښه وه، خو لږ تبه مې درلوده.

له دې سره بسترې ته وروښويېد او خپل خوار لېنګي يې په بړستن کې پټ کړل.

ما يې د ښي لاس تر بند خپلې ګوتې تاو کړې، رګ يې په عادي توګه غورځېده، ومې ويل:

لکه چې اوس ښه يې؟

ځواب يې راکړ:

هو زويه! خو د شپې کله- کله خوله راباندې راتله.

ومې خندل:

خير! زه به ګولۍ درته راولېږم.

کور ته لاړم، شېبه وروسته مې د چاى په پتنوس کې دوې ګولۍ هم کېښودې او پتنوس مې د کوچني ورور په لاس د مېلمنو کوټې ته ورولېږه. زه په دالان کې له مور سره کېناستم. هغې په دېګې کې پياز سره کول، ويل يې چې غوړي او بوره خلاص شوي، څه نوره سودا هم په کار ده، خو ما د لارې د بندېدا خبره رامنځته کړه او ومې ويل چې واوره ډېره ده، بازار ته تګ نه کېږي، ښه به دا وي چې د اوس لپاره دا شيان له کوم ګاونډي نه په پور واخلي. بله چاره نه وه، هغې هم زما خبره ومنله. د چاى تر ګرمولو وروسته د خپل تره کره ورغلم. د دوى د مېلمنو په کوټه کې زما د تره زوى او د کلي پنځه- شپږ ځوانان سره راټول وو او ټيکه (د قطعو يو ډول لوبه ده) يې کوله، ځکه واوره ډېره وه، هېڅوک هم له کوره نه شواى وتلاى او ځوانانو به خپل ډېر وخت په قطعواو بنډارونو تېراوه. ماته هم وار راورسېد، خو لا مې قطعې په لاس کې نه وې سره جوړې کړې، چې د تره ټوخې مې واورېد. هغه سپين ږيرى و، قطعې يې د شيطان کار ګاڼه او بد يې ورنه راتلل، ځکه مو په بېړه قطعې سره ټولې او تر توشکو مو لاندې کړې. تره مې کوټې ته راغى او کېناست. د مساپر پوښتنه يې رانه وکړه. بيا يې يوه بل ځوان ته مخ ورواړاوه، هغه يې ګرم کړ چې جومات

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته نه راځي او په لمانځه کې يې خوند نه شته. بيا د عبادت د ارزښت په اړه وغږېد. پر يوه لمانځه يې مخ ته جنتونه راته کېښودل او د لمانځه د قضا سزا يې د دوزخ په اور کې اويا زره غوټې يادې کړې.

تره مې ملا نه و، خو د فقهې، بوستان او ګلستان پاڼې يې کتلې وې او د کلي د جومات د ملا په غيابت کې به په ده پسې قد قامت ويل کېده. دی يو- يونيم ساعت د جنت او دوزخ پر درجو وغږېد او بيا لاړ.

د تره له وتو سره بېرته د قطعو ميدان سور ونيو، خو ما ډېر ژر لوبه بايلوده او له خونې نه ووتم. د خپل کور د مېلمنو د کوټې تر مخ مې ناڅاپه شی پښه وښويېده او د شا پر تخته ولوېدم.

لومړی مې د ورسۍ د پلې د خلاصېدو غږ او ورپسې مې د کوچني ورور خندا واورېده. سر مې پورته کړ، ورور مې د ورسۍ له پلې سر رااېستلی او خوله يې له خندا نه سره ټولېده. د هغه تر څنګ بوډا هم په يوه سترګه راته کتل، خوله يې ويړه وه، خو د خندا غږ يې نه راته. ولاړ شوم. په جامو پورې نښتې واوره مې وڅنډله او کوټې ته ورغلم. ورور مې خندل... بوډا هم وازه خوله نيولې وه او سترګه يې د کوکۍ غوندې ځلېده. ورور مې په خوند وويل:

لالا! ښه درب دې وخوړ.

ما په خندا خپل ښوی بوټونه ملامت کړل. بيا ورمخته شوم، د ورسۍ پله مې وتړله او د بخارۍ تر څنګ کېناستم.

ورور ته مې د چای د راوړلو وويل، هغه له کوټې ووت. بوډا وويل:

بچيه! کوم کلي ته به منډ نه وې تللی؟

د هغه دې خبرې وپوهولم، چې سړی کوم ځانګړي ځای ته د تګ نيت نه لري، بلکې بې هدفه پر جوماتونو ګرځي او خپلې شپې سبا کوي. تر خولې مې ووتل:

کاکا! يوه پوښتنه درنه وکم؟

_ولې نه، شل پوښتنې خو وکه!

ومې ويل:

کور، څوک خپل- پردی لرې، که نه؟

سر يې وځړېد.

ما وويل:

خوا مه بدوه، که دې زړه نه وي، څه مه وايه، خو د اوس لپاره دا ځای درته ښه دی.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو سوړ اسوېلی یې وایست:

څه درته ووایم، هم یې لرم او هم یې نه لرم.

ومې ویل:

پوه نه شوم، خو ستا له بېګانیو خبرو معلومېږي چې واده دې کړی.

بوډا سر جګ کړ، په سترګه کې یې اوښکې رغړېدې، سپېرمې یې سره ورغلې، پزه یې پورته کش کړه او شونډې یې وخوځېدې:

هو زویه! هماغه د خدایداد لور مې وکړه.

دا یې وویل او بېرته غلی شو.

مخکې تر دې چې پر خپله خبره غور وکړم، له خولې نه مې ووتل:

کېدای شي چې د خپل ژوند کیسه راته تېره کې؟

پر شونډو یې یوه ترخه موسکا وغزېده او ورو یې وویل:

څه ګټه به درته وکي؟

سپینه خبره مې ورته وکړه:

داسې ښکاري چې ډېر غمونه دې تر شا پرې ایښي دي، غواړم ستا د ژوند په راز پوه شم.

بیا یې سر وخوځېد، ما وویل:

خیر، ته مجبوره نه یې چې د خپل کور خبرې یوه پردي ته وکې، ما وبخښه!

له دې سره ولاړ شوم، خو بوډا تر پایڅې ونیولم او ورو یې وویل:

کېنه زویه! ته زما د لمسي پر ځای یې.

ما هم پلتۍ ووهلې او بوډا پر خبرو راغی:

زما واده د بدۍ واده و، نه ډول و او نه هم ورا، بس د کلي دوه- درې سپین سرې ورغلې او د خدایداد لور یې

راخوندي کړه. ماښام مې د کلي ملا او یو دوه کسه سپین ږیري راوبلل. ډوډۍ مو وخوړه او د نکاح پر وخت مې میره کوټې ته راننوته. سترګې یې سرې وې او په چیغو یې پېغورونه راکول چې د پلار قاتل دې د یوې مردارۍ لپاره

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وباخښه. هغې ژړل، سلګې سپورې یې ویلې او غږ یې ناوې هم اورېده، ځکه مور دوې کوټې درلودې چې یوازې یوه دالان (د اور ځای) سره بېلې کړې وې او ناوې د کلي له یوې زړې ښځې سره په دوهمه کوټه کې ناسته وه. میرې مې هماغسې په ژړا کې پېغورونه راکول، خو زما سر ځرېدلی و او هېڅ مې هم نه شو ویلای. اخر د کلي یوه بوډۍ مخ پرې ورواړاوه او په خشکه یې ورته وویل:

بس که نور، مالك څه ګرم دی؟ دا د جرګې پرېکړه وه.

بیا د کلي ملا په نرم غږ وویل :

خورې! مالک هغه څه وکړل چې د خدای خوښه ده، په بدی څه نه جوړېږي.

له دې سره میره له کوټې ووته، خو د کوټې تر مخ له چوترې نه یې د ژړا غږ راته.

د نکاح پر وخت نه د ځوانانو ټوکې ټکالې وې او نه هم د پېغلو د سندرو غږ. بس ما یوسپین ږیری خپل وکیل ونیو او نجلۍ ته هم ملا له دالان نه درې ځله ورغږ کړ چې نکاح دې قبوله ده؟ کله چې نجلۍ څه ونه ویل، ملا پټه خوله اقرار وګاڼه او نکاح وتړل شوه. شېبه وروسته مېلمانه له کوټې ووتل او زه یوازې پاتې شوم. بیا د کوټې کوچنۍ دریڅه د لاټین رڼا روښانه کړه او ورسره مې د ګاونډې سپین سرې غږ واورېد، چې په چوتره کې یې زما میرې ته د صبر غوښتنه کوله. وروسته رڼا ورو- ورو کمزورې کېده او وپوهېدم چې بوډۍ خپل کور ته روانه ده.

زه هم ولاړ شوم. دباندې ووتم. میره مې په چوتره کې ناسته وه، خو څه یې ونه ویل. د انګړ دروازه مې خلاصه کړه اوپه توره شپه کې د کاریز د دنې (خولې) خوا ته روان شوم. دنه کور ته نږدې وه. کله چې مې په اوبو کې لاسونه ډوب کړل، ستورو ټال وخوړ او ړنګ شول.

تر اوداسه وروسته بېرته کور ته راغلم، میره په چوتره کې نه وه او د پیالې له کړپ نه وپوهېدم چې کوټې ته تللې ده. دالان ته ورننوتم، د خپلې کوټې وره ته مې لاس وروغزاوه، خو ګوتې مې په هوا کې سره راټولې شوې او هماغته د اور په ځای کې کېناستم. زړه مې درېبېده او پر تندي مې خوله راماته وه، ځکه زه په خپل دوه دېرش کلن ژوند کې په لومړي ځل یوې نجلۍ ته ورتلم. پوهېدم چې ما له هغې سره شرعي نکاح تړلې وه، خو بیا مې هم له شرمه پښې نه پرې ورتلې. یوه شېبه همداسې غلی ناست وم، بیا مې زړه ته پرې ورواچول او د کوټې دروازه مې خلاصه کړه. په تور ټکري کې پټه یوه نجلۍ په کونج کې ناسته وه. سر یې په ځنګنو ایښی و او په ټیټ غږ یې ژړل. په بېړه مې ځادر اوار کړ او پر لمانځه ودرېدم. ما به تل خپل لمانځه ته پام کاوه، خو دا ځل مې په نهو رکعتونو کې درې ځلې د سهوې سجده وکړه. تر دعا وروسته مې مغزی کوږ کړ. نجلۍ د پخوا په څېر ناسته وه او ورو- ورو سونګېده. ځان ته مې کاوړ راغی او په لومړي ځل مې له ځانه ورټ (کرکه) وشو، ځکه ما تر اوسه یوازې د خپلې خوښې په اړه فکر کړی و. زما په زړه کې دانه وو راټېر شوي، چې هغه به څومره هیلې او ارمانونه لري!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجلۍ له ځنګانه نه پر ځړېدلي لاس د نکریزو د رنګ پر ځای وچ اوړه سریښ وو او سپینه پښه یې له یوې سپځېدلې (شلېدلې) خیرنې ګلابي رنګې پایڅې نه راوتلې وه. په ټکري پورې یې د بوسو څو خلي نښتي وو او ماته داسې وایسېده، لکه د کور له کاره چې یې راولاړه کړې وي؛ د هغې پر تن د ناویتوب هېڅ نخښه نه ښکارېده.

څو شېبې همداسې په چورت کې ډوب وم. زړه مې نیولی و او د هغې هرې سونګېدا زما په زړه کې لارې جوړولې، خو بله چاره نه وه. اوس زه او هغه مېړه او ښځه وو او ما باید د هغې اوښکې ورپاکې کړې وای. سل زړونه مې سره یو ځای کړل او ورو مې وویل:

ژړا کومه ګټه نه لري، بس نو له خپله قسمته یې وګڼه .

خو نجلۍ هېڅ ډول غبرګون ونه ښود، د پخوا په څېر یې سر پر ځنګنو ایښی و او هماغسې یې ژړل...

ما هم نور څه پر خوله رانه وړل، بالښت ته مې ډډه ووهله او د لاټین په ژېړه رڼا کې مې چت ته وکتل. د تورو لرګیو له پاسه تر پرتو لښتو لوټې راوتلې وې او په یوه چوله کې د ځرموښکۍ لکۍ ښکارېده.

د جامو ښورېدا مې تر غوږ شوه، نجلۍ ته مې وکتل. خپله ښۍ پښه یې وغزوله، خو بېرته یې ژر ورټوله کړه او د پخوا غوندې کېناسته. پوه شوم چې له ډېره وخته همداسې ناسته ده او پښې یې وچې شوې دي. په خندا مې وویل:

ارامه کېنه، زه نه درته ګورم.

له دې سره مې څنګ بدل کړ او مخ مې دروازې ته ورواړاوه. خو د دروازې تر څنګ مې د ښوروا پر لنده ډوډۍ سترګې ولګېدې، چې یوه بوتۍ غوښه یې هم پر سر پرته وه او هېڅ ګوله نه وه ورنه پورته شوې. ولاړ شوم، کاسه او دسترخوان مې د نجلۍ تر مخ کېښودل، څراغ مې هم ورنږدې کړ، ورو مې وویل:

ګوره! له خپل ځان سره ظلم مه کوه، خیر دی، که لنده ډوډۍ سړه شوې ده، دا غوښه خو درواخله!

خو هغه لکه بوت داسې ناسته وه. دا ځل یو څه کاوړ راغی او په خشکه مې وویل:

اوس بله چاره نه لرې، که خوشاله یې، که خپه، زما سره به ژوند کوې!

په دې خبره د هغې ښی لړزانده لاس له ځنګانه وښویېد، کاسې ته ورتېټ شو او د لندې ډوډۍ یوه کوچنۍ ګوله یې ورپورته کړه.

ما یې یوازې لنډه زنه ولیده چې د ډوډۍ په ژدوولو ښورېده، ځکه پر څېره یې ټکری را ځوړند و او ان خوله یې هم په کې پټه وه.

پوه شوم چې هغې له وېرې کاسې ته لاس وروغزاوه، ځکه مې خپل غږ بېرته پوست کړ:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوره! په خوابدون څه نه جوړېږي، نه به زه خوند درکوم او نه هم زما مېره او دا کور، خو اوس خدای سره وروستي یو، چاره څه ده؟

دا مې وويل او په دې هيله چې نجلۍ په ډاډه زړه ډوډۍ وخوري، بېرته پر خپل ځای پرېوتم او ټادر مې پر سترګو راکش کړ.

څوېه څوپتيا شوه او زه وپوهېدم چې نجلۍ له ډوډۍ نه لاس نيولی دی. دا ځل مې خپل ځان پرې پوه نه کړ او هغه مې پر خپل حال پرېښوده. ښه شېبه ووته او بيا مې د نجلۍ د پښو ښکالو تر غوږ شوه. هغه زما تر څنګ تېره شوه او وپوهېدم چې کاسه او دسترخوان يې پر خپل پخواني ځای کېښودل. بيا يو سيوری راباندې راغی، زما تر څنګ ترلې بستره خلاصه شوه او ورسره مې پښو ته نږدې پر غولي د توشکې د لوېدو غږ واورېد. ټادر مې څوله کړ. د نجلۍ راته شا وه، خو له لوڅ غوږ او پېچلو وېښتو نه يې وپوهېدم چې ټکری يې پورته کړی دی. په خندا مې وويل:

هغه بله توشکه هم درواخله!

په څټکۍ سره يې راته وکتل. ما يې په شونډو کې خندا وليده او په هماغه څټکۍ يې مخ رانه واړاوه. يو ټکی يې له خولې راووت:

اکربه.

اکرب موږ بې موره ته وايو، خو د هغې له خولې خوږ راباندې ولګېد. هغې توشکې ته بالښت کېښود، بړستن يې سمه کړه، ټکری يې پر خپل مخ راکش کړ او بېرته پر خپل ځای کېناسته. ما هم پلتۍ ووهلې او په خندا مې وويل:

که مې خدای غلط نه کړي، لکه چې لېونۍ مې په نصيب شوه!

هغې سر پورته کړ او ما يې لاندېنۍ ډکه سره شونډه وليده، چې د لاټين رڼا نرۍ ليکه په کې جوړه کړې وه.

ومې خندل:

ګوره! زه خو څه پردی نه یم، چې مخ دې رانه پټ کړ.

هغې څه ونه ويل. ما ځان خواشينی ونيو او په خوابدي غږ مې وويل:

هو رښتيا! هېر مې و، چا راته ويل چې په سترګه کې دې ګل دی.

نجلۍ بيا هم کوم غبرګون ونه ښود او ما هماغسې په خواشينۍ زياته کړه:

څه قسمت به مې همداسې وي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې يې وخوځېدې او په يوه داسې غږ، چې د ټوکې بوی ورنه ته، ويې ويل:

اکربه! تر تا خو ښه يم.

په ښېره مې ورغبرګه کړه:

زړه ته مې نه لوېږي.

نجلۍ څه ونه ويل. ما زياته کړه:

پزه به دې هم کږه وي.

ويې خندل. ورو يې پر خپله ککرۍ لاس تېر کړ، مخ يې تر تندي پورې لوڅ شو، خو سر يې ځوړند نيولی و او د تار- تار ښو اوږده سيوري يې د سپينو بغورو پر پاسنۍ برخه ښکارېدل.

په خندا مې وويل:

نو زه دومره بدرنګه يم چې راته ګورې لا نه؟

يو نظر يې راته وکتل، پر دواړو بغورو يې اوښکو ليکې جوړې کړې وې او په سرو سترګو کې يې شرم او معصوميت پروت و. ما لا هغې ته سم نه وو کتلي چې بېرته يې سر وځړېد. ورو مې وويل:

زه ډېرظالم يم.

شونډې يې وخوځېدې:

نه.

_نو مخ ته دې يو- دوې لپې اوبه ورواچوه، خواشينې ښه نه ښکارې.

نجلۍ ورو ولاړه شوه او له کوټې ووته. کله چې بېرته د څراغ رڼا پرې ولګېده، نو مخ يې لوند و. زه خپلې بسترې ته وروښويېدم، خو نجلۍ د کوټې په بل سر کې ځانته ځای جوړ کړ. په خندا مې وويل:

يوه شپه خو نه ده، سبا به څه کوې؟

هغې يوازې وخندل او پرته له دې چې ټکرۍ له سره ليرې کړې، بړستن يې پر ځان ورکش کړه. ما هم يو څه شېبه د شغالانو انګولا ته غوږ نيولی و، بيا مې د څراغ پليته ټيټه کړه او په داسې حال کې چې زړه مې دربېده او ټټر مې په خولو لوند و، د هغې په بړستن ورننوتم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا غلی شو او کله چې ما ورته وکتل، پر خړو شونډو یې یوه نرۍ موسکا پرته وه او په سترګه کې یې چې دروازې ته یې وچه نیولې وه، یوه مرموزه ځلا ښکارېده، ورو یې وویل:

لکه چې چای یې راوړ.

ده رښتیا ویل، له دهلېز نه د رېږدېدا د پیالو د رېږدېدا غږ راته. بیا دروازه خلاصه شوه او ورور مې چې په یوه لاس کې یې پتنوس او په بل لاس کې یې چایجوش نیولی و، کوټې ته راننووت. دواړه یې پر غولي کېښودل او منډه یې واخیسته، په غوسه مې پسې غږ کړ:

سړی نه یې!

ده په داسې حال کې چې بوټونه یې په پښو کول، په لوړ غږ وویل:

لالا! پر دام مې مرغۍ راټولې وې.

له دې سره یې له وره نه درب وایست.

ما سر وخوځاوه.

بوډا وویل:

د څه شي دام؟

ومې خندل:

هېڅ، سهار یې یو- دوه ګامه څمکه توره کړې وه، بس! غلبېل ته لښته ودروي، تر لاندې یې یو څو دانې غنم واچوي او چې کله خړې مرغۍ دانو ته ورنږدې شي، نو له ورسۍ نه په لښته پورې تړلی تار ورکش کړي.

بوډا وخندل.

ما له چایو دوې پیالې ډکې کړې او په خندا مې وویل:

ښه، کیسه دې کوله.

شونډې یې وخوځېدې:

سهار د میرې په تېره غږ له خوبه رابیدار شوم، هغې چیغې وهلې... لغړې، پمنې، د خونې لورې!... اوس مې په سترګو هم راننوځې .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې سره زما د کوټې دروازه خلاصه شوه، نجلۍ په ډکو سترګو کوټې ته راننوته او وره ته نږدې یې سر پر ځنګانه ولګاوه.

زړه مې درد وکړ، ولاړ شوم او د هغې تر څنګ کېناستم، ورو مې وویل:

ګوره! ته باید غټ زړه ولرې.

هغې سر هسك کړ، شونډې یې سره سرېښ وې، خو له سترګو نه یې اوښکو منډې وهلې. ما خوله خبرو ته جوړوله، چې د کوټې تر مخ مې د چایجوش د رغړېدو غږ واورېد. د درېڅې پرده مې چوله کړه، یو تور چایجوش په چوتره کې ړنګ پروت و او له لندې ځمکې نه تاو پورته کېده. پرده مې پرېښوده، نجلۍ ته مې مخ ورواړاوه:

ګوره! میره مې...

خو د هغې ژړا زما په خوله کې خبره وچه کړه، سر یې زما پر ښۍ اوږه کېښود او د ماشومانو غوندې یې په چیغو- چیغو وژړل. وروسته یې په ژړا کې وویل:

ابۍ نه ده ګرمه، د هغې د زړه پرار (ټپ) لا نه دی سره ورغلی، خو ما سپین سترګي وکړه او چای مې وروور. زه سپېره باید دومره ژر نه وای ورسره مخامخ شوې.

سترګې مې له اوښکو ډکې شوې، د هغې پر سر مې لاس کېښود او ومې ویل:

ته سپېره نه یې، زما زړه یې زړه!

له دې سره یې سر پورته کړ او زما پر کینه اوږه یې ګوتې ټینګې کړې. هغې ورو- ورو ژړل او ما هم پرېښوده چې زړه یې تش شي.

کله چې یې ژړا سلګیو ته ځای پرېښود، نو په خندا مې وویل:

شېرینو خو ما دومره کمزوري نه بلله.

سر یې پورته کړ، په څېره کې یې ژړا او موسکا ګډه سره ښکارېده، تر یوې سلګۍ وروسته یې وویل:

اکربه! زما نوم دې له کومه زده کو؟

ومې خندل:

ځکه چې شېرینه، شېرینو وي.

شونډې یې موسکۍ شوې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل:

زما لپار چای نه راوړې؟

ویې خندل:

خو ته به هم چایجوش له ځمکې وولې!

په چټکی سره مې لاس وروغزاوه، تر پزې مې ونیوله او په خندا مې وویل:

نه، زه به دې وخورم.

په خندا ولاړه شوه. ټکری یې پر مخ کش کړ او له کوټې ووته. زه هم انګړ ته لاړم، له څا نه مې اوبه راوایستې، مخ مې پرېمینځه او کله چې بېرته په کوټه ننوتم، د دریڅې پرده پورته شوې وه. پر دسترخوان چای او ډوډۍ پراته وو او شېرینو هم برستنې په بوغبند کې تړلې. پیاله مې راپورته کړه، هغې ته مې وکتل، خړه- پړه ښکارېده، په ډکه خوله مې وویل:

نن به یو دوه کمیسه درته راوړم.

ویې خندل:

نه، په همدې کې به ګذاره وکم.

خو هغه په یو جوړ جامو کې راغلې وه او جامو ته یې ضرورت درلود، ومې ویل:

په یو جوړ جامو کې ګوزاره نه کېږي، دا راته ووایه چې څه ډول رنګ دې خوښ دی؟

_هر رنګ چې ستا پر زړه برابر وي.

یوه شېبه غلې شوه او بیا یې وویل:

خو په یوه شرط!

خندا راغله:

کوم شرط؟

دا چې ابۍ یې ونهویني.

خندا می زور ونیو:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونۍ! نو څه وخت به يې اغوندې؟

په شرمېدلي غږ يې وويل:

ماخوستن، ماخوستن!

ما وخندل، د چايو تشه پياله مې پر دسترخوان کېښوده او ولاړ شوم.

شونډې يې وخوځېدې:

چېرته؟

ومې ويل:

يو ځل له ميراو نه د اوبو د وار پوښتنه کوم، بيا له هغه ځايه بازار ته ځم، بل څه خو به دې نه وي په کار؟

هغې راته وکتل او د ځواب پر ځای يې په شرمېدلي غږ وويل:

اکربه!

له دې سره رامخته شوه، زما پر ږيره يې لاس تېر کړ او کله چې مې د هغې ګوتو ته وکتل، نو په سپينو ګوتو پورې يې دوه- درې تاره اوږده، پېچلې وېښته ځړېدل.

بوډا غلی شو، تشه پياله يې د ډکولو لپاره رامخته کړه او بېرته پر خبرو راغی:

اه زويه! څه درته ووايم، ما د لومړي ځل لپاره خوشالي موندلې وه او له ژوند نه مې خوند اخيست. د ورځې ټوله سترړيا به مې د شېرينو په ليدو له ياده وته. هغه هم ورو- ورو راسره روږدې شوه او وپوهېده، چې پر ما ګرانه ده. جامې مې پاکې شوې، خوراک مې سم شو، له هغې سره مې خوله په خندا روږدې شوه او ژوند ته مې په مينه کتل، خو د ميرې وينه نه ورګډېده، په مازې خبره به يې سپکې سپورې ورته ويلې او تل به يې له څنګو نيولې وه، خو دې به هېڅکله ماته څه نه ويل. ټوله ورځ به د کور په کار اخته وه؛ لاسونه به يې د لوښو په مينځلو غوړ وو او پزه به يې د نغري ايرو توره کړې وه، خو ماښام به له ما سره په پاکو جامو او پرېولي مخ ناسته وه، شېرينو خوشاله ښکارېده، هېڅوخت به يې زما تر مخ د خپل پلار کور نه ياداوه، خو د شپې به يې په خوب کې له مور او ورونو سره خبرې کولې. يو دوه ځله مې ورياده کړه چې د خپلې ناروغې مور پوښتنې ته ورشي. دې به نن سبا راته کول، خو بيا وپوهېدم چې ميره اجازه نه ورکوي. اخر د واده په درېيمه مياشت د خپلې مور په مرګ د پلار کور ته لاړه، لس ورځې يې تېرې کړې او کله چې بېرته راغله، رنګ يې ژېړ ښکارېده. ميرې به سپکوله، پوچ او پاش به يې ورته ويل، خو دې به هېڅکله پر خوله نه راته راوړل. ميرې ته به يې ابۍ ويل او د هغې له ناروا سره- سره به يې تل ښه خوله ورنه وهله، خو کله- کله چې به ډېره سخته پرې راغله، نو د ژړا لپاره به يې ګوښه ځای پسې غوښت.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا يوه شېبه غلی شو، ماته يې وکتل او بېرته يې شونډې وخوځېدې:

يوه غرمه له کاره سترې کور ته راغلم، وار له واره مې په چوتره کې له غوښو ډک غاب ته نږدې، پر خړ پوټي د وينو داره تر سترګو شوه، بيا د وينو ليکه په ځاځکو بدله شوې وه او کله چې دالان ته ورننوتم، زړه مې ولړزېد؛ د شېرينو مټ، يوه خوا کميس او د ټکري پيڅکه په وينو سره وه او ميرې مې د هغې د مټ په پرار سوځېدلې ټوټه اېښوده. د ميرې چې کله سترګې راباندې ولګېدې، نو تلولی غوندې شوه:

زه... زما...!

خو شېرينو په خوله کې ورولوېده او په بېړه يې وويل:

غوښه مې وړه کوله، چې چاړه خطا وته.

له دې سره مې ميره په ژړا له دالانه ووته. په بېړه د شېرينو تر څنګ کېناستم، د وينې د تم کېدو لپاره مې د ټپ تر پورتنۍ برخې ګوټې راوګرځولې، په بل لاس مې له جېبه دسمال راوايست او نيولی ځای مې ټينګ پرې وتاړه. هغې ته مې وکتل، سترګې يې له اوښکو ډکې وې او کله-کله به يې په تندي کې د درد له لاسه ګونځې جوړېدلې. د هغې له نيولې څېرې نه وپوهېدم، چې د ډېرې وينې د بهېدو له امله يې زړه کمزوري ورکوي، ځکه مې تر مټ ونيوله او په کوټه کې مې برستن ورباندې اواره کړه. هغه وخت زموږ په ټوله ولسوالۍ کې ډاکټر نه و، ځکه نو د کلي ملا ته، چې د ډاکټرۍ په کارونو کې يې هم ګوتې وهلې، ورغلم. هغه په اوکلۍ (هاون) کې دوه- درې ډوله بوټي سره وټکول. بيا يې له يو رنګه سپينو پوډرو سره، چې د ده په وينا د چرګ مخه يې نيوله، ګډ کړل او راياده يې کړه چې پر ټپ يې وتړه. کله چې بېرته کور ته راغلم، نو ميره مې د شېرينو تر څنګ ناسته وه او هغې ته يې د بورې شربت جوړاوه. زما په ورتلو ميره ولاړه شوه او له کوټې ووته. په حيرانتيا مې شېرينو ته مخ ورواړاوه:

د ابۍ پر زړه نن څنګه د رحم اوبه تېرې شوې دي؟

هغې څه ونه ويل.

ما پر ټپ تړلی دسمال خلاص کړ او په داسې حال کې چې پر پرار (ټپ) مې راوړي دارو اېښودل، ورو مې وويل:

څه کيسه وه؟

شېرينو تلولی غوندې شوه:

هېڅ...

ومې ويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابۍ ولې د چاړې وار دربانديې وکړ؟

په وارخطايۍ یې وويل:

ما په خپله خپل لاس...

په خبره کې یې ورولوېدم:

ګوره! که چاړه ستا له لاسه خطا شوې وای، نو پر ګوته، ورغوي او یا به دې هم د لاس پر شاتنۍ برخه لګېدلې وای؛ مټ یې څنګه ژوبلاوه؟

سر یې وځړېد.

ما وويل:

زړه دې، خو درواغ ښه نه دي، هغه هم د ښځې او خاوند تر منځ.

په ژړغوني غږ یې وويل:

ابۍ په چوتره کې غوښه میده کوله، کله چې ما ورته وکتل، نو ډېره ورسره په تکلیف وه، باید یو چا د غوښې بڅري ورته نیولې وای، ځکه یې تر څنګ کېناستم او غوښې ته مې لاس وروغزاوه، خو دې کار هغې ته خوند ورنه کړ. په خشکه یې پورې وهلم او په لاس کې نیولې تېره چاړه یې زما مټ ته سیخه شوه.

بوډا غلی شو، ماته یې وکتل او ویې ويل:

زویه! مینه تل میدان وړي، د ښېرینو زغم او تر ځان تېرېدنې اخر میره وژړوله، د زړه خیرې یې اوښکو راوایستې او د خاوند تر مړینې وروسته یې یو ځل بیا پر کور زړه ولګېد. نور نو په کور کې د سپکو سپورو پر ځای د خندا غږ اورېدل کېده. میرې به مې له ښېرینو سره د کور په کارونو کې لاس ووړ. دواړو به یو ځای ډوډۍ خوړه، کیسې به یې کولې او تر غرمې وروسته به چې کله چوترې سیورى پیدا کړ، نو دواړې به پر زاړه لیمڅي ناستې وې او ګرېوانونه به یې جوړول.

ژوند په خوښۍ تېرېده، خو وروسته ما او ښېرینو دواړو ته یوه اندېښنه راولوېده، ځکه زموږ د واده درې کاله تېر شوي وو، خو اولاد مو نه کېده. دمونه مو وکړل، تاویزونه مو په غاړو وځړول، پر زیارتونو وګرځېدو، خو د ښېرینو لمن زرغونه نه شوه. اخر چا راته وويل چې د غزني ښار ته یو ډاکټر راغلی، یو ځلې هغه ته ورشئ. ما هم د هغه خبره ومنله، ډاکټر څه دوا راته ولیکله او څو میاشتې وروسته ښېرینو په شرمېدلي غږ راته وويل چې په وجود کې یې یو بل زړه هم درېږي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

آه زویه! انسان هغه وخت د سکون احساس کوي چې اروا یې پر کراره شي. نور مې نو هېڅ غم نه درلود او څه مې چې لرل، په هغه خوښ وم. خپل ژوند مې پر پاچاهۍ نه ورکاوه او ژوند ته مې په مینه کتل. خو هر څه بدل شول، هر څه، اخر نېکمرغۍ مخ رانه وګرځاوه.

بوډا غلی شو. ما ورته وکتل، څېره یې خواشینې وه او پزه یې تر پخوا ځړېدلې راته ښکاره شوه. بېرته یې شونډې وخوځېدې او پر خبرو راغی:

اه زویه! یوه شپه مې د شېرینو په زګېروي سترګې رونې شوې، څراغ مې ولګاوه او هغې ته مې وکتل. پر سپین تندي یې څاڅکی- څاڅکی خوله پرته وه او په غاښونو یې لاندېنۍ شونډه ټینګه کړې وه. هماغسې یې په زګېروي کې وویل:

ښه نه یم.

ما یې پر تندي لاس کېښود، د څراغ په رڼا کې یې شونډې خندنۍ شوې، خو ډېر ژر د درد څپه پرې راغله او په زحمت یې وویل:

اکربه! تبه مې نه ده، ابۍ ته ووایه!

وپوهېدم چې خبره څه ده. تر سر اېښې خولۍ ته مې لاس وروغزاوه، خو د ولاړېدو پر وخت، شېرینو تر مټ ونیولم، هغې ته مې وکتل. سترګې یې له اوښکو ډکې وې او پر شونډو یې یوه مړاوې موسکا پرته وه، له درد سره یې په شرمېدلي غږ وویل:

اکربه! ته بیا مه راځه، د ابۍ په کوټه کې پرېوځه، ښه!

یوه شېبه یې تر مټ نیولی وم، په ځیر- ځیر یې راته کتل او له یوه درد سره یې زما لاس پرېښود. ما پر تندي ښکل کړه او ورو مې وویل:

لېونۍ! مه وارخطا کېږه، خدای به هر څه سم کړي.

له دې سره مې سترګې له اوښکو ډکې شوې، دالان ته لاړم او په توره شپه کې مې د میرې د کوټې ور ورو وټکاوه. د هغې خوبولی غږ مې واورېد:

څوك یې ؟

ومې ویل:

زه یم، مالک.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اورلگیت د لگېدو له غږ سره مې د وره په چاکونو کې رڼا ولیده. میرې مې دروازه خلاصه کړه. دا پوهېدلې وه چې خبره څه ده، ځکه یې څه ونه ویل. ما لار ورکړه او هغې زما د کوټې د وره لاستي ته لاس وروغزاوه. زه د میرې په کوټه کې اوږد وغزېدم او په فکر کې ډوب شوم. ساعت_ نیم به وتلی و چې د میرې غږ مې واورېد. هغې ویل چې شاپواګۍ راولم. شاپو زموږ ګاونډۍ وه او د کلي ډېرو ښځو د دې تر لاس لاندې ماشومان زېږولي وو. ما هم څراغ راواخیست، دباندې ووتم او د ګاونډې د انګړ دروازې ته مې ډبره ونیوله. شېبه وروسته مې یو وارخطا نارینه غږ واورېد:

څوك یې؟

ځان مې وروپېژاند. دروازه خلاصه شوه او ګاونډۍ مې وپوهاوه، چې د څه لپاره راغلی یم، هغه کور ته لاړ او شېبه وروسته شاپواګۍ د لاټین په رڼا کې ښکاره شوه، چې په کړوپه ملا زما خوا ته راروانه وه.

درې- څلور دقیقې وروسته بېرته د میرې په کوټه کې اوږد وغزېدم او بوډۍ زما کوټې ته ورننوته، خو دا ځل مې د چونګښو په کوررړا کې د شېرینو زګېروي او یوه نیمه چیغه هم اورېده... د هغې چیغو زما په زړه کې ستنې تېرولې، ځکه مې یو غوږ پر توشکه ولګاوه او پر بل غوږ مې بالښت کېښود. ښه شېبه نوره هم ووته او بیا یو دم نېغ کېناستم. په زړه کې مې خوشالۍ منډه واخیسته او په غوږو مې د یوه ماشوم د ژړا تېرې کوکې ننوتې. بې اختیاره مې پر درۍ تندی ولګاوه او د شکر پر سجده پرېوتم، خو یو ناڅاپه مې د میرې کوکو په زړه کې غزېدلې خوشي بېرته راټوله کړه، زړه مې له خولې راووت او په توره شپه کې مې پر ترلې وره منډه ورواخیسته. سر مې پر دره ولګېد او د شا پر تخته پرېوتم.

بوډا غلې شو او کله چې ما ورته وکتل، مخ یې د ورسۍ خوا ته واړاوه . ورو یې وویل:

لکه چې بیا واوره پیل شوه؟

غږ یې ژرغونی و او کله چې مې ښیښې ته وکتل، اسمان وربځ و، خو د واورې اورېدل مې ونه لیدل. وروسته مې د بوډا لړزېدلي لاس ته پام شو، چې د تندي له خوا یې پر وېښتو تېر کړ، خو زه وپوهېدم چې په دې چل یې د لاس په ورغوي خپلې اوښکې پاکې کړې.

ساعت ته مې وکتل، د غرمې دوولس بجې وې، زړه مې غوښتل چې بوډا نور هم راوغږوم، خو هغه خوابدی و او ښه مې دا وګڼل، چې یوه شېبه یې یوازې پرېږدم. ورو ولاړ شوم، بوډا وویل:

څه کوې؟

_ډوډۍ راوړم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځړېدلې شونډې يې خندا سره ويړې کړې:

وړې يې؟

ما وخندل:

وخت يې نه دی؟

په خندا يې وويل:

کېنه زوروره! اوس دې زما د زړه غوټې راوسپړلې، پرېږده چې يو څه تش شي.

ما هم له خدايه همدا خبره غوښته، پلتۍ مې ووهلې او بوډا هم د خپل ژوند کيسه پسې وغزوله:

زما د خوشالۍ عمر لنډ و، داسې لکه يو خوږ خوب او بس. په سبا يې د شېرينو پلرګنۍ راغله او جنازه يې خپلې هديرې ته يووړه. زه به د ورځې پر فاتحه ناست وم او ماخوستن به مې د وروسي يو دوې ګولې تر ستوني تېرې کړې. وروسی زموږ په خلکو کې يو دود دی. کليوال تر څو ورځو په خپل وار د کورنۍ نارينه ډوډۍ ته بيايي. ښځينه وو ته پوخ دېګ ورلېږي او په دې توګه خپله غمشريکي څرګندوي. ما چې به په هر کور کې ډوډۍ وخوړه، که به يې د مېلمنو کوټه لرله، نو همالته به مې سر ولګاوه، که نه نو په جومات کې به مې شپه سبا کوله. درې- څلور ورځې مې پر خپل کور پښې نه ور تلې، خو اخر مې د مجبوريت له مخې کور ته مخه کړه. چوپه چوپتيا وه، ان د کوټو دېوالونه هم خوابدي ښکارېدل. ميره مې په دالان کې وليده، چې په چوشک کې يې شيدې اچولې. کله چې يې سترګې راباندې ولګېدې، خوله يې جينګه شوه، سترګو ته يې ټکری ونيو او په ژړا خپلې کوټې ته ننوته. يوه شېبه په دالان کې ودرېدم، بيا مې لړزېدلی لاس د کوټې وره ته وروغزاوه.

اه زويه! ملايان وايي چې د قبر تر تياري بله وېره نه شته، خو ما په ژوندوني قبر وليد. ګام مې واخيست، د کوټې ور په غنجا راپسې پورې شو. پرده مې چوله کړه، سترګې مې وغړولې، پر خړه درۍ يوازې يو توشک پروت و، د شېرينو د لاس هېڅ نښه نه ښکارېده. د هغې بستره، جامې، پر مېخ ځوړند ټکری او ان د هغې رانجه او سلايي، هر څه له کوټې ايستل شوي وو.

داسې احساس مې وکړ، لکه يوه لوی ګودال ته چې لوېدلی يم، داسې تياره ګودال ته، چې د وتو لار ونه لري او له مارانو او لړمانو ډک وي. پرده مې نوره هم پورته کړه او کله چې رڼا شوه، وار له واره مې په اينې کې خپلې څېرې ته پام شو، پر دېوال ځړېدلې اينې ته ورنږدې شوم. دې اينې ته يوازې څو ورځې مخکې ولاړ وم، په برېتو کې مې يو سپين وېښته ښکارېده، خو په ګوتو نه راته او کله چې د شېرينو راته پام شو، په بېړه يې وويل:

اکربه! مه بيا ډېرېږې!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو اوس مې ړیره او وېښته له سپینو خلو ډک وو او څېره مې دومره ګونځې- ګونځې راته وایسېده، لکه د څلورو ورځو پر ځای چې کلونه راباندې اوښتي وي. بې اختیاره مې اینې ته لاس وروړ او پر څمکه مې د یو شي د لوېدو غږ واورېد. لاندې مې وکتل، پر یوې سرې رنګې ږمنځې مې سترګې ولګېدې چې له وېښتو ډکه وه. پر ګونډو شوم، ږمنځ مې له غولي راپورته کړه، د ږمنځې په ښاښونو پورې د شېرینو تور او پېچلي وېښته ځړېدل. بې اختیاره مې ږمنځ په ټټر پورې ونیوله. اوښکې مې له واکه ووتې، خو هڅه مې کوله چې له خولې نه مې کومه کوکه ونه وځي. یوه شېبه مې په ټیټ غږ وژړل... بیا ستونې ستغ پرېوتم. سترګې مې چت ته وچې نیولې وې، خو په ذهن کې مې شېرینو یوې او بلې خوا ته کېده؛ کله به یې خندل، کله به یې زما په وېښتو کې ګوتې تېرولې او کله به یې راته ویل: �اکربه! دومره ډېر کار مه کوه، ناروغ به شې.�

بیا یو دم کېناستم، زړه مې نیولی و، ټپکه نه راتله، کور داسې راته وایسېد، لکه خولې چې راباندې لګوي.

ناځاپه ولاړ شوم، په دالان کې مې میرې ته ورغږ کړ. هغه راغله او په سرو سترګو راته ودرېده، بې اختیاره مې وویل:

زه ځم.

خوله یې وازه پاتې شوه:

چېرته؟

_نه پوهېږم.

څومره وخت؟

_نه پوهېږم.

هغې په رډو سترګو راته کتل، ما وویل:

باید د یو څه وخت لپاره چېرته لاړ شم، که نه زړه مې چوي.

د میرې غږ ژړغونی شو:

موږ چاته پرېږدې؟

_خدای ته.

دا وخت د میرې له کوټې نه د یوه کوچني چیغې پورته شوې... میرې مې وویل:

پر ماشوم څه نوم کېږدم؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب مې ورکړ:

نه پوهېږم.

یو ځل یې وینې نه؟

_نه.

بوډا غلی شو. ماته یې مخ راواړاوه، په سترګه کې یې اوښکې رغړېدې، خو شونډې یې خندنی وې. هماغسې یې په خندا وویل:

اوس به یې وخت وي.

حیران شوم:

د څه شي وخت؟

_ډوډۍ یادوم.

ما وخندل او د ډوډۍ د راوړلو په نیت ولاړ شوم، خو له ورسی نه مې پر خپل کوچني ورور سترګې ولګېدې، چې چلمچی یې په لاس، د کوټې خوا ته راروان و. شېبه وروسته مو لاسونه پرېمینځل او کله چې مې دسترخوان اواراوه، نو پلار مې کوټې ته راننووت. هغه ویل چې دباندې جان ګل ولاړ دی او تا غواړي. جان ګل زموږ کلیوال و. ورغلم، هغه ته مې هم د ډوډۍ ست وکړ، خو ده زموږ ښکاري ټوپک غوښت، ویل یې چې دا دوې شپې یې د کور پر چرګانو کومه ګیدړه اموخته شوې. غواړي نن شپه ورته پټ شي او خوړلي چرګان ورباندې ذهر کړي. ما هم له کوره ټوپک ورته راوایست او کله چې بېرته د مېلمنو کوټې ته ورننوتم، پلار او بوډا دواړو د شولې له ډک غوري نه ګولې پورته کولې. زه هم د پلار تر څنګ کېناستم. بوډا په ډکه خوله د کارېزونو په اړه خبرې کولې. ویل یې چې قره باغ کوم رود یا سیند نه لري، ټولې ابادۍ یې د کارېزونو په اوبو ده. ده په دې ولسوالۍ کې پراته خلک تر دوو لکو زیات یاد کړل او دلیل یې دا راووړ چې یوازې د ولسمشرۍ د ټاکنو لپاره پنځه اتیا زره کارډونه اخیستل شوي وو، نو څومره به ماشومان وي، ښځو خو د بېلابېلو لاملونو له مخې کارډونه وانه خیستل او داسې ډېر نارینه هم وو چې نوم لیکنه یې ونه کړه.

بوډا خبرې کولې، خو ماته د کارېزونو په اړه معلومات په زړه پورې وو، ځکه مې د موضوع د رااړولو لپاره یوه ساده پوښتنه ورنه وکړه:

نو دا کارېزونه دومره ډېر دي؟

بوډا وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو زویه! که لوی او واړه کارېزونه حساب کړې، شمېره یې سلګونو ته رسېږي.

په خبره کې یې ورولوېدم:

دا کارېزونه به چا کیندلې وي؟

بوډا د خپل ښي لاس یوه- یوه ګوته په خپله ژبه وښتله، وروسته یې وویل:

نه پوهېږم. سم او دقیق تاریخ یې نه دی معلوم، خو د سیمې اوسېدونکي دا کارېزونه پر دوو برخو وېشي. دوی تنګو کارېزونو ته سلیماني کارېزونه وایي او په دې باوري دي چې د سلیمان علیه السلام په زمانه کې دېوانو او پېریانو کیندلي دي. دلیل دا راوړي چې د سلیماني کارېزونو تونلونه دومره تنګ دي چې انسان ان په خاپوړو هم تګ نه شي په کې کولای، نو کیندل به یې څنګه؟

بل سلطاني کارېزونه دي چې د سلطان محمود په وخت کې کیندل شوي وو. دا کارېزونه پراخ او ارت تونلونه لري، چې په ځینو کې یې ان په ولاړو هم تګ کېدای شي، خو زه یوې خبرې ته حیران یم.

دا ځل مې پلار د بوډا له خبرو سره دلچسپي وښوده او په بېړه یې وویل:

کومې خبرې ته؟

زه ډېرو کارېزونو ته ورکښته شوی یم، ګوډي (د ختیو د راپورته کولو رابړي بوکه) مې ډکې کړې او ختې مې راایستلې دي، خو خبره دا ده چې پخوانیو خلکو د اوسنۍ دنیا غوندې پرمختللي وسایل نه لرل. دوی به دې څنګه توانېدلي وو چې په یوه حال (یوه لېول) پر یوه مستقیمه لیکه، تر ځمکې لاندې تونلونه وکیندي، د اوبو لارې معلومې کړې او په ځانګړو فاصلو له لاندې نه د ځمکې سر ته سپرغې (څاګانې) راوخېژوي؟

پلار مې وویل:

تاته د سپرغو کیندل ولې دومره سخت ښکاري؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا یوه لنډه دعا وکړه او پلار مې په اشاره وپوهولم چې دسترخوان ټول کړم. بوډا وویل:

دوي خبرې دي. که یې سپرغې د ځمکې له سره کیندلې وي، نو له کومه پوهېدل چې کیندل شوی ځای به خامخا لاندې پر تونل وربرابرېږي؟ او بیا یوه سپرغه نه ده، هر کاریز په لسګونو سپرغې لري او بل که له تونلونو نه مخ پورته راختلې وي، نو ځنګه کاږه نه دي تللي؟ سپرغې داسې سیده او مستقیمې کیندل شوي، چې د ځمکې له سره ځوک د اوبو ځا هم دومره سوتره نه شي کیندلی.

بوډا خبرې کولې، خو ماته مې پلار د چایو د راوړلو وویل، ځکه مې غوری او دسترخوان راواخیستل او له کوټې نه ووتم.

دباندې واورې په اوربدو پیل کړی و او پخوانیو پلونو سپینه شیره نیولې وه. شېبه وروسته مې د چایو وروړل کوچنې ورور ته ورپه غاړه کړل او ما هم کاه دانې ته مخه کړه، چې د غواوو لپاره وچه ریشقه او بوس سره ګډ کړم.

د ماسپښین تر لمانځه وروسته واورې شدت وموند او کله چې بېرته د مېلمنو کوټې ته تلم، زما زاړه پلونه ډک شوي وو.

بوډا په کوټه کې یوازې ناست و او له سره راټولو لینګو نه یې وپوهېدم چې د سړې یخنې شوې ده، ځکه مې بخارۍ ته اورلګیت ورته کړ او په چایجوش کې پاتې سوړ شوی چای مې د بخارۍ پر سر کېښود. بوډا په یوه سترګه راته وکتل، ورو یې وویل:

خدای دې خیر کې.

حیران شوم:

ولې؟

ـواوره یادوم، بیا یې شروع وکړه.

په خندا مې وویل:

دا شپږ کاله وچکالي دې هېره شوه؟

په خبره کې راولوېد:

خیر یې غواړه، غزنی یو ځل همدې واورې غرق کړ.

ما دا کیسه له خپله پلاره اوربدلې وه، ځکه مې په یوه پوښتنه د هغه ذهن راواړاوه او نبغ په نېغه اصلي موضوع ته راغلم:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې له کوره ووتې، بیا چېرته لاړې؟

بوډا راته وکتل، شونډې یې موسکۍ شوې او ورو یې وویل:

لکه چې نه مې پرېږدې؟

ما وخندل:

نو د ژمي دا اوږدې شپې او سړې ورځې به څنګه لنډېږي؟

شونډې یې وخوځېدې:

په هماغه ساعت له کوره ووتم، د مني وروستۍ میاشت وه. په لارو کې یوه لوېشت پوټۍ پروت و. تر نیم ساعت مزل وروسته مې پر پاخه سړک بوټونه وټکول. یوه شېبه مې فکر وکړ، نه پوهېدم چې چېرته لاړ شم؟ بې اختیاره مې یوې لارۍ ته، چې د کابل له خوا راروانه وه، لاس ورکړ، خو موټر ونه درېد. بیا مې د کندهار له لوري پر یوه راروان بس سترګې ولګېدې. تر سړک پورې وتم، لاس مې د درېدو په نښه ورته وخوځاوه، خو د موټر شمال زما پر سر د ترلې لونګۍ ولونه خلاص کړل. وروسته مې ناڅاپه جیب ته لاس کړ، یوازې شل افغانۍ راسره وې، چې چېرته تګ پرې نه کېده.

یوه شېبه د سړک پر غاړه کېناستم، بیا یو فکر راولوېد. ما سړک ته نږدې یو ملګری درلود، کولای مې شوای چې له هغه نه یو څو روپۍ په پور واخلم، څکه مخ کښته روان شوم. پاو وروسته د هغه کلي ته ورسېدم. ملګری مې له کوره راووت او تر روغبړ وروسته یې د مېلمنو کوټې ته بوتلم. ما خپله کیسه ورته تېره کړه او ومې ویل چې د څه لپاره راغلی یم. دی زما په درد خبر و، څکه یې یو بل وراندیز راته وکړ. ویې ویل چې بله ورځ له خپلو دریو نورو کلیوالو سره یو ځای پاکستان ته ځي، زه به هم ورسره لاړ شم. ملګری مې په ختته اندړ و او د اندړو ډېرو ځوانانو به د ژمي له خوا په پاکستان کې ختې کولې. په دوی کې لا اوس هم ډېرو خلکو همدا کسب نه دی پرېښی. زما هم دا خبره خوښه شوه. دوې شپې له هغه سره پاتې شوم او په دریم سپېده چاود زما سره پنځه تنه له کلي ووتو. هغه وخت موټر کم وو. تر یو څه ځایه مو پلی مزل وکړ، بیا یو روسی واز موټړ راباندې پېښ شو. باډۍ ته یې وروختو او تر یاخېلو پورې مو یوازې دوړې په خولو ننوتې. په یاخېلو کې مو یو بل موټر کرایه کړ او ماخوستن ناوخته انګور اډې ته ورسېدو .

په سهار مو وزیرو بدرګه چیانو ته روپۍ ورکړې او هغوی له پاکستاني پولیسو نه په پټه وانه ته ورسولو. په وانه کې مو شپه سهار کړه او په بله ورځ د شپې ناوخته د سندهـ په جکم اباد کې له موټره کښته شوو.

زما ملګري په سیمه کې بلد وو. دوې ورځې وروسته یې د یوه باغ په سلګونو متره پخڅه په ټېکه ونیوله.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې به د ورځې ختې کولې او د شپې به هم د باغ د منځ په یوه جونګړه کې ویدېدو. دې دېوال څه کم دوه نیمې میاشتې وخت وغوښت او بیا مو یوه بله پخڅه اجاره کړه، خو په دې موده کې مې شېرینو یوه ګړۍ هم له ذهنه ونه وته، تل به راسره وه او د هغې بېلتون به خوړلم. اخر بې خوبي راته پیدا شوه. ملګري به مې په خوارۍ خوب ویده وو، خو ما به تر ناوخته ستورو ته کتل. بیا به مې تېوله ورځ په وچولي دردو او وروسته تبو پرېستم. کله چې له اخه و ټوخه ولوېدم، نو د ملګرو په ټینګار ډاکټر ته لاړم. ډاکټر رایاده کړه چې ستا د ناروغۍ لوی علت خواشیني ده. څه دوا یې راته ولیکله، خو زه ورځ په ورځ زهیرېدم او اخر یوازې څرمن او هډوکي را پاتې شول.

وروسته مې ناروغي ډېره شوه او په یوه دولتي روغتون کې یې بستر کړم. یوه میاشت تر درملنې لاندې وم او کله چې پر پښو ودرېدم، نو ملګرو مې ټینګار کاوه، چې کور ته لاړ شم، ځکه وضع مې ښه نه وه.

زه زړه نازړه وم. له یوې خوا مې د ناروغۍ له لاسه په وجود کې د کار کولو سیکه نه وه پاتې او له بل لوري مې د شېرینو له غمه پر خپل وطن پښې نه ورتللې، خو مجبوري وه. ملګرو مې یو بل دېوال هم په اجاره نیولی و او ما له دوی سره بېلونه نه شوای پورته کولای. له همدې امله مې کور ته د تلو نیت وکړ. دا هغه وخت و چې تره کي نوې کودتاه کړې وه او پر وطن خلقیانو حکومت کاوه. یوه اونۍ نور هم معطله شوم او بیا د میرانشاه پر لار تر پولې راواوښتم، خو خوست ته نږدې زموږ د سورلۍ موټر د پولیسو پر یوه ګزمه پېښ شو او د تلاشۍ پر وخت یې زما له جېبه کلداري وایستلې. زه یې د خوست ښار ته بوتلم او د پاکستان لپاره د جاسوسۍ په تور، په بند کې ولوېدم. وهل ټکول مې وخوړل، سپکې سپورې مې تېرې کړې، بې خوبۍ یې راباندې وګاللې او تر دریو میاشتو وروسته چې کله ناروغۍ له پښو وغورځولم، خوشې شوم.

دوې شپې په یوه مساپرخانه کې پروت وم. په ځان مې دوا درمل وکړل او چې په بدن کې مې د ولاړېدو سېک پیدا شو، د غزني پر لور وخوځېدم. شپه مې د غزني ښار ته ورسوله او په بله ورځ غرمه د ولسوالۍ بازار ته نږدې له موټره کښته شوم. څه شېبه مې مزل وکړ، خو بیا پښو یاري نه راسره کوله، ځکه نو لارې ته څېرمه د یوه توت سیورې ته وروګرځېدم. یوه شېبه مې د ونې تنې ته ډډه ولګوله او دوهمه ساه مې کلي ته نږدې د یوه پالېز په څاله کې سمه کړه.

کله چې په کلي ورګډ شوم، نو تر کوره مې پر هېڅ سترګې ونه لګېدې. یوازې د کلي پر لوی ډېران څو خیرنو چرګو ټونګې وهلې او کلیوال په خپلو کورونو کې پراته وو.

یوه شېبه د انګړ د دروازې تر مخ ودرېدم، بیا مې دروازه ورو پرانیستله. انګړ خړ- پړ ښکارېده، د کوټو دېوالونو هېڅ سیوری نه درلود او ښا ته نږدې د ولاړو اوبو پر کوچني ډنډ څو سرې بمبرې (غومبسې) راټولې وې.

د زړه په زور مې څو ګامه واخیستل، د دالان دروازې ته مې لاس وروغزاوه. دروازه په غنجا خلاصه شوه او ورسره مې د میرې وارخطا غږ واورېد:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک یې؟

ورو مې وویل:

زه یم، مالک!

ناڅاپه د پیالو کړنګ شو، داسې لکه د چا چې پښه ورسره ولګېږي. بیا دکوټې دړه په شدت خلاصه شوه او میره مې په خوبولو سترګو په وره کې ودرېده. یوه شېبه یې په ځیر- ځیر راته وکتل. خوله یې وازه شوه، سترګې یې اوښکو ونیولې، شونډې یې وځړېدې، رامخته شوه او په ژړا یې زما پر ټټر سر ولګاوه. ښه شېبه یې وژړل او بیا یې په غریو کې وویل:

دا څه دربادنې شوي دي؟

د هغې سر مې ورو له ټټره بېل کړ، وروسته په دالان کې کېناستو. مېرې مې په ژړا کې پوښتنې رانه کولې:

چېرته وې؟ نه خط، نه احوال، ولې دومره خوار شوی یې؟ خو زه ستړی وم، هغې ته مې ټوله کیسه نه شوای تېرولای، ځکه مې د اوبو غوښتنه ورنه وکړه. دا په منډه له دالانه ووته او ما هم د خپلې کوټې دروازه پرانیسته. پر ځمکه هماغه پخوانۍ خړه درۍ او یوه توشکه پرته وه. اوږد وغزېدم او بیا تېرو یادونو په مخه کړم، ذهن مې شېرینو ونیو؛ د هغې انځورونه یو په بل پسې راتلل. خندل یې، ژړل یې، خبرې یې راته کولې، د �اکرب� ټکی یې له خولې راته راووت او په مینه یې راته کتل. خو ناڅاپه د میرې غږ زما په ذهن کې تېرېدونکې انځورونه ړنګ کړل. د هغې له لاسه مې له اوبو نه ډک ګیلاس ونیو او پر سر مې واړاوه.

د میرې شونډې وخوځېدې:

ډوډۍ درته راوړم؟

ومې ویل:

نه، زړه ته مې نه کېږي.

_چای څنګه؟

_ګرمي ده، غواړم چې یو ساعت سر ولګوم.

میرې مې نور څه ونه ویل. پرده یې واچوله او له کوټې ووته.

بوډا غلی شو، مخ یې راواړاوه او ورو یې وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له چایجوش نه تاوونه پورته کېږي، چای خراب نه شي؟

ولاړ شوم. د چایجوش لاستی مې د ځادر په پیڅکه ونیو. یوه پیاله مې ډکه کړه او کله چې مې پر دوهمه پیاله چایجوش ورکوږ کړ، بوډا وویل:

بچیه! بله پیاله مه ډکوه، زه یې نه سوروم.

ما وخندل:

چای وځښه چې تود شي!

ده څه ونه ویل. ما هم ډکه پیاله مخې ته ورته کېښوده او د کیسې د غزولو لپاره مې یوه پوښتنه ورنه وکړه:

نو بیا؟

بوډا وویل:

هماغسې خوب وړی وم، خو نه پوهېږم څومره وخت به وتلی و، چې یو دم مې د سر وېښته کش شول. په بېړه مې سترګې رنې کړې. د کوټې پرده پورته شوې وه او زما سر ته نږدې یو ماشوم ناست و. پلټۍ مې ووهلې، ماشوم ته مې وکتل. تور او پېچلي وېښته یې لرل. سترګې یې غټې وې، خو پزه او خوله یې واړه جوړ شوي وو. کټ مټ لکه د شېرینو. یوه شېبه مې په ځیر- ځیر ورته وکتل... له لندو وېښتو، تورو کړو سترګو او سوتره جامو نه یې وپوهېدم، چې لنډه شېبه مخکې تیار شوی او په لوی لاس کوټې ته راوستل شوی دی. ما لا ماشوم ته کتل چې د میرې غږ مې واورېد:

نوم یې انور دی، دا نوم...

ناڅاپه غلې شوه، خو لنډه شېبه وروسته یې بېرته خپله خبره بشپړه کړه:

دا نوم شېرینو خوښ کړی و.

له دې سره په سونګېدا له کوټې ووته .

ماشوم ته مې وکتل. هغه د اتو میاشتو و، خو تر خپل عمر پیاوړی ښکارېده؛ غوښن وجود یې درلود او له پوټکي سپین رنګه و. یوه شېبه مې د هغه حرکات وڅارل. ده خاپوړې کولې او په کوټه کې به کله یوې او کله بلې خوا ته ګرندی روان و.

بیا مې د میرې په غوښتنه پر سر اوبه تېرې کړې. پاکې جامې مې واغوستې او کله چې بېرته کوټې ته راغلم، انور زما پر توشک خوب وړی و.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه تر څنګ کېناستم. سترګې يې پټې وې او اوږده باڼه يې پر ملا کاږه ښکارېدل. يوه شېبه مې په ځير- ځير ورته وکتل، خوږ راباندې ولګېد او د مينې وږ راته ښکاره شو. وروسته د انګړ دروازه وټکېده، څو تنه کليوال زما پوښتنې ته راغلي وو. له هغوی سره د کور پر چوتره کې کېناستم. بيا مې شين چای د ګوړې له څو چکيو سره يو ځای ورته راوووړ. تر ماښامه له يوې او بلې خوا وغږېدو او د ماښام لمانځه ته په ګډه د کلي د جومات خوا ته روان شوو. د ماخوستن جمعه مې هم په ملا پسې وکړه او د ستورو په تته رڼا کې کور ته راغلم. ډوډۍ مې وخوړه او کله چې بېرته خپلې کوټې ته ورننوتم، انور لا ويده و. يوه شېبه مې ورته وکتل. دی ستوني ستغ پروت و او پر ښې بغور يې د لاټين ژيړه رڼا لګېده. وروسته پر اړخ راواوښت. بغور يې زما پر خرېيلي زنه ولګېد. وچونګېد او غلی شو.

شېبه وروسته مې ميره کوټې ته راغله. له شيدو ډک چوشک يې پر غولي کېښود او وې ويل:

که دې خوښه وي، انور به له تا سره ويده شي!

په حيرانۍ مې ورته وکتل.

هغې زياته کړه:

خوب يې ښه دی، د شپې يوازې يو ځل راويښېږي. ځای هم نه لندوي.

ما هم څه ونه ويل او کله چې ميره له کوټې ووته، څراغ ته مې ورپوه کړل. يو ځل بيا فکرونو په مخه کړم. خو ډېر ژر مې د انور د ساه ايستلو غږ ته پام شو. د هغه بغور ته مې خپل مخ ورنږدې کړ. ده لنډه- لنډه ساه ايسته. ساه يې خوږه راباندې لګېده او د شپې تر ناوخته مې د ده ساه ته غوږ نيولی و.

بوډا غلی شو او کله چې ما ورته وکتل، داسې راته وايسېد، لکه وروستی ياد چې يې په ذهن کې مبخ شوی وي، ځکه ده کوم حرکت نه درلود. په فکر کې ډوب و، خو د تندي ګونځې يې د پخوا غوندې ننوتې نه ښکارېدې او پر خړو شونډو يې يوه نرۍ موسکا پرته وه، داسې لکه اوس چې يې هم د زوی ساه پر غومبرو لګېږي او خوند ورنه اخلي.

وروسته يې يو دم ټکان وخوړ او بې له دې چې راته وګوري، بېرته پر خبرو راغی. خو دا ځل يې غږ نيولی شانته و، داسې لکه د خيال په دنيا کې چې له ځان سره غږېږي، ده ويل:

انور زما په زړه کې پرېووت. دی د خدای له لوري هغه ډالۍ وه، چې د شېرينو غم مېورباندې غلطولای شوای. څېره يې د خپلې مور انځور و. هماغسې معصوميت، خندا او د خندا پر وخت د خولې کونجانو ته نږدې، تر بغورو لاندې د ګونځو جوړېدل.

يو ځل مې بيا ژوند ته تمه پيدا شوه او په زړه کې را وګرځېدل، چې د خدای خوښې ته غاړه کېږدم، ځکه د هغه رضا تر هغه څه غوره ده، چې موږ يې په خپله د ځانونو لپاره غواړو .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

انور زما په خوار وجود کې وینه وغوړوله، رنګ مې راوګرځېد. ناروغۍ ته مې ماته ورکړه او بیا مې بېلچې ته لاس وروغزاوه. دهقاني مې ونیوله، کارېزونو ته ورکښته شوم او د بدن بوټۍ مې د پخوا غوندې پېچلې شوې.

شېرینو زما خندا ورسره یووړه، خو د انور په راتګ مې شونډې بېرته له موسکاه سره روږدې شوې.

د هغه لومړنۍ خندا وخندولم، خو کله چې یې په اول ځل له کوچنیو شونډو نه د�ابا� ټکی راووت، نو له خندا سره مې اوښکې هم ملګرې شوې. نور مې ځان یوازې نه احساساوه او په زړه کې راټېره شوه چې ژوند په کولو ارزي.

د بوډا غږ د کلي د ملا په اذان غلی شو. سر یې پورته کړ، ماته یې وکتل او ویې ویل:

زه به اودس تازه کم.

ما هم له اوبو نه ډکه بدنۍ ورته کېښوده، پتنوس مې راواخیست او د مېلمنو له کوټې نه ووتم.

د وربخو له لویو چولو نه د مازیګرني لمر ژیړې وړانګې راوتلې وې او د انګړ د دېوالونو پر سرونو یوه لوپشت تازه اوربدلې واوره ولاړه وه. د مازیګر لمانځه ته مې په خپله کوټه کې ځادر اوار کړ او شېبه وروسته مې تود پاستی په لاس کې بېرته د مېلمنو کوټې ته ورغلم. بوډا خدای ته پر سجده پروت و، ده څه ویل، خو ما یې خبرې نه شوای صحیح کولای. یوازې یو- دوه ځلې مې د ده په خبرو کې د �انور� ټکی واورېد او بس.

بوډا ډېر وخت خپل تندی پر غولي لګولی و. بیا یې سر هسک کړ، د جاینماز یوه څنډه یې ورټوله کړه او کله چې یې ماته پام شو، نو ویې ویل:

څه وخت راغلې؟

ما د ځواب پر ځای پر ځادر پراته پاستي ته اشاره وکړه او ومې ویل:

توده ډوډۍ ده، همدا اوس یې له تناره راوایسته.

بوډا د پاستي یوه پسته څنډه وربېله کړه. بېرته پر خپل توشک کېناست او په داسې حال کې چې په ډوډۍ یې خپلې بې غاښو ورۍ ټینګولې، ویې ویل:

شېرینو هم د پاستو په پخولو کې تکړه وه، دې به د کاغذ غوندې نرې پاستې پخول، دومره سوتره چې یو ټکی سوځېدلی ځای به هم نه په کې موندل کېده.

خو ما اصلي موضوع یاده کړه:

ښه! نو انور خوږ دربانديې ولګېد؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بوډا سترګه وځلېده او په ټيټ غږ يې وويل:

هو زويه! انور زما په تن کې نوې ساه پوه کړه، مينه يې راسره پيدا شوه او کله چې به په کوم کار پسې له کوره وتم، راپسې ژړل به يې. رښتيا وايم، په ژوند کې په لومړي ځل يو چا راپسې ژړل. ايا تر دې بل لوی خوند شته چې يو څوک اوښکې درپسې تويې کړي؟

خو کله چې پر پښو راغی، بيا به مې کله- کله کروندې ته راسره بېوه. دی به ډېر وخت د توت سيوري ته ناست و. کله به يې له ځان سره مردکې کولې، کله به يې ختې تپلې او يا به يې هم د مېږيانو د ليکې په وړاندې د شګو پوله پورته کوله او د هغوی له ښويېدو نه به يې خوند اخيست.

وروسته چې يو څه غټوکی شو، بيا به يې پر خوله رنګارنګ پوښتنې راتلې:

ابا! موږکان بد خلک دي؟ لوټې چا جوړې کړي؟ ته ولې برېتونه لرې...؟

ما به د ده ماشومانه پوښتنو ته، ماشومانه ځوابونه ورکول.

خو په څلورکلنۍ کې يې يو مازيګر يوه سخته پوښتنه رانه وکړه، داسې پوښتنه چې په ژوند کې نه وم ورسره مخامخ شوی. په هغه مازيګر مې په انګړ کې غوا ته اخور جوړاوه، چې انور مې تر څنګ ودرېد، سترګې يې سرې وې او په جامو پورې يې پوټې نښتې وو. په ناستو مې ښی لاس ترې راوګرځاوه او په ټېر پورې مې ونيو. ورو مې وويل:

څوک چې منډې وهي، همدا به يې حال وي!

ژړغوني غږ يې ډکې شونډې وخوځولې:

لوېدلی نه يم، مردکې يې رانه يووړې.

په خندا مې وپوښتل:

چا؟

_د نورګل مور.

حيران شوم:

ولې؟

_له نورګله مې مردکې وګټلې، خو ده وژړل. مور يې راغله، په څپېړه يې ووهلم او ټولې مردکې يې له جېبه رانه وايستلې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورګل زموږ د ګاونډي زوی او د انور همزولی و. دوی دواړو به ډېر وخت یو ځای لوبې سره کولې، ځکه مې انور پر تندي ښکل کړ او په خندا مې وویل:

خوا مه بدوه. زه به له بازاره ډېرې مردکې درته راوړم، نوې مردکې، ان یوه لیکه به هم نه لري.

انور یوه شېبه غلی و. بیا یې یوناڅاپه شونډې وخوځېدې:

ابا! زما مور چېرې ده؟

په زړه کې مې نرۍ څړیکه تېره شوه. تر ډېره غلی وم، هېڅ ځواب مې نه شو ورته جوړولای. خو ده په سترګو کې له ما نه ځواب غوښت. ما باید یو څه ورته ویلي وای.

یو دم مې په ذهن کې د انور د تېرې شپې پوښتنه راوګرځېده. تېر ماخوستن دواړه پر بام پراته وو. ده ستورو ته کتل، بیا یې په ټیټ غږ وویل:

ابا! غمي دي، نه؟

ځواب مې ورکړ:

هو زویه! غمي دي.

_ماته یې راوړې؟

خندا راغله:

نو ته یې څه کوې؟

_په خپله خولۍ کې یې ټومبم.

ځکه مې یو دم وویل:

مور دې اسمان ته تللې ده، تاته غمي راوړي.

توري غټې سترګې یې وځلېدې:

بیا راځي؟

_هو زویه! بیا راځي.

په څېره کې یې وینه وغوړېده:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابا! نورګل ته به ښېږه ورکي او ټولې مردکې به يې له جېبه ورنه راوباسي، نه؟

ـهو زويه! ټولې مردکې به يې له جېبه ورنه راوباسي.

په ګيله من غږ يې وويل:

مور به بيا نه پرېږدو چې بېرته لاړه شي، نه؟

سترګې مې له اوښکو ډکې شوې:

هو زويه! نه به يې پرېږدو.

بوډا خپله وروستۍ خبره څو ځله له ځان سره تکرار کړه:

نه به يې پرېږدو، نه به يې پرېږدو... هو زويه! نه به يې پرېږدو او بيا غلی شو.

څو شېبه وروسته يې سر پورته کړ. ماته يې وکتل او ويې ويل :

ژوند ښه و. دومره څه مې مونډل چې ګوزاره مو پرې کېده، خو وروسته حالات بدل شول. ملايانو د خلقيانو پر ضد د جهاد فتوا ورکړه او خلک د جګړې په نيت غرونو ته وختل. حکومت هم ټانکونه راوايستل. وينې توېې شوې، کلي بمبارد شول او د سيمې ډېرو اوسېدونکو پاکستان ته مخه کړه.

موږ هم مجبور شوو چې کډه وتړو. غوا، بايسکل، د اوړو لوی کندو او د کور د خرڅلاو وړ نور هغه سامانونه مې وپلورل، چې پيسې پرې جوړېدای شوای. بيا پر پټو لارو او سترو مزلونو پاکستان ته واوښتو. هلته مو پېښور د اوسېدو لپاره ښه وګڼه، ځکه ډېرو کډوالو هلته اړولي وو. موږ هم د ښار په يوه څنډه کې يوه کيمپ ته ورغلو او د يوې موسسې له خوا مو په راکړل شوې يوه خېمه کې واړول. دا د شپېتم کال د اوړي وروستۍ مياشت وه.

يو څه موده مو په راسره راوړو پيسو ګوزاره وکړه او بيا راشن راته حواله شو. اوړه، غوړي او وريجې به يې راکولې، خو ضرورتونه ډېر وو. په تېره بيا هغه وخت چې ميره مې ناروغه شوه. هغې د شکرې ناروغي درلوده او د ډاکټر پر هرې نخسې به مې څو سلګون نوټونه ورکول. له بل لوري د ژوند نورې اړتياوې هم ډېرې وې، ځکه مې بيا له خپلو متو نه کار واخيست. هغه وخت ځينو کډوالو د کورونو جوړولو ته مخه کړې وه. ما هم خټګرۍ ته لاس وروغزاوه او تر ماښامه به مې مزدوري کوله.

د وخت په تېرېدو سره په کيمپ کې تر خېمو، ولاړ دېوالونه ډېر شول او وروسته بيا ټول کيمپ خړو کورونو ونيو.

د انور د اووه کلنۍ غاښونه لا نه وو لوېدلي، چې هغه مې د کيمپ په يوه ښوونځي کې داخل کړ. له هماغه لومړيو ورځو يې راته معلومه شوه چې هلکی د درس په زده کولو کې تکړه دی. انور به هر ماخوستن پلتۍ راته وهلې،کتاب

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

به يې پرانيست. ده له درس سره مينه لرله. تل به يې کتاب سترګو ته نيولی و. په دوهم ټولګي کې دويم نومره شو، خو په دريم کې يې لومړی ځای ونيو.

ژوند د روانو اوبو غونډې پر مخ ته، خو سترى او له خواشينۍ نه ډک؛ فقر، لوږه او نېستي تر سر اوښتي وه. په کيمپ کې د بورو، کونډو او يتيمانو شمېره ورو-ورو ډېرېده، تقريباً هره ورځ به په يوه کور کې د غم ټغر خور و او د هغو ځوانانو وير به يې کاوه، چې له کيمپ نه به جګړې ته تللي وو او تر خپل هېواد يې سرونه ځارول.

اخر يوه ورځ پر مورِ هم د وير ټکه پرېوته. پر ميرې مې د شکرې ناروغۍ زوروره شوه او هغې ساه ورکړه. کله چې جنازه پورته کېده، د انور په ګرېوان کې يوه ګروې (تکمه) هم پاتې نه شوه. له سترګو نه يې اوښکې روانې وې او خوله يې له ژړا نه سره ټولېده، ځکه انور خپله مور نه وه ليدلې. ده به د مور مينه په خپلې انا ماتوله او هغه وربانديې ګرانه وه.

نور مو په کور کې د اور بلولو لپاره څوک پاتې نه شول. تنور سوړ شو او ما به له نانوايي نه ډوډۍ راوړه.

يوه ورځ د کيمپ ملا رايادە کړه، چې د خپل ګاونډي لور په نکاح کړه، ځکه تر اوسه لا ځوان يې. نجلۍ هم اخلاقي ده، کورګی به دې پرې جوړ شي، خو ماته مې خپل ماشومتوب سترګو ته ودرېد. زړه مې نه منل چې انور ته دې د هغه ميره چونډۍ وروګوي، ځکه مې د ملا وړانديز رد کړ.

مورِ به د پېښور تودې شپې د بام پر سر تېرولې، خو د هغه ځای ستورې د قره باغ د ستورو غونډې راڼه نه وو. انور به تر ناوخته پورې زما پر ټټر سر ايښی و. ده به بېلابېلې پوښتنې کولې، خو ډېر معلومات به يې د خپلې مور په اړه رانه غوښتل :

مور مې څه ډول څېره درلوده؟ څنګه جامې يې خوښېدې؟ له بازاره دې څه شی ورته راوړل؟ مور مې له تا خوشاله وه؟...

ما به د ده هرې پوښتنې ته اورد ځواب ورکاوه او ده به په پوره دقت غوږ راته نيولی و.

په پنځلس کلنۍ کې يې تر پاسنۍ سره شونډه نرۍ توره ليکه راوګرځېده. دی هغه وخت په نهم ټولګي کې و. ښکلې او نرۍ ځواني يې درلوده او څېره يې له شېرينو نه ورې وه.

يو مازيګر يې په خوابدي غږ راته وويل:

ابا! يوه خبره درته وکم؟

په حيرانتيا مې وويل:

څه خبره؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه غواړم چې تا په سره لمر کې د پیازو او کچالو ربړۍ ته ولاړ ووینم.

د هغه پر اوږه مې لاس کېښود :

ګرانه! چاره څه ده؟ د ژوند لپاره باید یو څه وکړم .

نرۍ شونډې یې وخوځېدې:

داسې به وکو.

هلک غلی شو.

ما وویل:

څه به وکو؟

ګوره ابا! زه به د انګرېزۍ د کورس وخت له ماښامه سهار ته راواړوم او کله چې غرمه له مکتبه راغلم، نو ته به کور ته ځې. ربړۍ ته به زه درېږم، ښه نه ده؟

_نه زویه! تر څو چې زما لاس او پښې چلېږي، تا به هېڅکله لمر ته ورنه کم، ته باید خپل درس ووایې.

خو انور تر ډېره پر خپله خبره ټینګ و. ماته یې خوا بدېده. خو زه د هغه لپاره د سختیو تېرول څه، ان تر خپل ژوند هم تېر وم. دی زما د زړه ټوټه او د شېرینو یادګار و. ما کله سختو ته ورکولای شوای؟

بوډا غلی شو. ماته یې وکتل او شونډې یې خندنۍ شوې :

لکه چې غوږونه مې دروخوړل؟

ومې ویل:

نه! دا زما غوښتنه ده چې د خپل ژوند کیسه راته وکې. وروسته مې په خندا زیاته کړه:

تر څو چې دې ټوله کیسه نه وي راته ویلې، کله دې پرېږدم.

بوډا له خندا شین شو:

زورور سړی یې.

وروسته یې ورو- ورو خوله سره ورټوله شوه. ویې ویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته هم ښه ده، غم به مې يو څه سپک شي، ځکه ما تر اوسه د خپل ژوند سختې چا ته نه وې ويلې. تا زما خبرو ته غوږ ونيو، مينه دې ورسره وښوده او په اورېدو يې سترې نه شوې .

په خندا مې وويل:

خو غواړم چې نور څه هم واورم.

ده وخندل:

خو اوس د ماښام اذان ته لږ وخت لرو، نورې خبرې به ماخوستن ته پرېږدو.

ما ورسره ومنله او له کوټې نه ووتم.

***

د ماخوستن ډوډۍ مې له مور سره وخوړه، ځکه هغه يوازې وه. پلار او ورور مې د مېلمنو په کوټه کې له بوډا سره يوه دسترخوان ته پلتۍ وهلې وې. مور مې خبرې کولې. له قيمتۍ نه يې سر ټکاوه، ويل يې چې تر دې خو د طالبانو وخت لا ښه و. دا نوې پيسې خو تورې خاورې دي، هيڅ برکت نه لري. مور مې ډېر وخت د کرزي حکومت ته ډونګېده. بيا ولاړه شوه، چاى يې دم کړ او په پتناسه کې يې کېښود. وروسته يې راته وويل چې چاى د مېلمنو کوټې ته يوسم. ما هم پتنوس راواخيست، د مېلمنو کوټې ته ورغلم. ورور مې په بخارۍ پورې لرګي پسې کول، خو بوډا او زما پلار د سياست په اړه سره غږېدل. بحث يې تود و، پلار مې پر کرزي خاورې اړولې. ويل يې چې سوړ سړى دى، جديت نه لري، په حکومت کې يې د کار وړ خلک لږ دي او د خلکو په ژوند کې يې د پام وړ کوم مثبت بدلون نه دى راوستى، خو بوډا بيا د کرزي حکومت غنيمت ګاڼه. ستونزې او خاليګاوې يې منلې، خو مجبوريتونه يې هم يادول او پر دې خبره ټينګ ولاړ و، چې که دا ځل ګډوډي جوړه شوه، نو دومره وينې به وبهېږي، چې له خلکو نه به تېر وحشت هېر کړي.

د دوی خبرې ډېرې اوږدې شوې. اخر مې بوډا ته سترګه ټينګه کړه. دی موسک شو او د صحراګشت په پلمه له کوټې ووت. پلار مې هم ګړۍ ته وکتل، پښې يې ورټولې کړې او له کوچني ورور سره مې يو ځاى کور ته روان شو.

ما په چايجوش کې پاتې چاى پر بخارۍ کېښود او د بوډا د راتګ په تمه کېناستم.

بوډا ډېر ځنډ ونه کړ. کله چې په دروازه راننووت، په خندا يې وويل:

بل رنګه نه ولاړېدل.

ومې خندل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوا! خو ته څنګه؟ پر خپل قول ولاړ يې، که خوب درځي؟

بوډا زما په مقصد وپوهېد او په داسې حال کې چې پر خپل ځای کېناسته، په خندا يې وويل:

نه بچيه! شپې اوږدې دي، خبرې به کوو، خو ته دا راته ووايه چې په کوم ځای کې وم؟

په بېړه مې وويل:

انور دې کار کولو ته نه پرېښود.

بوډا يو سوړ اسوېلی وايست او ويې ويل:

ژوند همداسې پر مخ ته. لاسي رېړۍ مې د لرګي په يوه غرفه بدله شوه او د لمر له وړانګو نه سيوري ته شوم. بيا مې د کيمپ په بازار کې يو دوکانګۍ په کرايه ونيو او خوراکي شيان مې په کې واچول. انور به تر غرمې په ښوونځي کې و او مازيګر به يې د کيمپ څو ماشومانو ته انګرېزي ورښوده، ځکه ده څو کاله کورسونه ويلي وو او پر انګرېزۍ يې ژبه ښه اوښته.

ژوند ښه و، ګوزاره کېده؛ څه پيسې به دوکان راته جوړولې او څه به هم انور له زده کوونکو نه فيس اخيست. دی به د هرې مياشتې په پای کې راته کېناست او ګټلې پيسې به يې زما مخې ته کېښودې.

انور زلمی و، خو هېڅ وخت به يې پيسې په جېب کې نه ګرځولې. د اړتيا پر وخت به يې ماته خوله جينګه کړه او کله چې به مې تر اړتيا ډېرې پيسې ورته ونيولې، يوازې دومره به يې وراخيستې، چې ضرورت به يې ورته درلود.

دی هېڅوخت بېځايه نه ګرځېده. درانه خويونه يې لرل، لږې او په تول پوره خبرې به يې کولې. په کوڅه کې به په ټيټ سر روان و او په ګاونډيانو کې يې درونډ نوم درلود.

انور په اتلس کلنۍ کې لېسه خلاصه کړه. بيا يې د مهاجرو په يوه پوهنتون کې امتحان ورکړ او په خپل لياقت ډاکټرۍ ته بريالی شو.

په هغه ورځ ډېرخوشاله ښکارېده، ستر ګې يې له اوښکو ډکې وې. لومړی يې زما لاسونه په ښکلولو لانده کړل او بيا يې کلکه غېږ راکړه. ده خپل برياليتوبونه زما د خولو د تويولو له امله ګڼل. په هغه شپه يې تر ناوخته زما پر ټټر سر اينښی و. نورې شپې به يې له ما نه خبرې اورېدې، خو په دې شپه د ده خوله ډېره ښورېده. زما ستونزې او کړاوونه يې يادول او د هغوخواريو په اړه غږېده، چې د انور په وينا ما د ده لپاره ګاللې وې.

انور په پوهنتون کې هم تکړه و، د درس تر څنګ به يې د پخوا غوندې نورو ته انګرېزي ورښوده. ده به د لارې کرايه او د پوهنتون مصرف په خپله پوره کاوه او پر دې سربېره به يې د خپل لاس په ګټلو پيسو کله- کله دوکان ته هم سودا راوړله.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځې په اوونيو بدلېدې، اوونۍ په مياشتو او مياشتې هم په کلونو... د انور د زده کړو وروستی کال و، چې پوهنتون يې د پاکستان حکومت وتاړه.

دا دکرزي د واکمنۍ لومړۍ دوره وه، د خلکو بيا ليک- لوست ته تمه پيدا شوې وه او د ښوونځيو، لېسو او پوهنتونونو زده کوونکي ډېر شوي وو. انور هم لنډه موده کابل ته راغی او کله چې يې په کابل پوهنتون کې خپل کارونه سم کړل، نو موږ تصميم ونيو چې بايد خپل هېواد ته لاړ شو. هماغسې وشول، موږ درې تنه پېښور ته تللي وو. زه، ميره او انور، خو د راتګ پر مهال د ميرې هډوکي د پېښور په خاورو کې پاتې شول.

کله چې تر شل کلن هجرت وروسته بېرته قره باغ ته لاړو، زموږ د کور پر ځای يوازې د خاورو غونډۍ ولاړه وه. د کلي هديره څو چنده لويه شوې وه او د کورونو په دېوالونو کې د ګوليو د لګېدو ځايونه ښکارېدل.

د خاورو غونډۍ مو اواره کړه او د کور پر پخواني ځای مو د پخوا غونډې دوې کوټې او يو دالان جوړ کړ .

انور څه موده وروسته کابل ته لاړ او زه يوازې پاتې شوم. په لومړۍ شپه تر ډېره خوب نه راته، داسې وم لکه کومه ورکه چې مې شوي وي ، ځکه انور به تر خوب مخکې تل زما پر ټټر سر لګاوه. په څلېرويشت کلنۍ کې هم همدا خوی ورسره ته. ده به تر ډېره زما پر ټټر سر ايښی و . پېچلي وېښته به يې پاسته راباندې لګېدل او خوند به مې ورنه اخيست. موږ به له يوې او بلې خوا سره غږېدو، خو د پخوا غونډې به مو ډېرې خبرې د شېرينو په اړه وې. انور به يوازې هغه وخت خپلې بسترې ته ورو‌ښوېد، چې سترګې به يې خوب وردرنې کړې .

خو بيا مې هم زړه ته ډاډ ورکړ، چې انور به په رخصتيو کې راځي. اټکل مې سم وخوت. انور په دوهمه جمعه کور ته راغی. د دوو اوونيو خبرې يې ټکې په ټکې راته وکړې او د شنبې په سهار بېرته کابل ته ستون شو.

انور به په مياشت کې يو- دوه ځلې کور ته راته. تر ډېره به راسره ناست و، خبرې به يې راته کولې. د خپلو درسونو په اړه به غږېده، ويل به يې چې د انګرېزۍ ژبې څومره زده کوونکي لري. د ليليې ژوند يې څنګه دی او د کمپيوټر په زده کولو کې يې ذهن څومره ښه کار کوي.

انور چې به هر ځل کور ته راغی، نوې خبرې به يې راته لرلې. ما به غوږ ورته نيولی و او د ده خبرې ښې راباندې لګېدې .

انور د پوهنتون وروستی کال هم په برياليتوب پای ته ورساوه او پر نوم يې د ډاکټر کليمه هم ورزياته شوه: ډاکټر انور!

وروسته يې په يوه بهرنۍ موسسه کې کار وموند او ما په لومړي ځل ډالر وليدل.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ده د راتګ ورځ به د سیمي ډېرو اوسېدونکو ته معلومه وه. له راتګ سره به يې زموږ انګړ له ورو، زړو، تورسرو او سپين سرو ډک شو. چا به ټوخل، ځینو به خپلو ملاوو ته لاسونه نیولي وو او يو شمېر نورو به بیا له خپلو معدو نه شکایت درلود. انور به په ورين تندي دوی کتل، نسخې به يې ورته ليکلې او ما به په ده وياړ کاوه .

زه نور هغه پخوانی خوار مالک نه وم، چې چا به پور لا نه راکاوه. خلکو اوس د ډاکټر انور پلار بللم او په سیمه کې د عزت په سترګه راته کتل کېدل . زوی هم زما و، پیسې هم زما وې، هېڅا یوه روپۍ هم نه رانه غوښته، خو خلکو درناوی راته کاوه او لاس په نامه راته ولاړ وو.

خو زه پوهېدم چې هماغه پخوانی مالک یم، پخوا خو مې لا د خلکو خدمت کاوه؛ کارېزونه مې کيندل، پخڅې مې وهلې او دهقاني مې کوله، خو اوس غوړ برېتونه ګرځېدم، دوی ماته نه، بلکې زما شتو او ثروت ته مات وو. ځکه به مې د دوی له کښته- پورته کېدو نه خوند نه اخیست. ما یوازې له خپل زوی سره مینه درلوده، هغه راباندې ګران و او د ده مینه له هر راز ککړتیا نه پاکه راته ښکارېده.

زه هم پر ده ګران وم، خپل ګاړګوتي وېښته به يې زما پر ټټر اېښودل. کیسې به يې راته کولې او په دفتر کې به يې له خپل پرمختګ نه خبرولم.

بوډا غلی شو.

په بېړه مې وویل:

بیا؟

پرته له دې چې راته وګوري، یو سوړ اسویلی يې وایست او ورو يې وویل:

خو انور یو دم بدل شو. که څه هم دی د پخوا غوندې کور ته راته، خو څېره به يې نیولې غوندې وه. دی خواشینی ښکارېده او زما له ټټر نه به يې خپل سر ژر پورته کاوه. نور به يې د پخوا غوندې نه خندل، زما پوښتنو ته به يې لنډ ځوابونه ورکول. د ناروغانو لیدو ته يې زړه نه ښه کاوه او تل به په فکر کې ډوب و.

ده نه خوراک درلود او نه هم خوب. کله چې به ما د خواشینۍ علت ورنه وپوښت، نو په دروغجنه خندا به يې د خپلې ستړیا او د کارونو د ډېریدو خبره رامنځته کړه. خو زما زړه ته نه لوېده، ځکه انور داسې څوک نه و چې له کاره ستړی شي.

اخر یوه ورځ د ده د خواشینۍ په راز وپوهېدم. یو ماسپښین کوټې ته ورننوتم. انور کتاب سترګو ته نیولی و. دی دومره په فکر کې ډوب و چې زما په ورتګ هم خبر نه شو. کله چې يې تر څنګ تېرېدم، نو ناڅاپه مې بدن زېږ شو. انور کتاب ته نه کتل، بلکې ده په کتاب کې اېښې د یوې نجلۍ عکس ته وچې سترګې نیولې وې. د انور پر اوږه مې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس کېښود. ده يو ټکان وخوړ او په بېړه يې د کتاب پاڼې سره وروستې. يو نظر يې راته وکتل، رنګ يې ژيړ و او غټې سترګې يې تکې سرې ښکارېدې...

ورو مې وويل:

څوک ده؟

دی وارخطا شو، خپلې پښې يې ورټولې کړې، غوښتل يې چې ولاړ شي، خو ما تر لاس ونيو او په خندا مې وويل:

درباندې ګرانه ده؟

بغور يې سره شول، سر يې وځړېد، خو څه يې ونه ويل.

ما زياته کړه:

ګوره زويه! مينه ګناه نه ده، خو زه ستا پلار يم. بايد پوه شم چې تا څوک خوښه کړې، دا نجلۍ څوک ده او څنګه دې ورسره وپېژندل؟

په وارخطايۍ يې وويل:

سويتا نومېږي، په يوه سيمينار کې مې ورسره وپېژندل، دا له منځنې طب نه فارغه ده.

په خندا مې وويل:

سويتا! څه عجب نوم دی!

په شرمېدلي غږ يې شونډې وخوځېدې:

ښه نجلۍ ده، مور اوپلار يې درانه خلک دي.

_پلار يې څه کاره دی؟

پلار يې انجنير دی او مور يې هم معلمي کوي. دوی يوازې همدا يوه لور لري.

يوه شېبه غلی وم، بيا مې کتاب ته لاس وروغزاوه، خو انور پر کتاب ګوتې ټينګې کړې او په شرمېدلي غږ يې وويل:

ابا! لولم يې.

ما وخندل:

پوهېږم زويه! تر اوسه هم د کتاب په لوستلو بوخت وې!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه شېبه يې راته وکتل، پر پراخ تندي يې د خولو ځاځکي پراته وو، شونډې يې يوې خوږې موسکا بدرګه کړې او په بېړه له کوټې ووت.

عکس مې راواخيست، يوه نجلۍ وه چې له تور پوړوني نه يې ژېړ وېښته راوتلي وو. دې شنې سترګې درلودې او څېره يې تر ډېره انګرېزانو ته ورته وه.

يوه لحظه فکر په مخه کړم. وروسته مې په زړه کې راتېره شوه:

هلک مين دی، راځه زړه يې مه ورماتوه.

بوډا غلی شو، ماته يې وکتل او په خندا يې وويل:

څنګه! ته خو به نه يې مين؟

ما وخندل:

نه، تر اوسه لا نه.

ده وويل:

ښه ده زويه! خپل درسونه دې وايه، که دې پر چا زړه بايلود، بيا به د دنيا کارونه درنه پاتې وي، ځکه مينه عجب درد لري، يو سوځوونکی درد، داسې يو درد چې انسان د اوسپنې غوندې ويلې کوي. مين نه خپل لري، نه پردی، هېڅوک به هم نه پېژني. دی يوازې خدای ته ژاړي او له هغه نه خپله مينه غواړي.

زه هم مين وم. ما نه د خدايداد ځمکه ومنله او نه هم د ده کلا او پيسې. زما لړمون يوازې د پلار په غچ سړېده، خو يوه خړ سهار مې ژوند رابدل کړ. د شېرينو په ليدو مې پر زړه د مينې اوبه تېرې شوې او د غچ په نوم يې څه نه پرېښودل.

اوس انور مين و. بله چاره نه وه او ښه مې دا وګڼل چې د ده خوښې ته غاړه کېږدم.

مياشت لا نه وه وتلې چې د انور له خوا يو ليک راورسېد. ليکلي يې وو چې د نجلۍ له کورنی سره غږېدلی اوله ما نه يې غوښتنه کړې وه چې کابل ته ورشم.

ما هم په دوهمه ورځ د کابل پر لور حرکت وکړ. تر څلور ساعته مزل وروسته په کوټۀ سنګي کې کښته شوم. انور ته مې له يوه هوټله ټېليفون وکړ. نيم ساعت لا نه و وتلی چې انور راغی. ده خړوزمه دريشي اغوستې وه. پېچلي وېښته يې پر تندي پراته وو او وېره يې تر پخوا لنده ښکارېده. هغه کلکه غېږ راکړه. وروسته له هوټله کښته شوو او په يوه ټکسي کې کېناستو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر لاره د خلکو گڼې گوڼې ته حيران شوم، له موټرو لار نه کېده او د سړکونو پر غاړو نوي ودانۍ مخ پر جوړېدو وې، ځکه ما له عسکرۍ راوروسته بيا کابل نه و ليدلی. هغه وخت دومره بير و بار نه و؛ سړکونه تش ښکارېدل او په څو دقيقو کې به دې يوازې يو- دوه موټره تر څنگ تېر شول، خو اوس خلک داسې سره خوځېدل، لکه د سرو بمبرو (غومبسو) ځالې ته چې لرگی ورنږدې کړې.

انور د کابل په تايمني کې د يوه مارکېټ پر سر کوټه کرايه کړې وه. د کوټې يوه دېوال ته يوه توشکه پرته وه، بل کونج يې له کتابونو ډک و او وره ته نږدې څو پيالې، چايجوش، د گاز ډبه او يو کوچنی دېگ ښکارېده.

انور چايجوش پر گاز کېښود. شېبه وروسته مو چای سور کړ او بيا د ده په غوښتنه دباندې ووتو. لومړی يې په يوه مغازه کې يوه نوې کورتۍ راواغوسته، بيا يې پر يوې سپينې خولۍ پيسې ورکړې. وروسته يې د کابل د حمامونو په ستاينه خوله پرانيسته. ويل يې چې تودې اوبه لرې او گرمه هوا يې په بدن کې خيره نه پرېږدي. په پای کې يې راياده کړه چې دواړه به حمام ته لاړ شو. ما ويل چې همدا نن سهار تر اوبو ووتم، خو ده په خندا زما ږيرې او وېښتو ته اشاره وکړه چې د لارې دوړو وهلې دي. د انور په ټينگار حمام ته لاړم، خو تر ځان پرېمينځلو دمخه يې د سلمانۍ پر څوکۍ کېنولم او سرې ته يې وويل چې د سر وېښته او ږيره يې وروړه که.

د سر د وېښتو په کمولو کې ما هم کومه خبره نه درلوده، خو پر ږيره مې زړه نه کېده. خو انور ټينگار کاوه چې مازې د وېښتو سرونه به يې برابر کړي. اخر راباندې زورور شو او شېبه وروسته مې له سر او ږيرې گډوډ، توراوسپين وېښته توی شول.

که څه هم چې ږيره مې تر موټې وته او لا پر سنت برابره وه، خو بيا مې هم د گناه احساس کاوه. تر هغه وروسته نومره يي حمام ته ورننوتم. حمام تود و، خو له ناپاکۍ او بدبويۍ نه يې ټپکه نه کېده.

کله چې له حمامه راووتم، نو د انور په غوښتنه يوه هوټل ته ورننوتو. هلته پر پلاستيکي څوکيو کېناستو. هوټلي راغی او انور د دوو خوراکو کباب فرمايش ورکړ، خو د ډوډۍ د خوړلو پر وخت مې د سوالگرو له لاسه گوله نه تېرېده. په لسو دقيقو کې به تر لسو ډېرې ښځې، ماشومان او سپين ږيري راته درېدلي وي. لومړيو دوو- دريو ته مې څو ماتې روپۍ ونيولې، خو بيا مې تر وس تېره شوه.

ماسپښين قضا انور ته يو ټيليفون راغی. دی تر سلام وروسته يوه شېبه غلی شو، بيا يې يو دم وخندل او ويې ويل:

هو! راغلی دی، د مازيگر خوا ته درځو.

کله چې يې ټيليفون ته ځواب ورکړ، ماته يې وکتل. په سترگو کې يې د شرم نښې ښکاره شوې. بيا مخامخ راته کېناست، زما پر ځنگنو يې لاسونه کېښودل او په ځړېدلي سر يې وويل:

ابا! ته پوهېږې چې ما د څه لپاره راوغوښتې؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وخندل:

هو زويه! پوهېږم.

شونډې يې وخوځېدې:

ما په خط کې درته ليکلي وو...

په خبره کې يې ورولوېدم:

چې د سويتا له کورنۍ سره غږېدلی يې.

ده وخندل. ورو ولاړ شو، د ورسۍ تر څنګ ودرېد او په داسې حال کې چې لاندې سړک ته يې کتل، ويې ويل:

ځکه مې راوغوښتې چې نجلۍ ووينې او له مور او پلار سره يې خبرې وکړې .

ولاړ شوم، د انور پر اوږه مې لاس کېښود او ومې ويل:

سمه ده، څه چې ستا خوښه وي، هماغسې به وشي.

مخ يې راواړاوه، سترګې يې له اوښکو ډکې شوې. لومړی يې زما پر ښي لاس شونډې کېښودې او بيا يې کلکه غېږ راکړه.

د تګ په وخت کې يې په خواره خوله د پټکي د ليرې کولو راته وويل. دليل يې دا و چې هوا توده ده او ما د انور لپاره له هلکتوبه راهيسته په لومړي ځل خولۍ پر سر کېښوده.

انور په لاره کې د نجلۍ د کورنۍ په اړه خبرې کولې. ويل يې چې لوستي خلک دي، ولور نه اخلي او ان د ښوروا لنده ډوډۍ هم لا په کاشوغه خوري. ده خبرې کولې، د دوی د ژوند په اړه غږېده او په غيرمستقيمه توګه يې پر غوږ وهلم، چې د ښاري ژوند نزاکتونه کوم دي؟

تر نيم ساعت مزل وروسته په يوه پخه کوڅه کې له ټکسي نه کښته شوو. انور ويل چې دا نوی ښار دی. دلته کورونه ګران دي او د ښار په دې برخه کې يوازې شتمن خلک ژوند کوي. بيا د يوه کور دروازې ته ودرېدو. انور پر زنګ ګوته ټينګه کړه او شېبه وروسته يو په ونه ټيټ او ږيره خرېيلي سړي ښه راغلاست راته ووايه. کله چې سړی مخ ته شو، انور زما غوږ ته خوله راټيټه کړه:

انجنير صاحب دی.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ هم په سړي پسې ګامونه واخيستل. کور يو منزله و، خو پاک او ښکلی. په دېوالونو پورې يې ښويه تيږې سريښ وې او د انګړ تر چمن يې سره ګلان راتاو وو .

شېبه وروسته يوې پراخې کوټې ته ورننوتو. زه او انور پر پستو کوچونو کېناستو، خو کله چې مې په انجنير پسې سترګې وغړولې، له کوټې وتلی و.

شا و خوا مې وکتل، کوټې ښکلې پردې لرلې او پر مخامخ دېوال د يوې نيمه بربنډې نجلۍ يو لوی تصوير راځړېده.

د انور وارخطا غږ مې واورېد:

ابا! د هندي فلمونو يوه لوبغاړې ده.

دا وخت يوه پخه ښځه کوټې ته راننوته. هغې ننوتې سترګې درلودې، ټيکرى يې په غاړه کې پروت و او په سره رنګه تنګ پنجابي کميس کې يې د ټټر راوتلې برخې له ورايه ښکارېدې.

ښځې په خندا وويل:

له ليدو نه مو خوشاله شوم.

ومې ويل:

خدای دې مه خواروه.

هغه مخامخ راته کېناسته. د کميس لمن يې پر خپلو غوښينو ورنو ورکش کړه او په خندا يې وويل:

زه د سويتا جانې مور يم. انور جان ستاسو ډېر صفت راته کړی، په رښتيا هم چې پر هغه ګران ياست.

انور ته مې وکتل، خوشاله ښکارېده.

يوه شېبه غلې وو. ښځې د مېز پر سر يوې پرتې مجلې ته لاس وروغزاوه. مجله يې څو ځلې خپل مخ ته وخوځوله او په ترېو تندي يې وويل:

دا يې هم حکومت! له غرمې راهيسې برق نه شته، له ګرمۍ مړه شوو !

بيا يې ماته وکتل، د تندي ګونځې يې اوارې شوې او په خندا يې وويل:

تاسو څنګه؟ برق مو سم دی؟

خوله مې ځواب ته جوړوله، چې انور وار ړومبی کړ:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې برق نه لرو، له جنراتوره کار اخلو.

حيران شوم، د انور له خولې مې په لومړي ځل درواغ واورېدل، ځکه مورې جنراتور نه درلود؛ په کور کې مو لاټين لګاوه.

ښځې وخندل:

ټلويزيون چالانولای شي؟

انور يو ځل بيا درواغ وويل:

هو! برق يې قوي دی.

ما ورته وکتل، غومبري يې سره شول.

دا وخت انجنير کوټې ته راننووت. هغه د خپلې ښځې تر څنګ کېناست. ماته يې وکتل، موسک شو او پرته له دې چې څه ووايي، د مېز له سره يې يو کتاب ورواخيست او سترګو ته يې ونيو.

ښځه ولاړه شوه او په خندا يې وويل:

بخښنه غواړم.

له دې سره له کوټې ووته، خو لنډه شېبه وروسته بېرته له يوې سرتورسرې نرۍ نجلۍ سره کوټې ته راغله. ښځه پر خپل ځای کېناسته او نجلۍ له مېوې نه ډک غوري زمونږ تر مخ پر اوږده مېز کېښود. وروسته يې يوه خوږه موسکا وکړه او له نريو شونډو نه يې د �سلام� ټکی راووت.

ښځې وخندل:

سويتا جانه ده.

نجلۍ د خپلې مور تر څنګ کېناسته او سر يې وځړېد، خو ښځې مخ ورواړاوه او په خندا يې وويل:

لورکۍ! مېلمنو ته مېوه نه ږدې؟

د هغې په سپينو بغورو کې سرخي وغوړېده، ولاړه شوه او له غوري نه يې يوه- يوه منه او يو- يو ورښکی انګور په دوو ورو غابونو کې کېښودل. يو غاب يې انور ته وروښوياوه او بل يې ماته رانږدې کړ، وروسته بېرته د خپلې مور تر څنګ کېناسته .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ته مې وکتل، ښکلې وه او په ګرد سپین مخ کې یې اوږدو شنو سترګو یوه نوراني ځلا پاشله، خو لوڅې غاړې او بې لستوڼو کمیس یې خوند رانه کړ.

د انور غږ مې واورېد:

پلاره! مېوه درواخله!

انجنیر ته مې وکتل، خو هغه ته مېوه نه وه ایښې او د پخوا غونډې یې کتاب سترګو ته نیولی و، بېرته مې انور ته سترګې ورواړولې، ده ماته کتل.

حیران شوم، انور به ماته تل �ابا� ویل. د ده له خولې نه په لومړي ځل د پلار ټکی راته راووت. �پلار� هم ښکلې کلیمه ده، خو ماته نابلده ښکاره شوه. دومره خوند مې ورنه وانه خیست، لکه څومره چې د�ابا� په ټکي کې پروت و. ځکه انور په لومړي ځل ماته �ابا� ویلي و. دې توري ته مې اوښکې تویې کړې وې، خندلي مې وو او د ژوند خواږه یادونه مې په کې پراته وو. خو دا یو کلیوال توری و، فکر کوم انور به د �ابا� په ویلو شرمېده، ځکه یې پلار...

بوډا وټوخل، بیا یې ټوخې زور ونیو او ولاړ شو. د ورسۍ پله یې خلاصه کړه، لاړې یې تو کړې او په داسې حال کې چې پله یې بېرته پورې کوله، ویې ویل:

ما وبخښه!

وروسته یې خپله کیسه پسې وغزوله:

موږ تر ناوخته پورې خبرې وکړې، خو کله چې د کوژدنې موضوع رامنځته شوه، نجلۍ په ځړېدلي سر له کوټې نه ووته. که څه هم چې د انجنیر د لور د ژوند مسئله وه، خو ده له خبرو سره دومره دلچسپي نه ښوده. کله- کله به یې یوه خبره له خولې نه راووته، چې د ده د ذوق نمایندګي به یې کوله. خو مېرمن یې بیا سور اور وه، ژبه یې بې واره چلېده؛ خبرې یې کولې. د سویتا د راتلونکي ژوند نېکمرغي یې غوښته او له هرې خبرې سره به یې خندل. ماته د کور اصلي واکداره دا ښکاره شوه .

اخر مې د مازیګر لمانځه ته جاینماز وغوړاوه، خو دوی لا خبرې کولې، ان انور هم لمونځ ونه کړ .

ماخوستن ناوخته د انجنیر له کوره راووتو. تر عمومي سړکه دواړه غلي وو، نه پوهېږم چې انور به څه فکرونه وهل، خو زما پر دې کور زړه ونه لګېد او د کورنۍ غړي بې بند و باره راته ښکاره شول.

کله چې په ټکسي کې کېناستو، انور په خواره خوله وویل:

ابا! څه په کې وایې؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ته مې وکتل، د مخامخ راروان موټر ژېړې رڼا یې څېره روښانه کړې وه، ورو مې وویل:

ګوره زویه! فکر نه کوې چې موږ او دوی ډېر سره لیرې یو؟

انور یوه شېبه غلی و، بیا یې په مړاوي غږ وویل:

ابا! دا سمه ده چې یو څه ازاد خلک دي، خو ښاري ژوند دی، په زړونو کې بیا څه نه لري، هسې جامې یې یو څه...

په خبره کې یې ورولوېدم:

خو ماته یې خوند را نه کړ. کوژده لا درک نه لري، خو نجلۍ بیا نېغه راسره ناسته وه.

دی غلی و.

ما زیاته کړه:

ګوره زویه! زما یوه خبره ومنه، پخواني خلک وایي: �کلاله وکه، خپله سیاله وکه�. په کلي کې چې دې پر هره نجلۍ لاس کېښود، له ما یې وغواړه، خو تر دې تېر شه!

انور ځواب را نه کړ. ما هم نور څه ونه ویل او پاتې لار دواړه غلي وو .

شېبه وروسته له موټره کښته شوو. پر زینو وختو او کله چې کوټې ته ورننوتو، انور ګروپ ولګاوه، جاینماز یې راته ویړ کړ او په خپله له کوټې نه ووت.

نیت مې وتاړه او پر لمانځه ودرېدم. نهه رکاته وروسته چې مې کله له خدایه د شېرینو اروا ته خوشالي غوښته، انور کوټې ته راننوت. ده په تولیا خپل مخ او لاسونه وچ کړل، جاینماز مې ورته پرېښود او پر لمانځه ودرېد.

تر لمانځه وروسته یې د توشکې سر ته بالښت کېښود او خپل ځانته یې پر غولي کمپله اواره کړه، بیا یې په ځړېدلو شونډو وویل:

ګروپ مړ کم؟

کله چې مې د هو په نښه سر ورته وخوځاوه، په کوټه کې تیاره شوه.

انور پر خپل ځای پرېووت، خو وروسته راوښویېد. زما پر ټټر یې سر کېښود. ما یې په پېچلو وېښتو کې ګوتې تېرې کړې. تر ډېره دواړه غلي وو، خو بیا د انور خوابدي غږ چوپتیا ماته کړه:

ابا!

_هه!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ يې ژړغونی شو:

ابا! که مې مور ژوندۍ وای، (نه) به يې نه و راته ويلي؟

زړه مې درد وکړ. د انور سر مې په ټټر پورې ټينګ ونيو. ورو مې وويل:

ښه ده زويه! ښه ده. څه چې ستا خوښه وي، هماغسې به وشي.

بوډا وټوخل او خبرې يې پرې شوې.

ما وويل:

کاکا! نن بيا ډېر ټوخېږې!

ده وخندل:

څنګه يې کيې؟ زوړ انسان، د زوړ موټر غوندې دی؛ تل به يې پرزې خرابې وي...

په خبره کې يې ورولوېدم:

که سهار ته هوا ښه وه، د ولسوالۍ بازار ته ځم. د کور له سودا سره به تاته د ټوخي دوا هم راوړم .

ده وپوښتل:

منډونه شته؟

ځواب مې ورکړ:

کليو ته نه، خو بازار ته پلونه تللي وو، پر تللو پلونو تګ کولای شم.

دی غلی شو.

ما وويل:

ښه نو د انور خبره دې ومنله؟

شونډې يې وخوځېدې:

هو زويه! چاره څه وه؟ مياشت وروسته مې انور ته کوژده وکړه. د کوژدې مراسم ساده وو، ځکه په هماغو ورځو کې د انور د خسرګنۍ څوک مړه و، خو واده ته يې بيا حيران شوم. که څه هم چې ولور په منځ کې نه و، خو د واده

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصرفونو داسې وخندېلم، چې د ولور دې بلا پرې وګرځي. د سويتا سينګار، ګل پوش موټر، د واده د کميس کرايه، فلم اخيستل، ساز، د هوټل مصرف، زېورات او... دې ټولو له اخه ـ ټوخه وايستم.

واده ته ډېر خلک راغلي وو، خو ما يو هم نه په کې پېژانده. ما تر واده دمخه انور ته ويلي وو چې که خپلوان نه لرو، يو څو کليوال به راوغواړو، هم به يې ګيله نه وي کړې او هم به درانه ورباندې ښکاره شو، خو د ده زړه نه و. ويل يې چې دوی له ښاري ژوند سره بلد نه دي، له يوې خوا به له ببرو ږيرو، خړو لونګيو او اوږدو لمنو سره دلته څنګه ښکاري؟ او له بلې خوا که د دې خلکو، په تېره بيا د ښځمنو جامې ووينې، په ټول ولس کې به لمن پر سر راواړوي .

انور ان په ما هم ږيره لنډه کړه، توره دريشي يې راواغوسته او په لومړي ځل يې نېکټايي راوتړله.

ده د ديارلس سوه دوه اتيايم لمريز کال، د ثور پر اتلسمه واده وکړ.

بوډا غلی شو او زه وپوهېدم چې له ده سره په عکس کې ولاړه نجلۍ د ده نږور ده.

وروسته يې په ټيټ غږ وويل:

انور تر واده دمخه لا په دريمو مکروريانو کې يو کور کرايه کړی و. کور په دوهم پوړ کې و. درې کوټې، يو تشناب او پخلنځی يې لرل. ده هر هغه څه چمتو کړي وو چې يو ښاري کور اړتيا ورته لري. په کوټو کې ايرانی غالۍ ويړې وې. پخلنځي ته يې رنګارنګ لوښي اخيستي وو او په هره کوټه کې يې يوه- يوه الماری دېوال ته درولې وه .

له انور سره مې يوه اوونۍ تېره کړه. که څه هم چې دی اوس د ښځې خاوند و، خو بيا به يې هم د پخوا غوندې تر ويدېدو دمخه زما پر ټټر سر لګاوه.

په اتم ماخوستن مې ورته وويل:

زويه! اوس دې کور بسيا شو، سهار ته له خيره درنه ځم.

يو دم يې زما له ټټره سر پورته کړ، نيغ کېناست او ورو يې وويل:

ولې؟

ما وخندل:

ګوره! زه به قره باغ ته لاړ شم، په مياشت- نيمه کې به دې يو ځل ليدو ته راځم .

سترګې يې له اوښکو ډکې شوې او په ګيله من غږ يې وويل:

ابا! دا خبره دې څنګه پر خوله راغله؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خندا مې وويل:

ای لېونيه! څه فکر کوې؟ ايا له تا نه لريتوب ماته اسانه دی؟ خو...

په خبره کې راولوېد:

ابا! ته پوهېږې چې ما ولې د دريو کوټو کور ونيو؟ يوازې ستا لپاره، که نه پر مور دوې کوټې هم ډېرې وې.

ورو مې وويل:

خو زه...

دوهم ځل يې د خبرو وار رانه ونيو:

ته څه مجبوريت لرې، چې له ما نه بېل شې؟ ايا زه دا زغملای شم؟ زړه به مې ټک درپسې وچوي او بل تر اوسه خو مجبوري وه، خو اوس کور لرو، زه دې زوی يم. ستا هوسايي زما هيله ده، غواړم چې د پاچاهانو غوندې ژوند وکړې!

وروسته يو دم غلی شو، داسې لکه فکر چې وهي. بيا يې ورو وويل:

سمه ده، خو يوه خبره به راسره منې!

حيران شوم:

کومه خبره؟

که ځې، نو سويتا به هم درسره بيايې!

په خندا مې وويل:

ټوکې کوې؟

غبږ يې ژړغونی شو:

رښتيا وايم، يا به ته دلته پاتې کېږې او يا به سويتا هم درسره ځي!

پر تندي مې شکل کړ او په خندا مې وويل:

ښه ده زويه! زه به پاتې شم.

په مخ کې يې وينه وغوړېده.

ما زياته کړه:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو یو ځل باید لاړ شم، لنډ وخت، بېرته راځم .

په خبره کې راولوېد:

د څه لپاره؟

ومې ویل:

د کور یو غم به وخورم، لوښي- کودي به کوم ګاونډي ته امانت کېږدم او کور به هم یو چاته وسپارم، چې پام ورباندې وکي.

بوډا غلی شو، ماته یې وکتل او ویې ویل:

د مکروریانو ژوند هم د قوطۍ ژوند و، تنګ او زړه نیوونکی! ما په لومړي ځل په یوه داسې کور کې واړول چې انګړ یې نه درلود. کوټې یې تیاره او ساه نیولې وې. د پخلنځي، تشناب او کوټو ورونه یوه دهلېز ته خلاصېدل، چې دوه ګزه اوږد او یو ګز سورورجوړ شوی و .

زه به د ورځې له خوا په کور کې یوازې وم، ځکه انور او مېرمن به یې خپلو وظیفو ته تلل. انور په یوه بهرنۍ موسسه کې غټ سړی و او سویتا هم د پخوا غونډې په یوه دولتي روغتون کې کار کاوه. ما به خپل ډېر وخت د کتابونو په لوستلو تېراوه. انور بېلابېل کتابونه لرل چې یوه کوچنۍ الماری ورنه ډکه وه. کتاب زما د یوازېتوب ملګری و. خو کله چې به برق راغی، نو ټلویزیون به مې هم لګاوه. وروسته بیا د ځان په منګ له یو څو سپین ږیرو سره بلد شوم. دوی هم په بلاک کې اوسېدل او زما غونډې بېکاره وو. موږ به په ورځ کې یو-دوه ساعته خبرې سره کولې.

نور مې نو د کلي له ژوند سره ورو- ورو فاصله نیوله. د نږور په غوښتنه مې جامې بدلې شوې، خولۍ یې راباندې لیرې کړه او ان په کور کې به مې لا یو ارت پتلون اغوستی و. پر انور د پخوا غونډې ګران وم، مینه به یې راسره کوله، هر ماخوستن به یې یوه ګړۍ زما پر ټټر سر لګاوه او بیا به خپلې کوټې ته تلو .

زما لویه بوختیا د کتاب لوستل، د ټلویزیون کتل او د ځان په منګ د بلاک له څو سپین ږیرو سره ناسته- ولاړه وه، خو له دې سره به مې د کور سودا هم راوړله. سویتا به هر سهار څو روپۍ له یوه کاغذ سره راته نیولې، په کاغذ کې به د هغو خوراکي شیانو نومونه لیکلي وو، چې د ماخوستن پخلي ته به په کار وو.

ما به هم هر ماسپښین د کور په عمومي وره کې کونجي (کیلي) تاو کړه. مارکېټ ته به لاړم او د لیسټ له مخې به مې له کوره راسره وړې کڅوړه ډکه کړه.

په خپل ژوند خوښ وم، انور مې لید، له هغه سره مې خندل، خبرې مو کولې او کله- کله به د مازیګر له خوا په ګډه د مېوې اخیستلو ته وتلو، خو سویتا بیا دومره نه راسره غړېده. دا چې به له کاره راغله، یا به په پخلنځي کې وه او

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یا به یې هم د کور په نورو کارونو ځان بوخت ساته. خو یو کار یې نه هېرېده، دا به هر ماخوستن زما کوټې ته راتله او د راوړې سودا حساب به یې رانه غوښت، ځکه د کور حساب- کتاب له دې سره و، ان په لومړۍ میاشت یې د انور تنخوا زما له ګوتو وایسته او په خندا یې وویل چې د پیسو د ساتلو لپاره تر هر ځای بانک ښه دی. ماته دا خبره ځکه سمه ښکاره شوه، چې انور هم څه ونه ویل.

خو یو ماخوستن د سویتا خبره ښه راباندې ونه لګېده، په حساب کې شل افغانۍ کمې وې او کله چې مې ورته وویل: دا پیسې مې یوه ړوند سوالګر ته ورکړې، تندی یې تریو شو او په خشکه یې را یاده کړه چې سوالګر دې خدای ماړه کړي، بیا داسې بېځایه زړه سوی ونه کړې!

دا د دې لومړی کاوړ و، خو وروسته یې بیا خشکې ډېرې شوې. سویتا به په مازې خبره کاوړ کاوه. یوه ورځ به یې په دې وربوز ځړېدلی و، چې سودا دې ګرانه راوړې ده، بله ورځ به یې تندی ځکه کوت و، چې د کور خځلې (کثافات) پر وخت دباندې نه باسې، یا به یې د بلاک له سپین ږیرو سره زما کلیوالي خبرې د ځان سپکاوی ګاڼه او یا به یې په کومه بله بانه پر غوړ وهلم .

د هغې ډونګېدا ورځ په ورځ ډېرېده، خو ما دومره سر نه پسې ګرځاوه. دا مې وړې خبرې ګڼلې، نه مې انور ته ویل او نه هم په دې خوښ وم چې خپل زوی خواشینی کړم. ځکه پر هغه سویتا ګرانه وه، له هغې سره یې مینه درلوده او ما نه غوښتل چې زما په خاطر د دوی تر منځ کوم خپګان پیدا شي. ان یو څه وخت وروسته مې خپلې جامې هم په خپله مینځلې، ځکه سویتا رایاده کړه چې جامې پاکې نه ساتې او زما له وسه نه کېږي چې د دفتر له ستړیا سره-سره ستا خیرې هم پاکې کړم .

د جامو مینځل راته ښه و، دومره سختي یې نه غوښته. وخت راباندې تېرېده او بوخت به یې ساتلم. ما هڅه کوله، چې له سویتا سره کومه خبره وانه ړوم، ځکه هغه لا نجلۍ وه، د ژوند تجربه یې نه درلوده، نازکه روږدې (عادت) شوې وه او په وجود کې یې د ځوانۍ غرور پروت و، خو یوه ورځ مې اخر حوصله ختمه شوه.

بوډا وټوخل او خبرې یې پرې شوې.

په بېړه مې وویل:

ولې؟

پرته له دې چې راته وګوري، شونډې یې وخوځېدې:

سویتا په هغو ورځو کې رخصتي اخیستې وه، کار ته نه تله. یو سهار یې د برق کتابچه راته ونیوله، چې پیسې یې تحویل کړم. موږ ته به په دوو میاشتو کې یو ځل د برق بیل راته. په هغه ورځ هم یوې بانکي څانګې ته لاړم، هلته ګڼه ګوڼه وه. د برق کتابچه مې پر نوبت کې کېښوده او د ورځې پر یوولسو بجو وار راورسېد، خو کله چې بېرته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور ته راغلم، په دهلېز کې مې د سګرېټ لوګی په سپږمو ننووت. وروسته مې یوه نارینه خندا واورېده، بدن مې زېږ شو او په بېړه مې د کوټې دروازه خلاصه کړه. د سګرېټ په لوګي کې مې پر سویتا او یوه ښایسته ځوان سترګې ولګېدې. دوی ځنګ پر ځنګ، دومره نږدې سره ناست وو چې ورنونه یې له یو- بل سره لګېدل. دواړو پر غولي یوه اوار لوی کاغذ ته، چې د انسان ککرۍ او هډوکي په کې رسم شوي وو، وچې سترګې نیولې وې. زما په ورتلو یې سرونه هسک کړل. ځوان اوږدې ځنې درلودې او له رنګه سپین و .

سویتا وویل:

دی نسیم نومېږي، موږ سره همکاران یو.

وروسته یې ځوان ته مخ ورواړاوه، موسکه شوه او ډکې شونډې یې وخوځېدې:

د انور پلار دی. بیا یې په بې پروایۍ راته وکتل او ورو یې وویل:

کېدای شي یو څو دقیقې مو یوازې پرېږدې، کار لرو!؟

د هغې لوڅې غاړې او پر سینو پرتو ګڼو ژیړو ویښتو ته مې وکتل، زړه مې جوش وکړ او په خشکه مې وویل:

نه!

دواړو رډ- رډ راته وکتل.

ما زیاته کړه:

څنګه دې له پردي سړي سره یوازې پرېږدم؟

له دې سره د ځوان شونډې وځړېدې، ورو ولاړ شو، خو سویتا تر مټ ونیو. په خشکه یې سترګې راواړولې او چیغه یې کړه!

ووځه بې ادبه!

ځوان موسک شو:

خیر دی، اوس به لاړ شم، بل وخت به بیا سره ګورو.

ما لار ورکړه او ځوان له کوټې ووت، د هغه په تلو سره پر سویتا اور ولګېد او چیغه یې کړه:

ته یو احمق او له تمدنه لیرې کلیوال یې...!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ته مې وکتل، داسې راته وایسېده، لکه د بدن ټوله وینه چې یې بغورو ته راختلې وي، سترګو یې تر پخوا ډېره ځلا پاشله، یوه وېروونکې ځلا، کټ مټ لکه په توره شپه کې د پیشو سترګې. سویتا شکنځلې کولې، ژړل یې او زه یې یو بې فرهنګه او له تمدنه لیرې انسان ګڼلم. خو ما څه ونه ویل، یوازې دومره پوهېدم چې بدن مې رېږدي او وروسته خپلې کوټې ته ورننوتم .

ټوله ورځ مې خواشینې تېره کړه، د خولې خوند مې بد و او د ناکرارۍ احساس په مخه کړی وم. کله چې انور مازیګر قضا کور ته راغی، د نورو ورځو غوندې یې لومړی زما د کوټې دروازه خلاصه کړه. په وره کې ودرېد، غټې تورې سترګې یې وځلېدې او په خندا یې وویل:

پلاره! اجب پاسته ناک مې درته راوړي، ستا پر غاښ برابر دي!

ده رښتیا ویل. په ښي لاس کې یې نیولې پلاستیکي کڅوړه له ناکو ډکه وه. بیا رامخته شو، زما تر څنګ کېناست او خپلې ښځې ته یې ورناري کړې:

سویتا! وه سویتا!

د سویتا غږ مې د لوښو له کړپا سره یو ځای واورېد:

څه وایې؟

انور د پخوا غوندې په لوړ غږ وویل:

یو- دوه د مېوې خورۍ کاردونه (چاړې) درسره راوړه!

بیا یې ماته وکتل:

پلاره! څېره دې نیولې غوندې ده، جوړ خو یې؟

ورو مې وویل:

هو زویه! جوړ یم.

دا وخت سویتا کوټې ته راغله، په ګیلاس کې دوه نېغ درېدلې کاردونه یې لاندې پر ځمکه کېښودل او کله چې ولاړېده، انور په خندا وویل:

کېنه خوندور ناک دي!

سویتا ژړغونې شوه:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه ته مې نه کېږي.

له دې سره په بېړه له کوټې ووته او په دهلېز کې یې کوکه کړه .

انور په وارخطایۍ راته وکتل او په منډه له کوټې ووت.

زړه مې ولړزېد، فکرونو په مخه کړم او کله چې انور بېرته کوټې ته راننووت، ما یې په لومړي ځل په سترګو کې خشکه ولیده. لاسونه یې مروړل او شونډې یې ځړېدلې وې.

دی لاندې پر ځمکه راته کېناست، یوه شېبه غلی و، بیا یې سر پورته کړ او په یوه داسې غږ، چې کاوړ په کې ګډ و، ویې ویل:

پلاره! میاشتې دې تېرې کړې، خو د ښار په ژوند ونه پوهېدې!

زړه مې درد وکړ.

ده وویل:

ښه دې نه دي کړي چې نه پوهېږې، په هر څه کار مه لره!

د زړه درزا مې ډېره شوه او په کاوړ مې وویل:

ښځه دې له یوه پردي سړي سره ګوښې ناسته وه، هغه هم په یوه زېرپېرانۍ کې. د سینې چاکونه یې له وړایه ښکارېدل.

سور او سپین واوښت:

اوف پلاره! دا ښار دی، کلی نه دی چې ښځه په ټیکري کې تاو کې او د جوارو غونډې اووه پوښه ورواغوندې. دلته بیل فرهنګ دی او ته باید ځان ورسره روږدی کې!

خوله مې وازه پاتې شوه، انور په لنډه موده کې څومره لوی بدلون کړی و!

ده وویل:

نسیم د سویتا همکار دی، دی اوس یو طبي کورس تعقیبوي. په درس کې یې یو څه ستونزه درلوده او له سویتا نه یې مرسته غوښته، په دې کې نو څه خبره وه؟

ما وویل:

خو هر رنګه چې وي، هغه پردی سړی دی، دا رنګه راتګ یې ماته خوند رانه کړ.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خبره کې راولوېد:

خو تا د سویتا سپکاوی کړی، هغه دې د همکار تر مخ په یوه روپۍ کړه، پوهېږې چې هغه څومره خواشینې ده؟

ومې ویل:

ګوره زویه! د ژوند درد په خواشینۍ او خپګان کې نه، بلکې په بدنامۍ او رسوایۍ کې پروت دی.

په کاوړ یې خبره راپرې کړه:

څه بدنامي؟ څه رسوايي؟ زه پر هغې باور لرم، د ښځې او خاوند تر منځ یوازې باور کافي دی او بس!

له پاسه ورباندې ورټیټ شوم، د ده پر اوږه مې لاس کېښود، ورو مې وویل:

دا سمه ده چې باور ښه دی، خو...

په غوسه یې د خبرو وار رانه واخیست:

پلاره! ستا فکر ډېر زوړ دی، ته هر څه ته په منفي نظر ګورې!

له دې سره په تېزۍ ولاړ شو.

لاس مې د انور له اوږې نه وښویېد. داسې راته وایسېده، لکه د ژوند امسا چې رانه لیرې شوې وي. د بدن انډول مې ونه شو ساتلای او کینه سترګه مې پر هغو چړو ورټیټه شوه، چې په ګیلاس کې نېغې ولاړې وې.

بوډا غلی شو. یو سوړ اسوېلی یې وایست او ویې ویل:

په سترګه کې مې یو درد احساس کړ، یو نری او سوځوونکی درد. بیا مې کیڼ بغور تود شو او وروسته په هېڅ هم نه یم پوهېدلی، خو کله چې پر هوښ راغلم، نو په چت کې یوه پکه په تېزۍ سره تاوېده. نېغ کېناستم، ما یوازې خپل ښي لور ته پراته شیان لیدلای شوای او کله چې مې د کیڼې سترګې د خلاصېدو هڅه وکړه، یو نری درد ورباندې راغی. لاس مې وروړ. پر سترګه مې یوه پټۍ تړلې وه. شا و خوا مې وکتل، یوه کوچنۍ کوټه وه او تر څنګ مې پر مېز ډول- ډول مېوې پرتې وې. له کټ نه ورو ولاړ شوم، لومړی مې د ښي لاس په بند کې د سوزش احساس وکړ او بیا یو درب شو.

څمکې ته مې وکتل، د سېروم پر کڅوړه یوه فلزي پایه پرته وه، له رګ نه مې وینه راوتلې وه او د لاس د دوو ګوتو تر منځ مې د سېروم ستن بنده پاتې شوې وه .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شېبه ودرېدم، ناڅاپه مې په فکر کې له انور سره د خبرو د اړولو صحنې راوګرځېدې او کله چې پر ځړو ورټیټېدم، بې اختیاره مې خپلې تړلې سترګې ته لاس ورووړ .

دا وخت د کوټې دروازه خلاصه شوه، یوې نجلۍ په بېړه تر مټ ونیولم. هغې سپینه چپنه اغوستې وه او پر سر یې یوه داسې تکه سپینه خولۍ پرته وه، لکه له کاغذ نه چې جوړه شوې وي. نجلۍ ورو پر خپل ځای پرې ایستم. پایه یې ودروله او په احتیاط یې د سیروم ستن زما د لاس د بند په رګ کې ننه ایسته.

هغې ته مې وویل:

سترګې ته مې خیر دی؟

نجلۍ مړې سترګې راواړولې، په خوله یې څه ونه ویل، خو په سترګو کې یې د نهیلۍ نښې له ورایه ښکارېدې. زړه مې ولړزېد او پوه شوم چې نور به کینه سترګه دید نه شم کولای.

شېبه وروسته نجلۍ له کوټې ووته او پر ځای یې انور کوټې ته راننووت. د هغه چې کله سترګې راباندې ولګېدې، خوله یې جینګه شوه، زما پر ټټر راپرېووت او په چیغو- چیغو یې وژړل. وروسته مې سویتا تر څنګ ودرېده. په لاس کې یې د ګلانو ګېډۍ نیولې وه او سترګې یې له اوښکو نه ډکې وې.

لس ورځې مې په روغتون کې تېرې کړې. دا یو شخصي روغتون و، ښه خدمت مې کېده او انور به په ورځ کې دوه ځلې سهار او مازیګر پوښتنې ته راته. په یوولسم ماښام له انور سره کور ته لاړم او کله چې مې په اینه کې وکتل، د کینې سترګې پر ځای مې له څلورو خواوو راغلی کوت-کوت (ګونځې- ګونځې) پوستکی پروت و. یو دم مې د شېرینو خبره په ذهن کې نېغه راولاړه شوه:

اکربه! ستا سترګې مې خوښېږي.

بوډا غلی شو، ماته یې وکتل او ویې ویل:

ما یو ځل بیا د خپل زوی په کور کې واړول، خو دا ځل مې هغه پخوانی خوند په کې ونه لید. انور ورو- ورو فاصله رانه نیوله. نور به د پخوا غوندې کوټې ته نه راته. زما پر ټټر به یې سر نه لګاوه او ان د ماخوستن د ډوډۍ د خوړلو پر وخت به هم زما د ړندې سترګې خوا ته کېناسته. تر ډوډۍ وروسته به یې خپله ستړیا بانه کړه، ژر به ولاړ شو، خو د شپې تر ناوخته به یې له سویتا سره د خندا غږ زما کوټې ته راته .

زه به تر ډېره ویښ وم، د شېرینو او د انور پخواني یادونه به مې تازه کول... کله به مې اوښکې تویولې او کله به هم بې اختیاره خندا راغله.

خو بیا هم ښه و، انور مې لید، هغه ته مې ځان نږدې احساساوه او په زړه کې مې یو ډاډ پروت و.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځل مې په سویتا هېڅ کار نه درلود، د هغې هرې خبرې ته به مې د هو په نښه سر خوځاوه، ان هغه ځوانکی یو ځل بیا هم کور ته راغی او دا ځل مې د سویتا په امر له دوکانه مېوه هم ورته راوړه.

ما کوشش کاوه چې د انور د خوشالۍ لپاره، سویتا خوابدې نه کړم. خو کله- کله چې یو ځوک څه غواړي، هغسې نه کېږي.

یوه شپه له خوبه راپورته شوم، نه پوهېږم چې څو بجې به وې، خو وخت ناوخته راته ښکاره شو. تشناب ته د تلو احساس مې وکړ، ولاړ شوم. د دهلېز ګروپ مې ولګاوه. خو کله چې مې د تشناب دروازه خلاصه کړه، سویتا خپل ځان مینځه، زړه مې ولړزېد، په بېړه یې راته وکتل او له خولې نه یې یوه وېروونکې چیغه راووته!

وحشي!

ژر مې دروازه پورې کړه، زوی مې له کوټې راووت، ماته یې وکتل، سترګې یې رډې راوختلې.

په بېړه مې وویل:

پام مې نه و .

ده چیغه کړه:

بس که نور په لحاظ د خدای، ژوند مې مه راخرابوه!

سترګه مې له اوښکو ډکه شوه.

دا وخت سویتا د تشناب په وره کې ودرېده. دې تر ځنګنو پورې په یوه لویه تولیا کې ځان تاو کړی و. له ژیړو وېښتو نه یې اوبه څڅېدې او په سترګو کې یې کرکه پرته وه... په کاوړ یې وویل:

انسانیت دې نه دی زده؟

په خوله کې مې لاړه وچه شوه، هغې ته مې سترګه ورواړوله:

ما وبخښه! خبر نه وم چې ته به په تشناب کې یې .

انور چیغه کړه:

که ځوک وي او که نه، ته باید د نزاکت له مخې ور وټکوې!

سویتا خپل خاوند ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:

نوره نو له دې ژونده ستړې شوې یم، ته یو انتخاب لرې، یا زه او یا هم خپل پلار!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې ولړزېد.

سویتا د خپلې کوټې وره ته لاس وروغزاوه، خو یو دم ودرېده، انور ته یې مخ ورواړاوه او په تریو تندي یې وویل:

قسم خورم چې زه به له خپلې خبرې نه وانه وړم.

له دې سره یې د کوټې له وره درب وایست.

چوپه چوپتیا شوه، انور ته مې وکتل، سر یې ځړېدلی و، خو وروسته یې مړې سترګې راواړولې، په خوله یې څه ونه ویل، خو په اوښکو کې یې له ما نه د خپلې مینې خیرات غوښت.

ورمخته شوم، د هغه پر اوږه مې لاس کېښود، ورو مې وویل:

ښه ده بچیه! څه چې ته غواړې، هماغسې به وشي.

بوډا غلی شو، ماته یې وکتل. په سترګه کې یې اوښکې رغړېدې، خو پر شونډو یې یوه ترخه موسکا پرته وه.

په بېړه مې وویل:

بیا څه وشول؟

بوډا خپله پزه پورته کش کړه او شونډې یې وخوځېدې:

سهار وختي مې په بکس کې خپلې جامې اچولې، چې انور مې تر څنګ کېناست. یوه شېبه غلی و، وروسته یې یو پاکټ مخې ته راته کېښود او په خواره خوله یې وویل:

په دې کې یو څه پیسې دي، سویتا درته راکړې.

هغه ته مې وکتل، له پړسېدلو سترګو نه یې وپوهېدم چې ده هم زما غوندې شپه په ویښه تېره کړې ده. ورو مې وویل:

نه بچیه! ما په ژوند کې خیرات نه دی اخیستی، زوړ به یم، خو تر اوسه مې لا په متو کې د کار کولو سېکه پاتې ده.

رنګ یې تک سور واوښت، رامخته شو، زما پر اوږه یې تندی ولګاوه او په ژړا کې یې وویل:

زړه مې مه راماتوه! زه مجبور یم، له سویتا پرته ژوند نه شم کولای.

ورو مې وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه څنګه له تا پرته ژوند کولای شم؟

سر یې هسک کړ .

ما وویل:

یوه خبره مې منې؟

په حیرانۍ یې راته وکتل:

څه خبره؟

اوښکې مې له واکه ووتې:

په میاشت کې یوازې یو ځل قره باغ ته راته راځه، بس. نور هېڅ هم نه درنه غواړم، دا د یوه پلار غوښتنه ده.

بېرته یې سر وځړېد.

ما وخندل:

پوهېږم بچیه! نه شې کولای.

شونډې یې وخوځېدې:

سویتا به چاته پرېږدم؟

ورو ولاړ شوم، د مېز پر سر د انور د واده یو عکس پروت و، هغه مې راواخیست او په بکس کې مې واچاوه.

انور یوه شېبه غلی و، داسې لکه فکر چې وهي، بیا یې یو دم راته وکتل:

پلاره! کېدای شي یو څه وخت معطله شې؟

حیران شوم:

ولې؟

ویې ویل:

مخکې له مخکې څه نه شم درته ویلای.

خندا راغله :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه زویه! نور مې نو دلته پاتې کېدل ښه نه دي.

په خبره کې راولوېد:

یوازې دوې ورځې.

ما ورته وکتل:

ده وویل:

نه غواړې چې هره ورځ سره ووینو؟

سترګه مې له اوښکو ډکه شوه.

شونډې یې وخوځېدې:

خدای مهربانه دی، ګوندې زما فکر یوه نتیجه ورکي.

بوډا غلی شو، ماته یې وکتل او ویې ویل:

انور په دوهمه ورځ یو ادرس راکړ، ما هم ځای په اسانۍ وموند او په هماغه ورځ د یوې دوې پوړیزې ودانۍ په دروازه کې څوکیدار شوم. دا یوه خیریه موسسه وه، په لسګونو کارکوونکي یې لرل او د کابل په وزیر اکبرخان مېنه کې یې موقعیت درلود.

زه به د ورځې له خوا په یوه لرګینه غرفه کې ناست وم او یوازې به د موټرو د راوتو او ننوتو پر وخت د لویې دروازې خلاصېدو ته ورولاړېدم.

ښه و. یو څه خوشاله وم، انور به په اوونۍ کې یو- دوه ځلې د مازیګر له خوا زما لیدو ته راته. دا وخت به ټول کارکوونکي تللي وو، یوازې زه او زما په منګ یو بل څوکیدار به پاتې وو. انور به یو ساعت راسره کېناست. د ده له لیدو نه به مې خوند اخیست او د بیا راتګ ورځې به مې شمېرلې.

کار مې هم بد نه و، د موسسې کارکوونکو به بابه مالک بللم او سهار چې به مې هر یوه ته دروازه خلاصوله، لومړی به موسک شو او بیا به یې د مننې ټکی له خولې راته راووت. که څه هم چې زه ساده څوکیدار وم، خو دوی به زما د سپینو خلو لحاظ کاوه او په احترام به راسره غږېدل. زه به د مازیګر تر څلورو بجو پورې په غرفه کې ناست وم او کله چې به د دفتر کارکوونکي رخصت شول، ما به هم د انګړ دروازه وتړله. لومړی به مې د ماخوستن لپاره دېګ وکړ، بیا به د انګړ په چمن کې کېناستم او د رنګارنګ ګلانو له لیدو نه به مې خوند اخیست.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګرى به مې ټوله ورځ ويده و، خو شپه به يې د تعمير د ساتلو لپاره په ويښه تېروله. دى دومره ډېر نه غږېده. کم غمه سړى و او د چيلم له څکولو سره يې جوړه وه. مور به يوازې د ماخوستن د ډوډۍ پر وخت يو ځاى سره ناست وو. بيا به ده د کوټې په کونج کې ولاړ ډانګى ورواخيست او دباندې به ووت. ما به تر ناوخته ټلويزيون ته کتل. وروسته به مې د ماخوستن لمونځ وکړ. پر خپل ځاى به پرېوتم او تر هغو به مې فکرونه وهل، چې خوب به وړى وم.

سهار به د ملايانو له اذانونو سره راپورته شوم او تر څو چې به د دفتر کارکوونکي راتلل، ما به د حويلۍ د منځ سړکونه پرېمينځلي وو.

وخت همداسې تېرېده. که څه هم چې انور به وروسته په ځنډ سره راته، خو بيا هم خوشاله وم، دى به مې ليده. يو ساعت به سره غږېدو او د ده تر بيا راتګه پورې به مې د خولې خوند ښه و .

يو مازيګر د انګړ لويه دروازه وټکېده. دا د ژمي وروستۍ مياشت وه، دباندې سوړ باد چلېده او کله چې مې دروازه خلاصه کړه، انور مې وليد. دى خوشاله ښکارېده، ډېره يې پاکه خرېيلې وه او کله چې يې راته وخندل، له کلونو وروسته مې يې يو ځل بيا د خولې کونجانو ته نږدې،تربغورو لاندې ژور ځايونه وليدل. وار له واره يې په خندا وويل:

پلاره! خداى دې لمسى درلوى کړي.

په زړه کې مې خوشالۍ منډه واخيسته:

څه وخت؟ څه وخت پيدا شو؟

_نن يې شلمه ده.

په سترګه کې مې اوښکې راټولې شوې:

شل ورځې او زه خبر نه وم!

دى تلولى غوندې شو:

پلاره! ما وبخښه! کارونه ډېر دي. باور وکه، دومره وخت مې ونه موند چې زېري ته درته راشم.

په خوشالۍ مې وويل:

نوم دې څه ورباندې کېښود؟

شونډې يې وخوځېدې:

رامين، دا نوم سويتا خوښ کړى و .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړه کې مې د ماشوم د لیدو هیله راوټوکېده او د خواست په ژبه مې وویل:

کېدای شي چې خپل لمسی ووینم؟

انور یوه شېبه غلی و، بیا یې راته وکتل:

ولې نه! دوهم ځل چې راتلم نو رامین جان به هم راسره راوړم!؟

ما کوټې ته د تلو ست ورته وکړ، خو ده رایاده کړه چې بېګاه ته یې خواښې او خسر مېلمانه دي، باید یو څه سودا کور ته یوسي، ناوخته کېږي.

انور لاړ او ما د خپل لمسي د لیدو په تمه ورځې شمېرلې. میاشت تېره شوه، خو د انور درک ونه لګېد. اخر بې صبره شوم، د موسسې یوه کارکوونکي ته مې د انور د موبایل نومره ورکړه او کله چې ټیلیفون رخ شو، انور ژمنه راسره وکړه چې راتلونکې جمعه به پر خپل قول درېږي.

زه هم د پنجشنبې په ماسپښین ښار ته لاړم او د خپل لمسي لپاره مې یوه دریشي، پیک لرونکې خولۍ او ښایستوکي بوټان واخیستل .

په ټاکلې ورځ لا ماسپښین د دروازې مخې ته ناست وم، څه کم دوه ساعته مې انتظار وایست. اخر ماسپښین قضا د غرفې تر مخ یو ټکسي ودرېد. انور له موټره راکښته شو. ده په غېږ کې یو ماشوم نیولی و چې په کمپله کې تاو و. په بېړه ور ولاړ شوم. انور لاس راکړ، ماشوم ته مې وکتل. سره بغور یې لرل او شنې بخونه سترګې یې ځلېدې. هغه مې په احتیاط د انور له غېږې راواخیست، پر تندي مې ښکل کړ او کله چې مې د دروازې خوا ته مخ واړاوه، انور په بېړه وویل:

پلاره ناوخته کېږي.

په حیرانۍ مې ورته وکتل.

ده وخندل:

هوا سړه ده او له موټروان سره مې هم د دواړو خواوو ویل کړي دي.

دا وخت مې د موبایل زنګ واورېد.

انور جېب ته لاس کړ او کله چې یې ټیلیفون غوږ ته ونیو، د سویتا غږ مې په اسانۍ سره وپېژاند. هغې د خپل زوی پوښتنه وکړه او وروسته یې په خواشیني غږ وویل: رامین جان مې یادېږي، ژر یې راوله!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړا راغله. له هغې نه يوازې يو ساعت خپل دوه مياشتنی زوی لرې شوی و او دومره يې يادېده، خو له ما نه يې داسې يو څوک بېل کړ، چې پوره اته ويشت کاله مې د زړه په وينو رالوی کړی و .

د انور په غږ مې فکر سره راټول شو:

پلاره! ستا په اجازه.

له دې سره يې ماشوم زما له غېږې ورواخيست، هغه يې ښکل کړ او په خندا يې وويل:

پوهېږې پلاره! د ده ساه ډېره خوند راکوي، دا مې اوس عادت گرځېدلی، هر ماخوستن مې تر هغو د رامين جان خولې ته خپل بغور نيولی وي، چې سترگې مې سره ورشي. دی ويده وي، خو ساه يې توده- توده رابانديې لگېږي، تاته به نه وي معلومه، دا يو بېل خوند لري.

ورو مې وويل:

نه بچيه! ماته به نو له کومه معلومه وي!

بوډا غلی شو، ماته يې وکتل. په سترگه کې يې اوښکې راټولې وې او پر شونډو يې يوه ترخه موسکا پرته وه. وروسته يې خپل بالاپوښ ته لاس وروغزاوه. هغه يې پر خپلو څنگنو کېښود، سر يې وځړېد او ورو يې وويل:

انور دومره په بېړه په ټکسي کې کېناست، چې د رامين لپاره زما راوړی سوغات په کوټه کې پاتې شو، خو دا ځل يې په راتگ کې دومره ځنډ ونه کړ، دوې اوونۍ لا نه وې وتلې، چې بيا زما ليدو ته راغی. دا د جمعې ورځ وه، زما ملگری کور ته تللی و او زه په موسسه کې يوازې وم. انور دا ځل کلکه غېږ راکړه. بيا مې د ده په غوښتنه په چمن کې يو پلاستيکي فرش وير کړ او دواړه کېناستو. دی خواشينی ښکارېده، وروسته يې له ورسره راوړې پلاستيکي کڅوړې نه څو پتلونونه، دريشۍ کميسونه او د جامو د گنډلو لپاره دوې رنگه ټوټې راوايستلې. زما تر مخ يې کېښودل او کله چې يې زما حيرانتيا ته وکتل، په خندا يې وويل چې هسې، زړه يې وغوښتل چې دا شيان راته واخلي.

انور په هغه ورځ تر ډېره راسره ناست و، بيا يې د پخوا غوندې زما پر ټټر سر ولگاوه او تر ډېر وخت وروسته يې يو ځل بيا د �ابا� په نوم ياد کړم. بيا د خپلې مور په اړه وغږېد. د مهاجرت کيسې يې راواخيستې او د خپلې انا يادونه يې تازه کړل... دی تر ډېره غږېده، خو تر پايه يې ماته کتل. کله- کله به يې په غټو تورو سترگو کې اوښکې راټولې شوې او بيا به يې زما ښی لاس په خپلو گوتو کې ټينگ کړ. انور عجيبه غوندې و. يوه شېبه يې هم زما نه سترگې نه اړولې او په مينه يې راته کتل. خو ماته داسې وايسېده، لکه کومه مهمه خبره چې رانه پټوي او يا يې پر خوله نه شي راته راوړلای. په خپلو خبرو کې يې څو ځلې له ما نه بخښنه وغوښته. ده تر ډېره خبرې وکړې. د خدای په امانۍ پر وخت يې تر ډېره په غېږ کې نيولی وم او کله چې رانه روان شو، څو ځلې يې شاته مخ راواړاوه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا غلی شو، د خپل بالاپوښ جېب ته يې لاس کړ، خو فکر کوم دا ځل يوازې د ګوليو پاکټ په ګوتو ورغلی و. ده يوه ګولۍ خولې ته واچوله، د چايو غوړپ يې ورپسې وکړ، ماته يې وکتل او ورو يې وويل:

دا د سردردۍ لپاره دي، ځکه زه سردردي لرم او ډاکټر راته ويل چې دا تکليف د ډېرې خواشينۍ له لاسه درته پيدا شوی دی.

په خبره کې يې ورولوېدم:

ښه نو د انور د خوابدون په راز ونه پوهېدې؟

_ای زويه! څه درته ووايم؟ انور دا ځل ډېر ځنډ وکړ، خو چې درک يې معلوم نه شو، تشويش راولوېد. څو ځلې مې زنګ ورته وواهه، خو ټيليفون يې ځواب رانه کړ. اخر مې اندېښنه ډېره شوه. زړه مې طاقت ونشو کړای او يو مازيګر مې مکروريانو ته مخه کړه. کله چې د انور کور ته ورسېدم، د دروازې پر زنګ مې ګوته ټينګه کړه. يو غنم رنګه نرۍ هلکۍ راووت. فکر مې وکړ چې دی به د سويتا کوم خپل وي، ځکه مې د انور د رابللو ورته وويل، خو د ده په څېره کې د حيرانتيا نښې ښکاره شوې او وچ ځواب يې راکړ چې د انور په نوم څوک نه پېژني.

زړه مې له وېرې ډک شو. د مخامخ ګاونډي ور مې وروټکاوه. دروازه خلاصه شوه. د ګاونډي ښځې په حيرانۍ راته وکتل. دا وارخطا غوندي شوه، شونډې يې وخوځېدې:

دومره ژر؟

حيران شوم.

ښځې هماغسې په حيرانتيا وويل:

څه وخت راغلې؟

حيراني مې دوه چنده شوه:

زه خو چېرته نه وم تلی؟

دا ځل يې خوله هم وازه شوه.

ما وويل:

انور چېرته دی؟

سترګې يې رډې راوختلې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه وارخطا شوم.

په ماته ګوډه ژبه يې وويل:

نو ته! ته يې نه يې ورسره بېولی؟

دا ځل مې په يو څه کاوږ خپله خبره تکرار کړه او ومې ويل: چې انور چېرته دی؟

دا تلولی غونډې شوه:

کاناډا، کاناډا ته تللی!

پښې مې وربېردېدې، همالته ځای پر ځای کېناستم. د ښځې وارخطا چيغه مې واورېده:

د حميد پلاره! وه د حميد پلاره...!

شېبه وروسته يې خاوند راغی، په بېړه يې تر مټ ونيولم، کوټې ته يې بوتلم او پر کوچ يې کېنولم.

هغه ته مې وکتل، خواشينی ښکارېده. بيا يې مېرمن راغله، يو ګيلاس يې راته ونيو او کله چې مې له اوبو نه غوړپ وکړ، د ليمو خوند په کې ګډ و.

زه تر ډېره هلته کېناستم. سر مې درد کاوه او پر زړه مې سستي راتله. د ګاونډي له خبرو وپوهېدم چې انور له خپلې کډې سره درې مياشتې مخکې د کاناډا مرکز (ټورنټو) ته تللی و. ده ګاونډيانو ته دا هم ويلي وو چې د پلار وېزه يې هم راغلې ده او اوس د يو څو ورځو لپاره قره باغ ته ځي او وروسته بيا د پاکستان له لارې په ګډه کاناډا ته روانېږي .

بوډا غلی شو، يو سوړ اسويلی يې وايست او ورو يې وويل:

ده په څومره سادګۍ پرېښودم.

وروسته يې مخ راواړاوه، شونډې يې يوې کمرنګې موسکا بدرګه کړې او په غريو کې يې وويل:

کله چې مې په شېرينو پورې زړه وتاړه، هغه مرګ رانه واخيسته او کله چې مې په انور پورې زړه وتاړه، دی يوې پردۍ ښځې رانه پردی کړ.

په بېړه مې وويل:

د ده ادرس، د ټيليفون نومره، داسې څه نه لرې چې کوم تماس ورسره ونيسې؟

سر يې وځړېد:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ای زویه! څه درته ووایم؟ په سبا یې د خپلې موسسې رئیس ته ورغلم. زه ډاډه وم چې هغه به د انور کوم ادرس ولري، ځکه زه د خپل زوی په سفارش هلته مقرر شوی وم. کله چې مې خپل رئیس ته وویل چې زه د انور پلار یم او د هغه کوم ادرس او یا هم د ټیلیفون نومره مې په کار ده، خوله یې وازه پاتې شوه. تر ډېره یې باور نه راته چې ډاکټر انور دې د یوه خوار څوکیدار زوی وي او اخر یې هغه وخت زما خبره زړه ته ولوېده، چې له انور او سویتا سره اخیستی عکس مې له جېبه ورته راوایست .

دی یوه شېبه غلی و، بیا یې ډاډ راکړ چې د انور د ادرس په پیدا کولو کې به هڅه وکړي، خو غټ خلک په پردو غمونو پسې دومره سر نه ګرځوي. ده به نن- سبا راته کول او ما به هم نه پرېښود، په ورځ کې به مې څو ځله پوښتنه ورنه کوله او کله چې مې یو سهار په ادرس پسې د رئیس د دفتر دروازه خلاصه کړه، دی له څو خارجیانو سره ناست و. په هماغه ساعت یې په تریو تندي او یوه اشاره له دفتره ووتم، خو وروسته یې د دفتر اداري مشر ته ویلي وو چې بابه مالک په دفتري نزاکت نه پوهېږي، سر له ننه ځواب دی.

ماته دا کومه مهمه خبره نه وه، نه خواشینی شوم او نه هم د خوابدون کوم احساس راته پیدا شو. ما تر اوسه په کابل کې د یوه چا لپاره ژوند کاوه او اوس چې هغه نه و، کابل راته سور اور ښکارېده. ځکه مې په بې پروایۍ بکس راواخیست او د قره باغ پر لور مې مخه کړه.

هلته مې پر کوټو یو څه لاس تېر کړ. خپل امانت اېښی د کور سامان یې مات- ګوډ راوسپارل او بېرته مې د کلي ژوند پیل کړ. په څو میاشتو کې مې جېب تش شو. بېرته هماغه خوار مالک شوم او کله چې په مزدورۍ پسې ووتم، نو دوه پرله پسې ورځې مې کار ونه موند. خلک نه وو ګرم، ځکه زما په متو کې هغه پخوانی زور نه و پاتې. نه مې بېلونه پورته کولای شوای او نه مې هم په خپل بدن کې د کارېزونو د پاکولو سیکه لیده. زه اوس بوډا وم. په ږیره او سر کې مې تور وېښته نه ښکارېدل او د غمونو له لاسه دومره زهیر شوی وم، چې پر لاره هم سم نه شوم تلای .

څه موده مې په قره باغ کې تېره کړه، خو هلته مې طاقت ونه شو کړای. لوږې، نېستۍ او پخوانیو یادونو ځورولم. ډېر وخت به مې ګېډه تشه وه. ما نه کار کولای شوای او نه مې هم دا منله چې په خپل قوم کې چاته لاس اوږد کړم. ځکه مې قره باغ هم پرېښود.

اوس دا دی په جوماتونو ګرځم. کله یو ځای کله بل ځای... څوک لېونی راته وایي، څوک مې سوالګر بولي او ځینې هم ملنګې راباندې وهي...

اه انوره! زه دې څومره په بېوسۍ کې پرېښودم!

بوډا غلی شو.

ما وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا! نو چې دی ستا په کیسه کې نه شو، تا ولې په زړه کې ځای ورکړی؟

یو دم یې راته وکتل، وروځې یې سره ورغلې، سپړمې یې کښته پورته شوې. لاندېنۍ شونډه یې وځړېده او په زوره یې وژړل:

څه وکم؟ هر رنګه چې وي، هغه مې زوی دی، کله مې هېرېږي؟

بوډا داسې ژړل، لکه له کوم ماشوم نه چې د هغه مور ورکه شوې وي. اوښکو یې پر ښي سپېره غومبري منډې وهلې... دا ځل یې نه مخ رانه واړاوه او نه یې هم سترګې ته لاس ونیو. بې اختیاره یې ژړل او د ده په لیدو زما سترګې هم ډکې- ډکې کېدې.

بوډا ښه شېبه وژړل. وروسته یې پر خپله پزه لستونۍ تېر کړ او چې څه شېبه نوره هم ووته، د خپل بالاپوښ له جېب نه یې عکس راوایست. عکس ته یې وکتل. دی تر ډېره ورته ځیر و او هماغسې یې له ځان سره وویل:

اه انوره زویه! زه څومره یوازې یم، ډېر یوازې، زه اوس هېڅوک نه لرم؛ څوک نه شته چې زما پر ټټر سر ولګوي، خبرې مې واوري او ابا راته ووایي. ای زویه! ستا خبرې مې یادېږي، زه اوس چاته د شېرینو کیسې وکړم؟ د چا په هیله ژوند ته په مینه وګورم؟ زه اوس ډېر بېوسه یم، ډېر بېوسه. دومره بېوسه چې ان مرګ هم مخ رانه اړولی دی.

بوډا غلی شو، خو پرته له دې چې سر پورته کړي، یو دم یې په لوړ غږ وخندل. دا خندا دومره ناڅاپي او غیرطبیعي وه چې بدن مې زیږ شو. ده هماغسې په خندا کې چیغه کړه:

ای شېرینو! راشه او خپل اکرب ته وګوره! ستا اکرب اوس هېڅوک نه لري. دی ډېر بېوسه دی، دومره بېوسه چې نور نو د غمونو هم خوا ورته بدېږي...

بیا یې یو دم وژړل:

ته چېرته یې؟ یو ځل خو اکرب راته ووایه، یوازې یو ځل...

بوډا ژړل... کله به یې انور ته ورچیغه کړه او کله به یې شېرینو ته د خپل زوی له لاسه ګیلې کولې، داسې لکه هغه چې مخامخ ورته ناسته وي او د ده خبرې اوري، خو زه وپوهېدم چې بوډا تر عصبي فشار لاندې و. خدای شته چې زما هم اوښکې له واکه ووتې. ورنږدې شوم او بې اختیاره مې غېږ ترې تاو کړه. ده هم زما پر اوږه سر کېښود او په چیغو- چیغو یې وژړل... بوډا اوښکې تویولې او ما یې په لاس کې نیولې عکس ته کتل چې له ده سره یې نږور او زوی هم ولاړ وو. انور په عکس کې خندل او ماته داسې وایسېده، لکه د خپل پلار په بېوسۍ پورې چې خاندي.

بوډا تر ډېره زما پر اوږه خپل تندی لګولی و او کله چې یې زړه تش شو، په رېږدېدلو لېنګو دباندې ووت.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما هم برستن سمه کړه. د ځنبلو اوبه مې ورته کېښودې او په بخارۍ مې لرګي پسې کړل. کله چې بېرته راغی، پرته له دې چې راته وګوري، پر خپل ځای کېناست او سر یې وځړېد.

ورو مې وویل:

کاکا! ته مه خپه کېږه! د غونډۍ کلي ته له کاناډا نه یو ځوک راغلی دی. چې لږ لار پیدا شي، زه به یې احوال درته راوړم، کېدای شي انور وپېژني.

ناڅاپه یې سر پورته کړ. پر خړو شونډو یې یوه موسکا وغزېده او په بېړه یې وویل:

چېرته؟

_یو کلی دی، هلته دوې میاشتې مخکې یو چا له کاناډا نه د خپل پلار جنازه راوړه. دومره خبر یم چې تر اوسه لا بېرته نه دی تللی. شاید ستا زوی وپېژني، ځکه دی هم په �ټورنټو� کې اوسېږي.

سترګه یې وځلېده:

دا کلی کومې خواته دی؟

_شمال لور ته، تر غونډېو ورهاخوا.

په خوشالۍ یې وویل:

سهار ته درنه ځم.

ما وخندل:

په دې واوره کې تګ دومره اسانه هم نه دی، دوه- دوه نیم ساعته مزل غواړي. ما درته وویل چې لږ منډ پیدا شي، زه به یې په خپله احوال درته راوړم.

_نه زویه! کله پاتې کېدای شم.

ورو مې وویل:

ګوره کاکا! خپل ځان په لېوانو مه خوره، سږ کال واوره ډېره ده. په خوراک پسې د غره ټول ځناور دښتو او غونډېو ته راکښته شوي دي؛ پرون هم ښکاریانو د لېوانو پلونه لیدلي وو.

بوډا څه ونه ویل.

ما د اوداسه لپاره بدنۍ ورته ډکه کړه، جاینماز مې ورته کېښود او کله چې د مېلمنو له کوټې وتم، مخ مې ورواړاوه:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوي ورځې لا نور هم صبر وکه، زه به د کلي ځو ځوانان راسره ملګري کړم. خدای مهربان دی، ګونډې هغه سړی د انور په اړه څه معلومات ولري.

دا مې وويل او له کوټې ووتم.

***

سهار وختي چې کله د لمانځه په نيت جومات ته تلم، دباندې دومره لړه وه چې د انګړ دېوالونه لا هم نه ښکارېدل. خو کله چې د انګړ دروازې ته ورسېدم، بدن مې زيړ شو. د مېلمنو د کوټې له خوا پلونه راغلي او له دروازې وتلي وو. په بېړه مې کوټې ته ورمنډه کړه. ور خلاص و او په کوټه کې هېڅوک نه ښکارېدل. تشناب مې وکوت، هلته هم څوک نه و .

له انګړ نه ووتم. په پلونو پسې ګړندی روان شوم... د پلونو تر څنګ، په واوره کې د لکړې د لګېدو ځايونه هم ښکارېدل.

له کلي ووتم. پلونه شمال لور ته د غونډېو خوا ته غزېدلي وو. نور هم ګړندی شوم. يو ځای مې په واوره کې د انسان د لوېدو نښه وليده، بيا د غونډېو خوا ته کاږه واږه پلونه تللي وو.

ښه شېبه مې مزل وکړ. څو ځله ولوېدم، له خولې نه مې تاوونه پورته کېدل، خو تېر مې په خولو لوند و. نه پوهېدم چې بوډا به څه وخت له کوره وتلی و. دا هم نه راته معلومېده چې دی به څومره تر ما مخکې روان و، ځکه هوا خړه وه. هېڅ هم نه ښکارېدل. څو ځله مې په چيغه د بوډا نوم واخيست: (کاکا مالکه! ای کاکا مالکه!...) خو په چوپه چوپتيا کې مې هېڅ کوم غږ وانه ورېد. هماغسې ګړندی روان وم... ځای- ځای به مې پښه تر ځنګانه پورې په واوره کې ننوته، خو کله چې د لومړۍ غونډۍ پيڅکې ته ورسېدم، پښې مې ولړزېدې او ځای پر ځای ودرېدم.

د غونډۍ په لمن کې له ختيځ لوري نه د يوې ډلې لېوانو پلونه راغلي وو، د بوډا پر پلونو تېر شوي وو، خو پلونه بېرته لنډ راګرځېدلي وو او د بوډا له پلونو سره جوخت شمال لور ته ختلي وو.

يوه شېبه ولاړ وم، په سترګو کې مې اوښکې را ټولې شوې. ما هېڅ هم نه شو کولای، ان د اځل مې له وېرې چيغو ته هم خوله نه شوای جوړولای او کله چې مې د يوه لېوه د انګولا نرۍ کوکه په غوږو ننوته، بې اختياره مې د کلي خوا ته ورمېږ کوږ شو. کورونه نه ښکارېدل. په زړه کې مې وېره را ټوله شوه او پر خپل راغلي کيڼ پله مې خپله ښۍ پښه کېښوده.

Download from: ketabton.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library